

ONÅDIGA LUNTAN

BERÄTTELSE
FRÅN DOM
SOM STÄLLTS
UTANFÖR

Jag lever i skuggan av mitt eget liv, skriver en kvinna som svarat på Uppropet: Berätta hur du har det! som öppnades på www.socialaktion.nu i maj 2012.

Det är en alldeles förfärande tung och skrämmande läsning – alla de berättelser vi fått från människor som slängts ut från det generella socialförsäkringssystemet, från sjukförsäkringen, a-kassan men också nekats försörjningsstöd/socialbidrag – samhällets sista skyddsnet.

Det vi kan se i en samlad bild är att det sätt som folk behandlas på i sig är sjukdomsalstrande, man blir sämre av det

Målning av en av skribenterna i Onådiga luntan.

man utsätts för. Det ökar också människors oro och otrygghet och därigenom dräneras de redan utsatta på kraft, energi och möjlighet att försöka resa sig. Det är en förfärande omoralisk behandling som kan uppröra oss – ännu friska, ännu anställda, ännu inte drabbade – intill vanmakt.

Men rent samhällsekonomiskt kan man lätt konstatera att det är alldeles kontraproduktivt att hantera människor så här aggressivt. Man kan inte ostraffat svälta, trycka ner och kränka alla dessa som drabbats i livet. Det slår tillbaka. På oss alla.

Här berättar människor inte bara om hur de lever sina liv idag. De flesta analyserar hur och varför, de sätter in sin förtvivlade situation i sitt sammanhang. Visar hur förändrade regler fallit ut, hur deras barn far illa, hur handläggare blivit iskalla regelryttare. De jämför med hur de hade det förut – både de som haft bra jobb med hög lön, hem och familj, men också de som haft det problematiskt även tidigare – med sviktande hälsa under lång tid och/eller svårigheten att få ett jobb de kan leva av. De beskriver hur tidigare små omständigheter nu har förbytts till omöjliga livsvillkor.

Det är så att människor tar sina liv i hopplös förtvivlan i Sverige i dag! Det är så att livslusten släcks hos ännu fler. Det är så att många bemöts illa. Det återkommer hos så många.

Det är vår fasta övertygelse att vi – den absoluta majoriteten – i detta land *inte* vill bygga vår vardag och vårt eget livs framgång på förhållanden som samtidigt trampar ner andra – dom – i avgrunden.

I denna övertygelse lämnar vi alla dessa berättelser i Socialförsäkringsutredningens händer. Med förhoppningen att ni vill göra ansvariga politiker medvetna om dessa människors levnadsvillkor. I fast förvissning om att ni vill medverka till en förändring.

Något annat är inte möjligt! Något annat är inte värdigt ett land som Sverige.

*Lund, Uddevalla och Stockholm januari 2013
Cecilia Heule, Maria Wallin och Claudette Skilving
för SocialAktion och SocialPolitik*

Upprinnelsen till Uppropet Berätta hur du har det! är ett förslag från en av deltagarna inom Arvsfondsprojektet *SocialAktion.nu*. ”Borde vi inte erbjuda människor möjligheten att berätta för makthavarna hur de har det!”

Vi öppnade ett kommentarsfält på hemsidan *socialaktion.nu* och breven strömmade in. Här presenteras först initiativtagarens reflektioner. Därefter alla berättelser från den begränsade grupp människor vi lyckades nå ut till med vårt upprop under framför allt maj månad 2012. Några tillkom under sommaren. I september avslutade vi uppropet och började ställa samman alla berättelser i detta dokument. Det är viktigt att komma ihåg att det givetvis finns *mängder* av liknande berättelser från alla de människor vi *inte* nådde eller som inte kunde, inte orkade skriva.

Icke desto mindre, mot slutet finns Annikas text: De drabbades historia gick att ”dölja” fram till nu. Att använda detta avslöjande berättande tillför sanningen på ett sätt som saknas i vår historieskrivning. Tror att de styrande inte i full omfattning har förstått innebörden, det revolutionerande i denna tillgång till ordet även för de utsatta, och det kommer aldrig mer att gå att formulera makthavarens egen oomkullrunneliga sanning – inte oemotsagd i alla fall!”

Det är bara att hålla med!

(Försäkringskassan förkortas genomgående till FK, Arbetsförmedlingen till AF. SGI betyder sjukpenninggrundande inkomst, ALI arbetslivsintroduktion.)

JAG HAR TÄNKT LÄNGE PÅ HUR VI SER PÅ arbetslösa och sjukskrivna. Jag har läst utredningar, rapporter och inte minst har jag egen erfarenhet.

Ni sitter med en väldigt viktig utredning just nu. Därför har jag startat det här uppropet inom SocialAktion. För att ni ska få ta del av mina och många andras erfarenheter. Här finns berättelser om liv som ni inte vet något om i praktiken.

Det är viktigt. För oss men också för hela Sverige och det samhälle vi gemensamt lever i.

Så här tänker jag:

DET ÄR DAGS ATT NYANSERA SYNEN PÅ ARBETSLÖSA OCH SJUKSKRIVNA

Hos den moderata delen av regeringen dominerar det nationalekonomiska perspektivet helt. Enligt detta existerar den arbetslösa eller sjukskrivna i ett slutet universum endast styrt av olika former av bestraffningar i ersättningsystemen – ja, begreppet bestraffning förekommer i en av underlagsrapporterna till den pågående Socialförsäkringsutredningen, ett vanligare använt ord är annars *sanktioner*.

Man utgår ifrån den förhärskande teorin att den arbetslöse eller sjukskrivne, i grunden är ovillig att arbeta och helt styrs av vad denne tjänar mest på rent ekonomiskt. Därtill ska läggas fixeringen vid bilden av bidragsfuskaren, trots att Riksrevisionens granskning visat att avsiktligt fusk endast kan beläggas i två procent av alla utbetalningar. Genom olika tidsgränser i ersättningsystemen då ersättningen sjunker, ska den arbetslöse eller sjukskrivna skrämmas eller hotas bort från sin bekväma position som bidragstagare. *Det ska löna sig att arbeta* och inte ligga på sofflocket, enligt denna verklighetsbeskrivning.

Men det lönar sig redan stort att ha ett arbete i förhållande till att ha a-kassa eller ersättning för sjukdom. Utöver att vara del i ett socialt sammanhang och att i bästa fall ha något intressant och meningsfullt att göra, har den stora gruppen av de som har arbete fått uppleva stora reallöneökningar, medan socialförsäkringarna de senaste tio åren fullständigt har urholkats.

Det stora flertalet arbetslösa och sjuka lever i dag i relativ fattigdom. Ersättningen vid arbetslöshet eller sjukdom erbjuder inte längre någon ekonomisk trygghet, tvärtom vad exempelvis huvudsekreteraren i Socialförsäkringsutredningen hävdar på utredningens hemsida. De som har möjlighet

får vända sig till anhöriga för bistånd, andra till socialtjänsten. Jag tror att det ekonomistiska perspektivet med sanktioner och sänkta ersättningar gör att regeringen skjuter sig själva i foten när det gäller att få ned arbetslösheten och sjukskrivningarna. Statsfinanserna gagnas förvisso, och kanske är detta i grunden den enda målsättningen, men jag tror inte att långtidssjukskrivna/arbetslösa påverkas positivt i sina chanser att bli friska/få jobb av att utsättas för ytterligare press. Det borde räcka med den stress det är att leva med sjukdom eller hopplösheten i att söka jobb efter jobb utan att lyckas, och inte få mattan ryckt undan fötterna fullständigt för sig genom att försättas i ekonomiskt trångmål.

Vanmakt är varken ett kreativt eller konstruktivt tillstånd.

DET ÄR DAGS ATT VÄNDA PÅ perspektivet, bort från *skuldbeläggandet* av den arbetslösa eller sjukskrivna. Dessa existerar inte i ett slutet system styrt av nationalekonomiska teorier. Flytta istället ansvaret för situationen till dem som har makten och kontrollen över problemets lösning – arbetsgivarna. I årtionden har vi fått se personalneddragningar, rationaliseringar och effektiviseringar på arbetsplatserna, och de som har jobb har fått sina löner höjda.

Allt detta skapar en utsortering i arbetskraften, som man inte kan skylla de ratade för. Så inför istället sanktioner mot arbetsgivarna, älägg dem att anställa långtidsarbetslösa eller långtidssjukskrivna, i den mån de inte har ett arbete som de kan rehabiliteras tillbaka till. Det finns ju till och med statsbidrag i form av lönebidrag för denna typ av anställningar, som i dagsläget inte används i större utsträckning, eftersom arbetsgivarna inte vill anställa dessa grupper. Ett konstruktivt förslag för de sjukskrivna arbetslösa, för vilka i dagsläget i praktiken ingen rehabilitering existerar, är att införliva den psykologkompetens som finns i landet i den allmänna sjukvården. De som har det mest akuta behovet av psykologstöd har inte någon ekonomisk möjlighet att själva bekosta denna hjälp. Och om detta inte lyckas får det i alla fall bli ett slut på att bestraffa redan utsatta grupper med fattigdom.

TILL ALLA ER ANDRA SOM INTE BERÖRS av dessa problem, men som enligt en av underlagsrapporterna i Socialförsäkringsutredningen, starkt stöder vårt nuvarande gemensamma trygghetssystem, se upp!

Det finns i dag starka krafter som vill privatisera delar av socialförsäkringarna (alltså sjuk-, pensions-, arbetsskade-, arbetslöshets- och föräldraförsäkringen) istället för att vi alla bidrar solidariskt till den genom skattsedeln. Det är tydligen så att de mer välbeställda är allt mindre benägna att vilja betala skatt, de tycker inte att de får ut den kvalitet eller ersättning från försäkringarna som de önskar. Det är så det går när man monterar ner välfärden år efter år, och pri-

oriterar sänkta skatter och så kallade starka statsfinanser.

Från annat håll (TCO m.fl.) höjs röster om innehållet löneutrymme, eftersom socialförsäkringarna går med sådant överskott, dvs inbetalade medel via till exempel arbetsgivareavgifterna betalas inte ut i samma utsträckning, utan används till annat i statsbudgeten. Ett annat sätt att se detta skulle vara att de istället för att gå till löntagarna skulle gå till dem de är avsatta för – de arbetslösa och sjuka.

Men än är det inte för sent att vända. Återge den ekonomiska tryggheten till arbetslösa och sjuka, se till att de kommer i arbete med riktig lön, om än med statsbidrag. Höj skatterna igen för dem med arbete, och investera pengarna i fungerande järnväg, en för alla rättvis och jämlik skola, barnomsorg och äldreomsorg, bistånd till socialt och miljöinriktat företagande, jämlik akutvård i alla delar av landet, fungerande larmcentraler, förbättrad kollektivtrafik, fler bostäder där det är bostadsbrist, vilket sammantaget skapar en mängd nya arbeten.

Låt de anställda välja om de vill ha högre lön eller kanske till och med sänkt lön för de mest högavlönade, och istället anställa en eller ett par krafter till i verksamheten. Eller låt den som vill ha mer fritid istället dela sitt arbete med någon som idag är utan.

Bara tänk vilket land vi skulle kunna få om alla de som idag inte arbetar ges möjlighet att förbättra och bygga upp det svenska samhället igen. Alla undersökningar säger nämligen samma sak; inte ens de som tjänar mest på det blir lyckligare i ett samhälle med allt större ekonomiska klyftor och ökad segregation mellan olika grupper. Arbetslöshet och sjukskrivning måste upphöra att ses som ett individuellt problem i ett slutet system av "rätt" utformat ersättningsystem, och istället sättas in i det samhällssystem och de arbetskulturer det existerar.

MIN BERÄTTELSE HADE BRA JOBB OCH ETT GOTT LIV

Jag har två universitets-examina, levde ett aktivt liv och hade fast jobb och villa i en förort till Stockholm, en underbar familj, allt var helt ok! Men sedan blev jag sjuk 2007.

Efter en hel del trassel med FK blev jag sjukskriven efter att mitt arbete ingripit och skickat mig till en bra läkare. Jag hade mycket starka smärtor och kunde inte klara mig själv överhuvudtaget. Jag skickades till flera specialiteter och diagnosen var solklar:

svårt fall av fibromyalgi, troligen kroniskt.

All tillgänglig behandling på flera stora sjukhus sattes in, men trots detta blev jag bara marginellt bättre, och behövde fortfarande hjälp för att klara min vardag samt levde med konstant smärta.

2010 blev jag utförsäkrad, tvingades gå på arbetsprövning, en mycket lätt sådan visserligen, men det gick ändå mycket dåligt pga mitt tillstånd och AF undrade mycket varför jag skulle behöva genomgå detta. Under tiden rasade vår ekonomi sakta men säkert (jag hade en bra lön innan sjukdomen) Dessutom var det i det längsta tveksamt om jag trots läkarintyg skulle få återvända till FK efter arbetsprövningen.

Jag fick också klart för mig från FK att min sjukdom ansågs suspekt och inte var en "fin" sjukdom, varvid det var ok att ifrågasätta och kränka mig. Jag var i o m min diagnos "skyldig tills motsatsen bevisats".

Jag har jobbat eller pluggat sedan jag var 14 och aldrig legat någon till last, jag var väldigt ovan att bli betraktad som en potentiell brottsling och bli bemött som en arbetskygg samhällsparasit, men nu fem år senare har jag förstått att jag är en av de lägst stående som finns i detta land! Fibromyalgi är socialt stigmatiserande och man vågar inte berätta vad man lider av!

I SAMBAND MED UTFÖRSÄKRINGEN INSÄG VI att vi inte hade råd att bo kvar i villan trots min makes fasta jobb. Ingen av de andra i familjen ville "straffas" med att bo i lägenhet pga av min sjukdom, så det slutade med att vi 2010 flyttade 60 mil söderut för att få råd att köpa ett litet hus och samtidigt se till att maken hade chans att få nytt jobb. Vi resonerade som så att om jag kanske blev bättre i framtiden skulle vi kunna återvända till Stockholm och behålla vårt nya hus som sommarhus. Så blev det inte.

Efter att FK med stor tvekan och endast efter påtryckning från AF i nåder beviljat mig att återvända till sjukförsäkringen efter arbetsprövningen kom kallduksen strax före jul 2010. Man kastade ut mig ur sjukförsäkringen med omedelbar verkan och krävde att jag skulle börja jobba heltid!

Grunden till detta var att FK med all tydlighet önskade "bli av" med mig och därför skickat mig på två dagars medicinsk utredning (privat företag betalat av dem). Dessa läkare (som inte hade någon specialkunskap om min sjukdom) skrev ett flera sidor långt dokument, där man skrev att jag var så smärtpåverkad att det var svårt att undersöka mig. Man skuldbelade mig genom att antyda att jag inte "trodde på min egen förmåga till arbete" vilket ansågs suspekt, och slutligen skrev man ett diagram som handlade om mina leders kondition och fann att dessa var ok. Detta diagram användes av FK för att motivera att neka mig vidare sjukpenning eftersom det stod att mina leder fungerar ok.

Problemet med min sjukdom är att det har inte ett dugg med leder att göra och det

är inte alls ledproblem som orsakar smärtorna! FK var helt ointresserad av att att ett fel uppenbarligen hade begåtts och jag fick TVÅ veckor före jul på mig att omedelbart återvända till mitt arbete i Stockholm för att börja arbetspröva – om inte skulle jag bli anklagad för arbetsvägran!

DET VAR SVÅRT ATT FÅ TAG PÅ FOLK så nära jul, och facket kunde inget göra pga att det var FK som stod bakom beslutet. Jag misslyckades med att få tag i en lägenhet med så kort varsel (jag hade ju aldrig trott att det skulle bli aktuellt med en flytt så hastigt) och blev till min arbetsgivares stora lättnad "tvingad" att säga upp mitt fasta arbete i januari.

Nu var jag alltså både sjuk (med ständiga smärtor och koncentrationssvårigheter) och arbetslös. Jag fick besked på AF att jag inte kunde stämpla eftersom jag inte stod till arbetsmarknadens förfogande till fullo pga av min sjukdom, men man skulle försöka att få in mig på någon anpassad verksamhet. Jag kom så småningom in på en kurs och skulle få aktivitetsstöd, men eftersom jag var så dålig bedömdes det som att jag högst hade möjlighet att klara av halvtid.

Detta innebar att jag bara fick halv dagsättning på en redan låg summa, eftersom FK vägrade att ge mig sjukpenning för de resterande timmarna. Jag gick kursen och gjorde verkligen mitt bästa för att närvara, men när man inte ens alltid kan sätta på sig underkläderna själv utan hjälp, inte kan lära sig sitt telefonnummer och inte kan sova eftersom man har så ont, så slutade det med att jag bara blev sämre och sämre och kunde bli sängliggande i veckor.

"Från välutbildad, hyfsat välbeställd medelklass till fattiggjord, smärtplågad parasit utan framtidshopp och i total beroendeställning, på fem år"

Under tiden var jag i ständig kontakt med läkare, både specialister och VC, och alla sa att som det såg ut var mitt tillstånd kroniskt och gick inte att rehabilitera bort. De försökte hjälpa mig att få FK att ge mig antingen sjukpenning eller sjukpension, men jag fick konstanta avslag på detta. Vår ekonomi blev ytterligare försämrad pga min dåliga dagsättning och vi tvingades skjuta till av våra besparingar. Jag tvingades anlita en privatjurist för egna pengar för att få hjälp att överklaga FK:s beslut vilket kostade stora pengar och tyvärr inte ledde till något resultat.

I juli 2011 var min hälsa så försämrad att min läkare och AF kallade FK till ett möte och förklarade situationen och bad att de skulle sjukskriva mig, eftersom de inte längre ville ta på sitt ansvar att jag skulle gå kvar på kursen utan skulle skrivas ut därifrån. Ef-

ter c:a två månaders väntan och utan ersättning kom FK:s beslut: Avslag.

FK hävdar fortfarande att jag kan arbeta heltid trots mina besvär, TROTS att AF, och en mängd specialistläkare samt jag själv säger annorlunda. Mitt tillstånd fluktuerar lite över tid, men dåliga dagar/veckor behöver jag i stort sett en personlig assistent, en roll som min man och min dotter har fått ta på sig. Pga FK:s avslag har jag nu levat HELT UTAN en enda krona i ersättning sedan juli 2011, och jag fick just avslag igen på mitt senaste läkarintyg.

AF kan inte hjälpa mig eftersom det inte finns något jobb jag klarar av regelbundet och dessutom lyssnar inte FK på dem ändå.

Jag har en stor tur som har min man som tar hand om mig både ekonomiskt och praktiskt, men jag är helt hänvisad till hans godtycke, och känner mig som en parasit. Vår ekonomi är självklart mycket dålig, alla våra besparingar är slut och vi har inte längre några marginaler. Om det händer min man något blir vi helt utblottade. Så från välutbildad och hyfsat välbeställd medelklass till fattiggjord, smärtplågad parasit utan framtidshopp och i total beroendeställning på fem år; Så ser min resa ut.

Jag vill bara tillägga att min sjukdom är förfärlig för man kan inte leva ett normalt liv och man har ont hela tiden, trots det så är det regeringens beslut och FK som verkligen har förstört mitt (och min familjs) liv totalt.

Om jag åtminstone haft någon form av ersättning så att man sluppit att gå på knäna ekonomiskt hade jag kanske haft en liten chans att behålla någon form av livskvalitet, men som det är nu består livet av endast oro och smärta utan hopp om hjälp från någon, och jag vet inte hur länge jag orkar ha det såhär.

KANSKE VORE DET BÄST ATT BARA DÖ, det blir väl billigast för staten på så vis. Det gör ont att tänka på att t o m de värsta brottslingarna på fängelserna har en liten dagarsättning samt mat och husrum, men inte jag. Det är tydligen värre att bli sjuk än att mörda någon och jag förstår på debatten som förs i medierna att man numera får "skylla sig själv" om man blir sjuk och inte "klarar av" att rehabiliteras "Vill man så kan man". Det verkar som om det finns en allmän tro på att alla sjukdomar idag kan botas eller rehabiliteras bort, men så är det inte!

Det är också hemskt att läsa att inget parti verkar vara villigt att ta i den här frågan, att vi som hamnat mellan stolarna, bara ska få glömmas bort tills vi har den goda smaken att självdö!

Jag trodde jag hade en försäkring om jag skulle bli sjuk, jag har betalat in massor av skatt i mina dagar, men tydligen gillades inte försäkringen när den verkligen behövdes! HUR kan det vara tillåtet att FK ska kunna köra över både läkare, AF och patient på detta vis?! Om jag dör så är det regeringen som har tagit livet av mig, stressat ihjäl mig och svultit ihjäl mig som om jag vore en skabb-

räv i samhällets finrum!

Jag behöver hjälp nu innan det är försent, och jag är inte ensam!

MIN BERÄTTELSE

JAG ÄR SÅ RÄDD FÖR FRAMTIDEN

Jag har precis blivit utförsäkrad och ser ett svart hål i framtiden. Nu ska jag ju ut och jobba med mina sjukdomar.

Jag är 46 år, har jobbat eller gått i skolan i hela mitt vuxna liv och jag har inte rätt att bli sjuk. Det hela började med att jag gick in i den berömda väggen 2006. Jag fick också 2008 en ihållande feber, som ingen visste vad det var, men har jobbat däremellan.

2009 kände jag att jag inte orkade jobba mer. Att ständigt vara hemma från jobbet gjorde att alla tittade snett på mig och undrade om jag inte inbillade mig min feber.

Jag ville inte leva längre och kom till vuxensjukvård. Diagnoserna där blev djup depression och ev bipolär sjukdom men febern visste de inget om. Förra året hittade jag en artikel om en neurologisk sjukdom som heter ME. Jag fick åka till Mjölby och bekosta besöket själv, där kom jag till en specialist som konstaterade ME och min uppgift är att vila så jag inte blir försämrad. Ingen läkare i min kommun tror att det är det som gäller utan jag ska motionera och FK vill att jag ska jobba och även nu AF.

Jag är just nu sämre än på länge men ska gå en kurs i Mindfulness, som kanske kan hjälpa mig hantera vardagen. Jag har varje gång jag arbetstränat blivit sämre och sängliggande, jag är så rädd för framtiden.

Jag ställer mig ständigt frågan om vilken arbetsgivare som vill ha mig.

Jag kommer aldrig mer orka jobba som lärare eller undersköterska som jag har utbildning till och AF pratar om omskolning.

Jag vill ibland bara lägga mig ner och dö, för vad finns det för mig? Jo förnedring och utanförskap...

Vilket underbart liv eller???

MIN BERÄTTELSE

EN MAKALÖS MAMMAS KAMP

Jag vill gärna att min historia når ansvariga för sjukförsäkringssystemet som håller på att ta livet av många av oss.

Här är min berättelse:

Trots eller kanske just pga min egen tra-

siga och fattiga barndom, blev jag som ensamstående mamma dubbelarbetande. Jag svor på att min son skulle få en bättre uppväxt, värdigare barndom än jag. Men mitt i livet drabbades jag av svår leukemi med 50% chans att överleva. Jag har också genomgått en benmärgstransplantation.

Då samhället inte anser sig ha råd med oss sjuka och våra barn, så måste vi mitt i kampen mot sjukdomen också slåss mot fattigdom.

”Jag har blivit behandlad som en brottsling. Trots att jag balanserat mellan liv och död, är jag enligt FK inte tillräckligt sjuk.”

Jag har blivit behandlad som en brottsling från dag ett av FK. Trots att jag legat isolerad på Karolinska och balanserat mellan liv och död långa tider, har jag enligt FK inte varit tillräckligt sjuk. I FK:s värld finns det inga sjuka, vi som påstår att vi är det behandlas som brottslingar som försöker lura till oss deras pengar. FK:s handläggare och anonyma läkare som aldrig träffat mig vet tydligen bättre hur jag mår än de specialistläkare jag vårdats av och som sjukskrivit mig. Jag tror att jag idag skulle varit på god väg tillbaka till det friska och livet, till min son om jag hade blivit trodd, om jag hade tillåtits vila och bli frisk innan FK började bråka. Första gången de började vilja ta ifrån mig sjukpenningen hade jag precis flyttat hem från Karolinska till hemsjukvård sju dagar i veckan och var 100 % sängliggande.

Men enligt FK: har jag inte en tillräckligt allvarlig grundsjukdom (leukemi) måste det vara helt säkert att jag ska dö, inte bara 50% risk, om jag ska få behålla min sjukpenning är det bra för mig om jag inte har råd att vara sjuk, för då kommer jag snabbare ut i arbete är det inte deras ansvar om jag som ensamstående mamma inte har råd att vare sig hämta ut mina mediciner, äta själv eller ge mitt barn mat. Dom följer bara sina regler. Dessutom kan man överklaga till Länsrätten om man inte är nöjd med deras beslut.

ÄR DET DETTA VI SJUKA SKA ANVÄNDA vår minimala energi till? Att överklaga dåligt beslut som tagits på felaktiga grunder. Äter inte kostnaden av ett överklagande i länsrätten upp de fattiga kr som FK vill spara på mig och mitt barn, många gånger om.

Det kostar samhället miljontals kr att ge en enda patient den behandling jag fått. Jag är mycket tacksam för det! Men varför kostar på oss dessa dyrbara behandlingar om samhället sedan inte anser sig ha råd att låta oss bli friska, utan istället saboterar vårt tillfrisk-

nande. Absolut kontraproduktivt.

FK säger att jag bara kan få pengar som dom kan vara helt säkra på att jag ska dö?? Om jag ska dö behöver jag väl inga pengar?

MIN BERÄTTELSE

JAG BARA GRÅTER OCH GRÅTER

Jag har efter många års halvtidssjukskrivning i ME/CFS, fibromyalgi, astma och migrän nu fått veta att FK inte längre kommer att godkänna mina läkarintyg, utan att de bedömer att jag kan jobba heltid. Det är fruktansvärt att husläkarens intyg, specialistläkarens intyg och tom AF:s utredning från när jag var utförsäkrad plötsligt inte betyder något.

Alla, även FK:s handläggare tidigare, har gjort bedömningen att halvtid är rimligt. Nu vet jag inte alls vad jag ska göra, utan bara gråter och gråter och har panik. Mitt liv är redan nu knappt värt att leva, och hur det ska bli om jag måste jobba heltid, det vill jag inte tänka på.

MIN BERÄTTELSE

EN FRUKTANSVÄRD FÖRFÖLJELSE

Jag arbetar som personligt ombud. När jag började för cirka nio år sedan fanns det resurser och de klienter jag har hjälpt fick ett mycket bättre liv.

Idag blir de sjuka nekade ersättning från socialförsäkringen. De blir ännu sjukare och har inte någon ekonomisk trygghet.

När de söker försörjningsstöd för att betala sina månatliga utgifter, så nekar socialtjänsten och en del har blivit avhysta – även barnfamiljer.

I en familj var båda föräldrarna sjuka med sjukersättning. De bodde på varsitt håll och hade två gemensamma barn. Båda blev hemlösa då de nekades sjukersättning och försörjningsstöd.

Flera har gjort suicidförsök då de inte finner någon annan utväg. De som blir hemlösa får bo på härbergen, vandrarhem och deras hälsa försämrar ytterligare. Kommunerna säger att de får ordna bostad själva men har man hyresskulder så blir man inte accepterad som hyresgäst och socialtjänsten betalar inga skulder. De blir livstidsgäldenärer och utanförskapet är ett faktum. Många blir sjukare och hamnar i slutenvården då de försökt ta sitt liv.

En del tvingas till AF för att vara arbets-

sökande och då får de 1600 kr/månad att leva på och måste söka försörjningsstöd. Tidigare har de haft en bra sjukersättning och även ersättning från AFA försäkringen, den förlorar de för alltid om de inte har arbetet kvar. Deras ekonomi havererar pga den diktatoriska socialförsäkringen. De kastas ut till total fattigdom och många tar sitt eget liv.

En man hade arbete men blev psykiskt sjuk och var sjukskriven, han tvingades till arbetsutredning av FK. Första dagen på arbetsplatsen ramlade han från en hög nivå och skadade sig svårt. Men FK ville få honom tillbaka i arbete och ville ha ett möte med honom, de trodde inte på honom eller vad läkarna skrev. Mannen avled av sina inre skador.

Ingen vinner på detta utan på längre sikt kommer det att bli förödande då allt fler hamnar i total fattigdom.

BARNEN BLIR OCKSÅ DRABBADE då föräldrarna slås ut från en trygghetsförsäkring. Det är förödande att inte ha ett eget hem att växa upp i. Barnens livsvillkor blir helt förstörda och de kan inte delta i samhället som alla andra barn. Dessa barn blir förlorare för all framtid. Det är svårt att lyckas med skolgång och gemenskapen med andra barn på samma villkor. Klassklyftorna blir större.

Enligt FN-konventionen är detta folkmord. Men ingen vågar stoppa denna fruktansvärda förföljelse av de mest utsatta grupperna av människor som är sjuka och ska tvingas att leva på ingenting.

Det måste ske en förändring! Vi har en skyldighet att rätta till detta stora misstag som de styrande tagit beslut om – att ingen ska erhålla ekonomisk trygghet om man blir sjuk.

Dagens politik – kan du inte arbeta ska du leva under svältgränsen – är det största systemfelet i vårt land. /LL

FÖRTYDLIGANDE I MAIL NR 2: När jag, läkare eller klienten påtalar vad det innebär för klienten både när det gäller att hälsan blir mycket sämre och den eventuella rehabiliteringen för att komma en bit på väg avbryts, då klienten mår sämre, så tar inte FK någon hänsyn till det. De säger att; ”vi bryr oss inte om att du är sjuk utan vad kan du arbeta med”.

För våra klienter som är psykiskt sjuka, så handlar det om att det krävs stora insatser från vården för att klienten överhuvudtaget bara skall klara sin egen vardag. De som varit inlagda på slutenvården för suicidförsök och inte har något hem att återvända till är ett eget hem det viktigaste för att orka komma igång med en rehabilitering. Läkarna har låtit klienter vara inlagda längre då de inte kan skicka svårt psykiskt sjuka att bo på gatan.

FK har blivit en myndighet som ska neka sjuka människor till ersättning vad det innebär för den sjuka tar de ingen hänsyn till. En del handläggare orkar inte med sitt eget arbete och slutar på FK.

Det intressanta vore att få veta hur många människor som tagit sitt liv på grund av att

de blivit nekade ersättning från FK. När de hamnar hos AF, kan handläggaren där se att personen är alldeles för sjuk för att de ska finna något slags arbete (de har blivit utskrivna från slutenvården för suicidförsök och visat skärsår för handläggaren på FK och AF), men det finns inget samarbete mellan FK och AF.

”Deras ekonomi havererar pga den diktatoriska socialförsäkringen. De kastas ut till total fattigdom.”

AF vill arbeta med den grupp som kan arbeta, där det finns förutsättningar för det. De som blir hemlösa ska kommunen ta det yttersta ansvaret för, men det gör man inte idag. Det byggs nya bostäder – många bostadsrätter men också hyresrätter där hyran är 9000–11000 kr i månaden och den hyran har de som har sjukersättning eller lever på försörjningsstöd inte en chans att er hålla. Kommunerna har sin egen gräns för skälig hyra på c:a 5.500 kr. De klienter som har en högre hyra får bara ersättning upp till 5.500 kr. Det innebär att de också riskerar att blir vräkta.

Idag kan man inte vara ensam i kontakt med FK för de säger en sak vid ett besök och skriver sedan att vi var helt överens. När man påtalar att vi inte alls var överens om att klienten kan börja arbeta, utan vi sagt tvärtom, att klienten har enligt läkarintyget minst två år kvar innan man kan utreda arbetsförmågan. Har även gått vidare till högre chefer men det är ingen som tar ansvar för vad handläggaren eller chefer säger eller gör. Jag har nu börjat begära skriftligt på allt som sägs, men det är inte FK villig att göra.

Ja, det finns hur mycket som helst om allt det förfärliga som drabbar sjuka människor. Jag står gärna med mitt namn, min yrkesroll skall vara att påpeka systemfel, men nu har det blivit mycket svårare. Jag hoppas på en förändring, Sverige följer inte våra grundlagar eller FN:s konventioner.

MIN BERÄTTELSE

JAG VAR SJUK REDAN SOM LITEN

Jag föddes 1978 med fibromyalgi. Utredningarna för mina smärtor började redan tidigt i barnaåren. Under gymnasiet blev det så illa att jag fick anpassad skolgång. Praktiken fick jag göra enbart på 50% och skoldagarna orkade jag aldrig med hela dagarna. Det löstes genom att jag samarbetade med lärarna och tog reda på vad som skulle göras och plug-

gade hemma. Fick även göra extra arbeten hemma och redovisa. Idrotten fick bytas ut mot bassängträning.

Dagen efter studenten 1997 åkte jag till Riksförsäkringsverkets sjukhus i Tranås för utredning. Jag fick besked om 75% arbetsförmåga. Bara ett år senare hade det sjunkit till 50%. Jag hade ett arbete som jag styrde över helt själv då jag jobbade hemifrån tom 2003. Då funkade inte heller det längre. Jag blev arbetslös och fick arbetsträning som sällskapsdam på ett äldreboende. Inget fysiskt alls utan bara att sitta och umgås 4h/dag. Två dagar senare kollapsade jag och fick sjukersättning. 2006 utreddes jag igen. Arbetsträning i en blomsterbutik 2h/dag samt en medicinsk utredning i Alfta som visade att det inte heller nu fanns någon arbetsförmåga. Sjukersättning 2009, då gjordes ytterligare en arbetsträning. Nu 2h varannan dag. Det blev max sex tim/vecka. Det gick inte heller. Sjukersättning. Utredning i Bra-projektet vintern 2009 visade ingen arbetsförmåga.

”Kom hem i början av december och infektionen gav äntligen med sig och jag blev feberfri för första gången sedan i juli.”

Mars 2010 upptäcker man att jag har blåscancer som genast opereras. Man upptäcker även en massa tumörer i levern. Eftersom jag nu har blåscancer är man rädd att den har spridit sig till levern, även om de tror att det är en annan ofarlig tumörform beslutar man att göra en leverbiopsi. Den biopsin går snett och jag får en stor infektion och levern vill inte sluta att blöda. Jag åker in och ut på sjukhuset ända fram till i början av december då man kommit fram till att enda lösningen var att operera bort den största tumören i levern som innehöll infektionen. Jag genomgick en leverresektion där halva lever rök. Kom hem i början av december och infektionen gav äntligen med sig och jag blev feberfri för första gången sedan i juli.

I augusti skulle jag ha gjort en ny utredning inför förlängningen av min sjukersättning, men då jag låg på sjukhus kunde ju jag självklart inte gå ut och arbetsträna. Min CRP låg som högst under den perioden på 296 och mitt blodvärde på 80. Man fick även ge mig blod. Och så den ständiga febern. Under juli och hela augusti hade jag dränage i levern.

MIN HANDLÄGGARE PÅ FK SADE att det var lugnt för vi hade till den 31 mars 2011 på oss att göra en arbetsträning. Jag ringde henne under hela tiden för att uppdatera henne om hur det gick med sjukdomen. Den 2 november när det var klart att jag skulle bli tvungen att genomgå en leverresektion, kom vi

överens om att jag skulle ringa henne i febrimars 2011 för att köra igång en arbetsträning. Jag började ringa henne redan i januari men hennes telefonsvarare meddelade att den här veckan hade hon semester. I februari fick jag tag på en annan handläggare som talade om att min handläggare inte längre jobbade kvar och att jag för tillfället inte ens hade en handläggare. Jag talade om att jag nu ville att vi skulle förbereda för att jag skulle ut och arbetsträna. Handläggaren meddelade mig då att det inte gick, en utredning måste startas senast sex månader innan sjukersättningen tar slut. Jag förklarade då att jag vid den tidpunkten varit så sjuk att jag varit inlagd på sjukhus. Det tog dock FK inte någon hänsyn till. Jag skickade in en ansökan om att få de sista sex månadernas förlängning och att det fanns utredningar som under flera år visat att jag bara blivit sämre och sämre i min fibromyalgi och att jag vid tidpunkten då FK ville ha ut mig på arbetsträning låg på sjukhus – så fick jag avslag. I beslutet står att jag inte är färdigutredd. Men jag förvägrades ju att göra den utredningen.

ARBETSFÖRMEDLINGEN KUNDE INTE hjälpa mig att göra en individuellt anpassad arbetsträning. På AF måste jag gå fyra timmar/dag fem dagar i veckan. Det går inte alls. Jag måste få göra en anpassad arbetsträning. Någon akassa har jag inte rätt till då jag inte är utförsäkrad för att jag nått max tiden. Jag hade SGI men då jag inte nått maxtiden för sjukersättning kan de bara gå fem år bakåt och vid den tidpunkten hade jag 100% sjukersättning = ingen SGI.(sjukpenninggrundande inkomst)

Min läkare sjukskrev mig den 13 maj 2011 fram t o m oktober. I mitten av september avtog FK den sjukskrivningen. De hänvisar bl a till att jag kan söka sex månaders förlängning av min sjukersättning. Jag kontaktade genast min handläggare på AF men han meddelade mig att jag inte behövde komma in och träffa honom då jag ändå var sjukskriven även om FK inte godkände den.

I slutet av oktober 2011 förlängde min läkare sjukskrivningen t o m april 2012. Den sjukskrivningen fick jag avslag på pga att jag mist SGI då jag inte besökt AF vid förra avslaget.

Min handläggare skrev ett intyg till FK att det var AF som bett mig att inte komma in. AF tog på sig ansvaret för det. Någon SGI fick jag ändå inte tillbaka. Jag kan alltså inte längre bli sjukskriven enligt FK.

AF skickade mig i januari 2012 på en utredning/arbetsträning till Rygginstitutet i Sundsvall. Där skulle jag vara i tre veckor. De bröt och skickade hem mig redan efter två dagar då jag är för sjuk. Då hade vi bara haft någon timmes aktivitet första dagen och ingen alls andra dagen. Deras utlåtande är att det varken finns en fysisk eller psykisk förutsättning till att jag ska kunna arbeta. Det utlåtandet skickade jag med till FK:s omprövningsnämnd men det godtogs

inte av FK.

Alla mina tre ärenden får nu gå till rätten.

Jag har många års utredningar som visar att jag inte har någon arbetsförmåga alls men bara för att jag var inlagd på sjukhuset och inte kunde delta i FK:s utredning då de ville är jag i dag helt och fullt utförsäkrad utan någon möjlighet till att komma tillbaka varken till FK eller till att kunna försörja mig genom arbete.

JAG LEVER IDAG PÅ MIN 50% tillsvidare sjukersättning och soc då jag inte ens kan få a-kassa. AF anser att jag helt klart är för sjuk för att ens kunna söka arbete. Ekonomiskt har jag ingen sambo eller anhörig som jag kan luta mig mot. Jag står helt ensam och inte ett öre i sparpengar. Det knäcker mig psykiskt. Min fibromyalgi har blivit ännu sämre av den psykiska stressen över ur jag ska klara mig och min ekonom. Kommer jag ens att ha ett hem? Kommer jag att ha mat? Kommer jag att ha pengar till medicin? Soc är inte generös med pengar. Jag ska få livet att gå runt på mindre än 8000 kr/månaden med försörjningsstödet från soc inräknat. Mat, hyra, mediciner som är livuppehållande.

Jag skulle helt klart hellre arbeta än att leva så här men min hälsa tillåter mig inte det. Inte ens när jag hade 100% sjukersättning hade jag det bra ställt ekonomiskt. Men jag hade det ändå bättre än idag. Då hade jag 9500 kr/månaden.

Så här ser livet ut idag med den nya sjukförsäkringslagen.

De nya reglerna som kom i år gäller inte mig då jag inte är utförsäkrad för att jag nått maxtiden.

Under hela den här tiden har ingen från FK informerat mig om vad som gäller, inte ens de gånger jag ringt och frågat.

MIN BERÄTTELSE JAG ÄR BEROENDE AV MIN SAMBO

30 april 2010 gick min tidsbegränsade sjukersättning ut. Jag fick den ej förlängd, hade kunnat få ytterligare sex månader men fick avslag. Jag har varit helt sjukskriven sedan 16 april 1999. Sedan 2003 har jag haft tidsbegränsad sjukersättning, och har under alla år haft min tillsvidare anställning kvar. Min arbetsgivare (kommunen) hade ingen omplaceringsmöjlighet, så efter att min ersättning upphörde fick jag sex månader med lön, så blev de av med mej och jag blev av med min SGI.

AF har under hela tiden hävdatt att jag saknar arbetsförmåga men har ändå fått stå till arbetsmarknadens förfogande med a-kassa, tills jag drabbades av ytterligare åkommor pga mina tidigare besvär för c:a fyra mån

sedan. Jag har i snart två år överklagat alla FK:s beslut, har varit i förvaltningsdomstolen och nu ligger mitt första ärende i kammarrätten där jag väntar på provningstillstånd.

Jag fick aldrig gå på ALI vid min "utförsäkring" varför vet jag inte, tror det var för jag hade en fast anställning.

Lever numera på min sambo. Jag har aldrig känt mej så kränkt och utanför i hela mitt som jag gör nu. Är helt utblottad, har ingen SGI, ingen ersättning någonstans ifrån. Jag fick även avslag då jag ansökte om "sjukpenning i särskilda fall". Jag har haft läkarintyg under hela tiden från 1999-04-16 och fortfarande.

Jag ska rehabiliteras genom träning hos sjukgymnast men jag har inga pengar att betala med (frikortet gick ut i februari). Jag får ingen ersättning, hur rimmar detta?

Sitter helst för mej själv då all min glädje i livet är helt bortblåst, har inte råd att umgås med vänner eller att köra bil för att träffa dem. Detta är ett rent h-vete att leva under dessa sjukförsäkringsreformer.

MIN BERÄTTELSE

LIVRÄDD FÖR FÖRSÄKRINGSKASSAN

Min syster hade cancer. Obotlig. Två månader innan hon dog tyckte FK att hon kunde arbetsträna. FK hade börjat med någon ny giv då...

Sex månader senare fick jag själv cancer (1,5 år sedan). En aggressiv hudcancer (malignt melanom). Efter en ganska stor operation (där man även tog flera lymfkörtlar) och med en sedan övergående lymfskada som resultat, tyckte FK att jag skulle vara hemma i tre dagar. Regelverket stämde inte med den typ av tumör jag hade. Alla tunna melanom är inte ofarliga.

Alla har inte haft en syster som dött i samma sjukdom sex månader tidigare och människors villkor och förutsättningar ser mycket olika ut.

Jag ställde mig och arbetade. Jag är föreläsare och det förekommer tungt bagage och resor varje dag (ena armen var obrukbar och jag hade stygn kvar... man hade tagit bort allt vävnad ner till benet). Jag ramlade ner från scenen i Göteborg (den var ganska hög). Jag var *inte* redo att arbeta. Jag ringde FK och frågade *vad* i min läkares intyg (som *doktorerat* i ämnet) som inte var begripligt och sade att det här GICK ju inte. Det var ju farligt. Jag bemöttes med en total nonchalans.

Jag råkar tjäna bra. Jag klarade mig ändå och kunde ta ledigt. Men *hur* gör andra?

Jag fick privat bekosta en terapi som hjälpte min man och mig igenom detta sedan. Hela familjen tog stryk av allt (NEJ, den allmän-

na vården erbjuder INTE sådant... det finns bara för dem som har bröstcancer). Fem ggr a 1600/timme. Jag blev bra. VI mår bra idag.

"Det borde räcka med att man är rädd för att dö. De som beslutat detta borde skämmas."

Men nu har jag fått cancer igen. Jag är *livrädd* över att behöva kontakta FK igen. *Livrädd*. Det borde räcka med att man är rädd för att dö.

Detta är vidrigt. INTE mänskligt och de som beslutat detta borde SKÄMMAS!

Jag var av läkare sjukskriven i *två* veckor. Den tiden hade varit oerhört viktig att ha och hade befrämjat min fortsatta hälsa. Jag begärde inte heller mer. Nu satte FK mitt liv på spel. Vad hade hänt om jag dött när jag ramlat av scenen? Den var 1,50 cm hög.

Jag betalar enorma summor i skatt jämfört med de flesta. Till vad? Som egenföretagare har man dessutom en veckas karenstid. Så det handlade inte ens om två veckor för FK utan *en*.

Mycket besviken och nu väldigt orolig kvinna

MIN BERÄTTELSE

TOTALT RÄTTSLÖS OCH HELT ENSAM

Jag har haft sjukskrivning/tidsbegränsad sjukersättning sedan 2000 på grund av skada och senare har också fibromyalgi tillkommit.

Är utförsäkrad och arbetslös, får inte – trots läkarintyg och intyg från AF att jag inte har arbetsförmåga – komma tillbaka i sjukförsäkringen. FK motiverar avslagen olika varje gång. Totalt rättslös och helt ensam. Hur mycket ska man orka?

Jag har varit med om så mycket att jag inte kan sammanfatta det här. Efter att ha jobbat 20 år inom Vård- och omsorgsförvaltningen med förståndshandikappade och då med visserligen utåtagerande beteende, blev jag sönnerslagen i höger hand -98, vilket ledde till en steloperation -02.

Sedan dess har jag valsat runt på massa praktikplatser varvat med nån lönebidragsansökan samt vikariat. A-kassa har övergått till Fas3 men den 30/4 blev den placeringen avslutad. Har numera värk i alla leder men ej fått något beviljat sjukbidrag trots att min läkare anser att jag ska jobba max 50% oavsett arbete.

MIN BERÄTTELSE

MIN EKONOMI HAR HAVERERAT

Jag heter P-a och är 35 år. I hela mitt liv har jag lidit av depressioner, panikångest och generaliserad ångest. Jag blev efter en massa misslyckade försök till arbetsträning sjukskriven 2007. Jag blev anmodad och ordinerad av läkare och psykolog att försöka trotsa min ångest och aktivera mig fysiskt och hitta vägar till en struktur i vardagen. Det hade jag mycket av redan innan, genom min dagliga kontakt med familjens hästar, mockade, red, promenerade och samtidigt skrev jag om detta i en blogg som jag startade.

Bloggen var ett led i att bryta min isolation och bli mer social. Det gick ganska bra även om jag hade många bakslag i måendet. Jag bloggade så gott som dagligen om detta för att beskriva hur det är att leva med den här typen av psykiska handikapp och hur jag ibland kunde lindra ångesten genom att sysselsätta mig fysiskt.

För det här blev jag anmäld. FK gjorde en utredning där man använde delar ur min blogg som bevis för uppvisad arbetsförmåga. Jag har nu en skuld till FK på 139 000. Samtidigt ändrades reglerna så att min sjukskrivning inte kunde förlängas trots att jag väntade på tid för vård och rehabilitering. Jag utförsäkrades utan att kunna bli bättre, friskare eller kvitt mina livslånga problem med ångest och depression. Jag stod utan hjälp och med en tredjedel av min tidigare inkomst OCH med en gigantisk skuld.

"Självkänslan är ju inte på topp direkt. De som inte har familj... Ja, de tar nog livet av sig. Faktiskt."

Det här knäckte mig. Min ekonomi har minst sagt havererat. Jag har betalningsanmärkningar, jag har skulder och mina psykiska problem har blivit mycket värre av allt det här. Oron för min existens har gjort att jag mår väldigt dåligt. Först för några veckor sedan började den rehabilitering och terapi som skulle ha startat 2009. På grund av att det inte funnits några resurser på vuxenpsykiatri här så har ingen utredning kunnat erbjudas och inga läkartider har funnits. Jag har sporadiskt hankat mig fram mellan tillfälliga vikarier som experimenterat med mediciner.

NU HAR JAG AKTIVITETSSTÖD, 3 400 KR i månaden. Jag har inte rätt till försörjningsstöd för jag har en sambo. Vi går back varje månad och jag lever som en parasit.

Det främsta problemet i min vardag nu är hur jag ska klara av att ha råd med mat och

hyra, el och de mest grundläggande i vardagsekonomin t ex bensin för att ta mig till psykolog och aktiviteter anordnade av AF. Ekonomin och osäkerheten för framtiden gör mitt mående sämre. Jag håller som bäst på med att försöka ta itu med mina psykiska problem samtidigt som jag ska delta i aktiviteter som AF ordnar, jag orkar inte med det.

Aktivitet efter aktivitet har havererat och nu blir jag utesluten därifrån också för jag kan inte vara med i aktiviteterna. Jag skulle vara sjukskriven för jag är absolut inte arbetsförmögen men jag får inte det för jag är nollklassad.

Det kan knappast gagna ett samhälle att vi har nedbrutna människor som står på randen till undergång och dessutom inte klarar av sin vardagsekonomi. Det man tjänar på det här kommer att kosta i socialbidrag och vård när folk slås ut.

I MAIL NUMMER 2, SOM SVAR på frågan hur relationen mår i allt detta svarar P-a:

Ja hur mår relationen? Jag var ensam i elva år mellan 1996 – 2007 efter att ha kommit ur ett misshandelsförhållande. Min nuvarande sambo och jag träffades 2007 och jag blev sjukskriven genom FK samma år. Vi har gått igenom helvetet kan man lugnt säga. Men utan honom och min familj har jag inte suttit här idag. Men det är klart att det är ansträngt eftersom han får stå för i princip allting. Det känns inte bra även om vi aldrig bråkar om ekonomi. Självkänslan är ju inte på topp direkt.

De som inte har familj... Ja, de tar nog livet av sig. Faktiskt.

MIN BERÄTTELSE

HANDLEDAREN LÄSTE NALLE PHU

Allt började 1998. Jag fick diskbrock i ryggen eftersom jag städade trappor.

Var på massa utredningar bl a Alfta rehab som kom fram till att jag inte skulle bli bättre och fick sjuk bidrag. Men sen kom de på att alla sjuka skulle vara friska så det blev en sväng med nya utredningar AF skickade mig på en utredning som hette *Trappan till arbete*. Varje dag avslutades med att handledaren läste Nalle Phu.

Sen skulle jag arbetsträna på kontor, men det fungerade inte, jag blev sämre, fick fibromyalgi och en nackskada. Jag fick kortison-sprutor och starka mediciner för att fungera. Då skulle jag gå en kurs till. AF ordnade så jag fick ta taxi till och från kursen, det var skönt, men jag var helt slut.

FK skulle göra en egen utredning och kom fram till att jag kan inte bli bättre. Då får jag ett brev som talar om att jag håller på att bli utförsäkrad och var tvungen att söka

förlängd sjukskrivning. Jag ber läkaren om min journal, nytt sjukskrivningspapper och har fått det. Nu ska jag till sjukgymnasten för ny utredning av nacken, för jag har sådan värk i huvudet.

Har en inkomst på 6 535 kr för jag hade varit sjukskriven mer än 10 år, så jag måste ansöka om ny – men det var inget fackförbund som ville ha mig – jag är tacksam för alla anhöriga.

MIN BERÄTTELSE

SKADEVERKNING- ARNA MÖRKAS

Jag är en 40-årig man som haft långvariga psykiatriska problem (sedan barndomen).

Mellan hösten 2000 och våren 2009 hade jag tidsbegränsad sjukersättning, blev sedan utförsäkrad och har därefter varit hänvisad till ekonomiskt bistånd från kommunen.

Att leva på försörjningsstöd hade inte i sig varit så påfrestande, men uppepå det så har Alliansen (som även styr i landsting och kommun där jag bor) genomdrivit en policy som har inverkat mycket negativt på mig.

Till exempel lades en enhet som jag arbets tränade vid ned, trots löften om det motsatta, och löftet om att det skulle fortsätta som vanligt vid den nya enheten. Men det visade sig inte stämma (den räknas som sysselsättning och inte arbetsträning). Det medförde att jag flera gånger blivit hotad med att få arbetssökandekrav infört – trots att jag har som mest en arbetsförmåga på 25% (den är f n lite oberäknelig och inga arbetsgivare kommer att anställa någon som har under 50% arbetsförmåga eller konsekvent arbetsförmåga).

Kontakterna med psykiatrin våren 2009 då jag försökte få till stånd en förlängning av sjukersättningen, utmärktes av total ovilja att ta tag i mitt ärende. Av argumentationen från min dåvarande behandlingsansvarigas sida att döma, föreföll det som om enheten var under mycket starkt politiskt tryck att inte utfärda intyg för sjukersättning eller att ens sjukskriva folk.

Så under en tid så försökte jag att klara mig så gott det gick, med motgångar orsakade av skärpta regler för försörjningsstöd, som t ex att allt utöver den basala normen kräver intyg, ytterst svårt att få till exempel SL-kort. Mina problem har medfört att jag är väldigt isolerad och har mina få vänner utspridda över hela länet (flera av dem har även familjesituationer som gör det svårt för dem att komma till mig).

Motgångarna medfört att mitt psykiska allmäntillstånd försämrats såpass att jag inte kunnat gå till sysselsättningen för att jag inte har orkat. Då har beslutet om sysselsättning helt sonika dragits in, trots det faktum att sysselsättningen inverkat gott på mitt psy-

kiska allmäntillstånd.

Vid kontakterna med mina handläggare på försörjningsstödet och psykosociala enheten (vars namn jag ej kommer att röja pga risken för represalier från dem) så har det mellan raderna framkommit att de gång på gång ignorerats av allianspolitikerna, antingen rent ut eller genom att deras farhågor bortförklarats som politisk propaganda.

Det sistnämnda har jag själv råkat ut för under hösten 2010, då jag i min ilska vidtalade en moderat politiker vid dennes valstuga om situationen för mig och andra i min situation.

Till detta hör att jag bor vid en av de broar i min kommun som är ett favoritställe för personer som står i begrepp att begå självmord. När utförsäkringarna slog som allra värst, kunde det hända att bron stängdes av varje vecka för att polis, ambulans och räddningstjänst skulle prata ner någon från broräcket. Ett tag fanns det provisoriska minnesmärken utmed broräckena över personer som lyckats i sitt uppsåt (ljus, blommor, lappar).

MIN KONTAKT MED DEN MODERATE politikern ifråga var obehaglig. När jag förklarade min situation, var den första responsen ”Du kan väl försöka arbeta”, som om det skulle finnas arbetstillfällen för personer som mig, och som om mitt tillstånd skulle tåla att jag söker arbeten som medför att jag kommer att få negativa besked i praktiken hela tiden. När jag påpekat att ett antal i min situation begått, försökt och genomfört självmord så blev responsen ”Det går inte att bevisa att sjukförsäkringsreformen orsakade sådana tragiska händelser.”

När jag sedan berättade om var jag bor och hur ofta bron blivit avstängd pga pågående självmordsförsök, så blev responsen till slut att han dels försökte ignorera mig, dels försökte anspela att jag var lat, att jag sprang oppositionens ärenden och upprepade deras propaganda.

Men det riktigt obehagliga kom dagen efter, då jag gick utmed bron och fann att alla blommor, ljus och lappar städats bort.

Något som jag sett upprepas ett par gånger efter det, så fort självmord pga politiken kommer på tal på lappar på platser där folk tagit livet av sig, städas de bort intom 24 timmar (inte bara lapparna, utan även ljusen och blommorna).

Ovanstående och andra faktorer leder mig att misstänka att skadeverkningarna från sjukförsäkringsreformen aktivt mörkas av makthavarna.

Jag har återupptagit kontakten med psykiatrin (dock på en annan enhet, då min ursprungliga förverkat mitt förtroende), och ju längre min kontakt fortgår, desto mer upprörda verkar de bli över att jag ”fallit mellan stolarna”.

MIN BERÄTTELSE

KASSAN IGNORE- RAR LÄKARINTYG

Har varit sjuk sedan 2005. Jag fick utan problem ersättning från FK de första fem åren. Men sedan fick jag avslag på ansökan om sjuksättning och efter det blev jag utförsäkrad till ALI (arbetslivsintroduktion) på AF i tre månader under sommaren 2011. Efter detta vägrades jag att få återkomma till sjukförsäkringen trots att jag pga hela denna process tappat även de sista 25% arbetsförmåga. Jag är utredd av sex läkare, en psykolog, en arbetsterapeut och en sjukgymnast samt att en 7:e läkare gått igenom utredningen och anser att den tydligt visar min bristande arbetsförmåga. Är idag sängliggande 20 av dygnets timmar men FK vägrar ta till sig alla dessa utredningar och hävdar att jag kan jobba 100%.

Det har också förekommit många rena felaktigheter i handläggningen. Så jag är rätt förtvivlad. Har nu varit helt utan ersättning sedan september 2011 och första ärendet i Förvaltningsrätten kommer troligen inte upp för beslut förrän i början av 2013 då det idag är 14 månaders kö dit.

I MAIL NR TVÅ SKRIVER A: Förstår att ni fått många svar, otroligt många blir torterade av FK. Vill faktiskt kalla det så.... då de avslår utan att motivera med mer än några standardmeningar som tydligt visar att de helt ignorerar alla läkarintyg.

När det kom en dom från högsta förvaltningsdomstolen som gjorde att de i omprövningen inte kunde använda samma argument som vid första avslaget, så grundade de istället omprövningens avslag på helt felaktiga uppgifter. På vad jag hade för jobb, samt vägrade ta till sig de korrekta uppgifterna trots att även min arbetsgivare skickade in ett intyg.

Detta med överföringen till AF är helt sjukt, jag var så dålig att jag knappt kunde stå på benen. AF konstaterade i två utredningar att jag absolut inte kan arbeta, inte heller i något skyddat arbete. Men FK skriver bara "FK bedömer arbetsförmåga, AF ska bara ordna ett arbete". Då har alltså en arbetsterapeut och en sjukgymnast från AF:s rehabenhet testat mig noggrant i en arbetssituation. Trots allt stod såg de hur jag likblek och kallsvettig och utan förmåga att kunna tänka eller prata ramlade ihop efter mindre än 45 minuters arbete, fast jag hade haft flera pauser under den tiden (annars hade jag svimmat långt tidigare). Detta beskriver de till FK – som fortsätter att hävda att jag har full arbetsförmåga!!!!!!

Det är så människoovänligt och hemskt att bara för att man fått en kronisk neurologisk sjukdom så är man inget värd i vårt samhälle.

Fint att ni för våra berättelser vidare till

utredningen. Jag kommer inte att berätta om mina åkommor utan om hur det kändes att bli utförsäkrad, och hur det känns nu.

Efter att ha varit hemma många år pga många olika diagnoser blev jag utförsäkrad 2010. När jag fick beskedet av min handläggare trodde jag först inte det var sant, det måste ha skett ett missförstånd! Jag var mitt inne i en massa utredningar hos div. läkare, och väntade på en stor ryggoperation mm mm.

Gjorde ändå som de sa, och gick till AF. Där var jag de tre månader som var bestämt, sedan var det sjukskrivning som gällde. Nu måste jag gå till läkaren med jämna mellanrum och få läkarintyget förnyat.

Jag har ALDRIG känt mig så utanför som jag gör nu efter utförsäkringen! Precis när jag fått någorlunda rutin på dagarna så slogs benen undan totalt. Inte bara benen slogs undan förresten, utan hela kroppen rasade ihop.

Hur länge klarar man att leva under denna press? Ingår man i något sorts försöksprojekt? Frågorna går rundgång i huvudet hela tiden, om och om igen...

MIN BERÄTTELSE

JAG ÄR EN FÖR- TVIVLAD KVINNA

Jag är en kvinna som i hela mitt liv varit en mycket aktiv människa som aldrig ångrat mitt val av yrke. Jag började direkt efter utgången fackskola – som på den tiden var 2-årig – att arbeta som kontorsbiträde och har under mina nästan 28 år i yrkeslivet arbetat som sekreterare, ekonomiassistent och receptionist.

När jag som 30-åring skilde mig, tog jag hand om mina två små barn med allt vad det innebär. Under en lång period var jag mycket aktiv i föreningslivet, vilket gjorde att jag kunde åka iväg på resor i stora sällskap med mina barn.

Vid 39 års ålder drabbades jag av giftstruma och var en längre period mycket sjuk utan att vara sjukskriven. I samband med det drabbades jag av luftvägsinfektion, så jag bestämde mig för att sluta röka. Jag har tränat både spinning, workout och styrka i många år. Med andra ord jag har alltid varit mycket aktiv både privat och yrkesmässigt och försökt att hålla mig vid god hälsa.

Ända sedan barnsben har jag lidit av allergi mot alla slags pälsdjur, vilket i sin tur ledde till att jag år 2000 fick astma.

1997 började jag på Proffice som ambulera konsult, där jag var anställd i 13 år. Den sista tiden innan jag slutade där, började jag känna att jag inte orkade med att byta arbete och arbetskamrater. Därför sökte jag och blev fast anställd på en firma, vilket jag tyckte var toppen. Mina planer var att jag

skulle arbeta där tills jag blev pensionerad.

Helt plötsligt och oförklarligt kände jag mig bara så trött och hela kroppen skrek ut att det är något som inte stämmer. Jag kan inte med ord beskriva hur katastrofalt det kändes. I samma veva som jag blev sjukskriven i slutet av 2009 blev jag uppsagd från mitt arbete. Då hade jag bara varit anställd i 10 månader.

GOTTFRIESKLINIKEN HAR KONSTATERAT att jag lider av ME-syndrom, även kallat kronisk trötthetssyndrom. Dessutom har jag konstaterat nio punkter av 18 gällande fibromyalgi. Jag har även konstaterat artros i höften och i knäet samt skolios. Skoliosen har gjort att jag har krympt 2,5 cm.

Från att ha varit en mycket aktiv människa är jag nu en skugga av min forna jag. Jag har fått tvinga mig att acceptera att jag inte blir av med min värk och att jag inte kan rusa iväg och göra allt möjligt.

Jag har varit sjukskriven sedan 2009-12-07. För ett tag sedan började min handläggare på FK vara på mig om arbetsträning. Under hela tiden jag varit sjukskriven har hon inte visat något intresse av att lära känna mig eller ta reda på hur jag mår. För mig har det inneburit en mycket påfrestande tid, då jag hela tiden känt mig pressad och upplevt att FK inte bryr sig om vem de har att göra med.

Nu kommer jag att bli utförsäkrad den 9 juni och blir tvingad att börja på AF i tre månader på en arbetslivsintroduktion. Jag kan tycka att det är ganska bisarrt att jag som är snart 58 år ska ut och arbetsträna. Om jag hade varit frisk hade jag fortsatt med mitt yrke som jag alltid har trivts med. Jag är för sjuk för att orka överklaga beslutet och har dessutom inte råd med att betala en advokat.

Inte nog med det – ekonomin blir helt klart drabbad. Jag kommer att få aktivitetsstöd vilket är ungefär som A-kassa. Det är i dagsläget ungefär 9900 kr tror jag. Hur ska man klara sig på det? Jag är ensamstående och ska betala en hyra på 5300 kr i månaden. Inte nog med det – om jag är SJUK, då får jag en karenstdag! Hur bisarrt är det då? Jag hamnar på AF Samverkan för att jag är sjuk! Jag vet inte från den ena dagen till den andra hur jag mår!

Hälsningar från en förtvivlad kvinna.

MIN BERÄTTELSE

GRAVIDITET SÄN- KER ERSÄTTNINGEN

Är en kvinna som är sambo och har en son på åtta år. Bor i ett hus på landet.

Blev väldigt sjuk efter en mycoplasma infektion 2006, blev då behandlad med två antibiotika kurer och kände mig aldrig rik-

tigt bra därefter.

Har varit sjukskriven sedan början av 2008. Fick diagnosen ME/CFS (kronisk trötthetssyndrom) för två år sedan.

Efter alla konstens provtagningar dessa år som jag varit sjukskriven så tyckte "min" läkare på vårdcentralen att vi skulle ansöka om sjukersättning till mig, och det fick jag beviljat så sent som i förra veckan.

MEN jag skulle få 4000 kr mindre i sjukersättning än jag fått i sjukpenning och det är en enorm skillnad för mig.

FK baserar beloppet på vad jag troligen skulle haft om jag arbetat. FK går åtta år bak i tiden och på dessa åtta år har jag varit gravid och drygade ut föräldraledigheten på tre år för att inte stoppa gossen på dagis förtidigt, startat företag (nu nerlagt) och varit sjukskriven. Jag har alltså inte arbetat de sista åtta åren. Men dessförinnan så har jag arbetat massor och har en ganska hög SGI.

Jag är inte berättigad till bostadstillägg eftersom jag är sambo med barnets pappa, men jag kommer att få svårt att klara mig och min son (halva kostnaderna) på denna lilla summa som är strax över garantinivån.

Jag vet inte hur man kan klara sig på detta lilla belopp som jag kommer att få nu? Vad göra?

MAIL NR TVÅ SOM SVAR PÅ FRÅGORNÄ: Hur mycket tror du att du får per månad? Knappt 7000 kr efter skatt.

Vad hade du för sjukpenninggrundande inkomst, SGI, innan dess? Svar: 290 000 kr.

Vad jag förstår så räknar FK de sista åtta årens deklarerade årsinkomsterna när man är mellan 30-45 år. FK antar att det är den inkomsten man skulle haft om man arbetat och så 64% på det beloppet.

I mitt fall blev det katastrof eftersom jag inte arbetat just de sista åtta åren.

MIN BERÄTTELSE LÄGGER MIG HUNGRIG OM KVÄLLEN

Den borgliga regeringen ljuger för folket. Lovade höjt bostadstillägg, men i verkligheten fick jag sänkt, detta gällde bara ålderspensionärerna, inte sjukpensionärer. Så vi sjukpensionärer får betala ålderspensionärernas höjning. Är vi sjuka inte värda något i deras ögon??? Denna orättvisa måste det bli ändring på. Har ME så tyvärr kan jag inte jobba häcken av mig längre, och då är man värdelös enligt regeringen. Att man blir ledsen gör ju inte att man mår bättre.

I MAIL NR 2: Jag har en sjukpension på 10 500 kr/månad efter skatt, inklusive bostadstillägg på 635 kr. Hyra 5 500 kr, el c:a 1000 kr/mån vintertid och c:a 600 kr/mån sommartid.

Uppvärmning + varmvatten (pellets) 1500 kr/månad, sen är det hemförsäkring, bilförsäkring, bilskatt, bensin, mm. Lån 1000 kr/månad som jag var tvungen att ta, för att få råd med vinterdäck till bilen och glasögon.

Läkare och mediciner, och mat om det blir pengar över till det. Många kvällar man får gå och lägga sig hungrig, för man har inte råd att äta en smörgås på kvällen, för då räcker det inte månaden ut.

Bor på landet, så jag försöker odla grönsaker mm, men man vill inte sitta och knappa morötter varje dag, man vill ju kunna äta vanlig husmanskost ibland, som är en lyxvara för mig. Har inte ens råd att unna mig en trisslott, för att ha chans att vinna en slant.

Så här har jag haft det sen jag blev sjukpensionär 2002. Det är farligt att bli sjuk i Sverige, då har man inga rättigheter eller stöd. Då får man klara sig så gott man kan, på egen hand.

Sen blir man lite ledsen på de där välgörenhetslotterierna, som postkodslotteriet, de kan skänka pengar utomlands, men inte till fattiga svenskar. Tycker jag är orättvist.

Nu vet ni lite hur en fattig sjukpensionär har det i Välfärdssverige.

MIN BERÄTTELSE FIBROMYALGI ANSES INTE FINNAS

I väntan på behandling blev jag utförsäkrad. 2009 upplevde jag en stor trötthet som inte gick att vila bort. Ofta hade jag febertoppar. I sept 2009 sökte jag till slut till vårdcentralen. Några veckors sjukskrivning & vila skulle göra susen. Men jag hade utvecklat så många andra symtom. Instinktivt kände jag att det var något mer... Talade med husläkaren om fibromyalgi. "Den diagnosen vill du inte ha", sa hon bara. Jag blev skickad till ett utredningsteam. Läkaren där sa att fibromyalgi finns inte. "Du har ångest". Jag kände inte igen mig i den diagnosen alls & vägrade äta SSRI-preparat. "Jaha, sa husläkaren, då får du gå hos psykolog istället".

Det gjorde jag i 10 månader & blev bara sämre, tröttare och med ökad smärta. Husläkaren tog då nya blodprov. Jag hade hypotyreos. Nu skulle hjärtat kollas inför Levaxinbehandling. Jag hade WPW-syndrom visade det sig. Hjärtutredning & ett operativt ingrepp i hjärtat var nödvändigt innan Levaxindosen kunde höjas. Samtidigt konstaterades blodbrist. Den utredningen via datortomografi av buken, ledde till avlägsnandet av tarmtumör. Nu är det våren 2010 & jag ska äntligen höja Levaxindosen. Men jag blir bara tröttare & tröttare. Smärtan i kroppen är svår.

Då är det dags att träffa utredningsläkaren igen, på FK:s begäran. Återigen säger han att

fibromyalgi inte finns & att jag är en ångestfylld hypokondriker. Övriga medarbetare i hans team hade en annan uppfattning. Hösten 2011 skickar jag en egenremiss till Gottfrieskliniken i Mölndal. I december är jag där & får mina diagnoser. ME/CFS & Fibromyalgi. Det är glädje & sorg på samma gång. Jag ordineras B12-sprutor. Då får jag en överkänslighetsreaktion (är multiöverkänslig). Väntar nu på att få komma till en allergimottagning. Har tid den 8 maj.

"Jag lever i skuggan av mitt eget liv."

Den 20 mars blev jag utförsäkrad. Jag är inskriven på AF. Min fasta tjänst i kommunen ses som ett plus. Den dagen jag har kraft till mer än det allra nödvändigaste (äta, duscha, sitta på balkongen, typ) finns det en anpassad uppgift till mig, säger min chef. AF begär inte mer av mig än att komma 1 gång/månad. Alla operationer/utredningar mm skulle ha tagit MYCKET längre tid än vad det har gjorts om jag inte ringt & sagt att jag kan ta en återbudstid & komma med kort varsel.

Hade jag haft lyhörda läkare, så hade mina diagnoser gått att fastställa mycket tidigare. Det har tårt på mej att bli ifrågasatt & fått kämpa så mycket. Jag saknar mitt arbete, som var både berikande & inspirerande. Jag saknar att tillhöra ett sammanhang utanför familjen/hemmet. Ibland åker jag med maken till ICA. Det är roligt, men slutar alltid med feber.

Jag lever i skuggan av mitt eget liv.

MIN BERÄTTELSE LÄKARE KAN INTE DE NYA REGLERNA

Har fibromyalgi plus ett antal fler diagnoser, blev utförsäkrad from 2010-04-01. Mina ärenden ligger på länsrätten men jag har inget hopp. Har gått på smärtskola och nu på magtarmskola. Så jag börjar få lite koll. Men bra blir man ju aldrig. Jobbar nu halvtid i min egen firma.

Jag anser att det är läkarna som sjukskriver oss som borde skämmas. Hur kan de göra sådana felbedömningar där försäkringsläkaren – som inte träffat oss – direkt kan anse att vi är arbetsföra?

Tråkigt att hacka på denna yrkesgrupp som gör så gott de kan, men läkarna ger oss sjuka ännu sämre hälsa. Hade de skött sitt jobb från början så hade inte så många blivit sjukskrivna.

FÖRKLARING I SENARE MAIL: Det är ju läkarnas sjukintyg de ifrågasätter dvs intyget ger inte

rätt till sjukpenning. Varför skall de skriva ett intyg som man inte kan få ersättning för? Dvs läkarna anser att du skall vara hemma för att bli bättre och det kan de säga muntligen. Vi patienter tänkte ju inte (i början) att det som läkarna skrev inte skulle vara sant.

Nu vet man ju att ett läkarintyg inte har något "värde" när man ansöker om sjukpenning. Det är ju två helt olika saker. Fast för en lekman så borde det vara samma sak.

Det hade varit mycket bättre att man fick den informationen av läkarna att jag skriver gärna ett intyg men det är inte så att du kan vara hemma.

Det kom som en chock för mig 2010.

Jag är redovisningskonsult och har träffat många olika företag och många olika kontakter med myndigheter lagar och regler är vardagen för mig.

Så många chefspersoner som måste ändra sitt arbetssätt när nya lagar införts varför är läkarna undantagna?

Självklart måste hela läkarkåren vara informerat om vad FK:s läkare har för bedömningar. Dvs det nya regelverket måste förankras hos dom som jobbar med det.

Nu blev det förändring utan att läkarna hade fått den rätta informationen. Det känns ju helt korkat att "FK:s läkare" vet, men inte de som utfärdar intyget??

Hur informationen skulle sett ut vet jag inte, men jag vet att det är vi patienter som får sitta i klistret.

Att göra förändringar är svårt därför bör man ta tid på sig så det bli rätt, så att inte sjuka människor blir drabbade. Det heter hellre fria än fälla inom rättsväsendet. Nu har det blivit tvärt om.

Några statliga politiker har förstått att det blivit fel och vill försöka ändra. Men inte ens ändringarna blir bra.

MIN BERÄTTELSE

PRIVATA FÖRSÄKRINGAR FÖLJER FK

Hur jag har det? Jo det har blivit en sorgsam historia. Jag har varit sjuk sedan 2008. Läkare menar att det inte finns någon behandling som botar, jag ska acceptera och lära mig leva med min sjukdom, dvs svår smärta och allt det för med sig. Blev utförsäkrad pga 550-dagarsregeln, kom till ALI (arbetslivsintroduktionen) på AF. De kunde inte göra något för att hitta något arbete jag kan utföra.

Ansökte efter ALI, så som jag blivit informerad om av min handläggare på FK, om att få komma tillbaka till sjukförsäkringen. Men nu fick jag ny handläggare på FK som efter många månaders orolig väntan gav mig avslag om att få återkomma. Jag ansågs inte vara arbetsoförmögen i alla arbeten som fö-

rekommände på den reguljära arbetsmarknaden, detta trots att jag bara blivit sämre. Har ett skrivbordsarbete och ingen har kunna ge mig förslag på något enklare som jag skulle kunna utföra med mina begränsningar.

Alltså tillbaka till AF som fortfarande efter flera månader inte har kunnat komma på något jag kan göra. Eftersom jag har ett arbete så får jag ingen ersättning alls längre, det har jag inte fått på åtta månader nu.

Det är fruktansvärt att vara både sjuk och utan inkomst. Nu lever jag på min mans pension och våra besparingar, det är knäpigt men än så länge går det, men i längden är det ohållbart. Tänker på dem som är i min situation och inte ens har den möjligheten. Men det ger fruktansvärda följder att leva i denna ovisshet. Det känns så orättvist, jag har jobbat i hela mitt liv och allting gjort rätt för mig.

**"Bra att ni gör detta upp-
rop, jag vet att jag inte är
ensam i min situation."**

Men efter att jag blev utförsäkrad så försvann mitt människovärde, min ekonomi raserades och mina drömmar om framtiden försvann.

Andra försäkringar som Alecta, som mina arbetsgivare betalat till, och min gruppförsäkring via facket, som jag betalat till själv, är knutna till att man får sjukpenning eller sjukersättning från FK, nu åkte jag ur möjligheten att få pengar även därifrån. Jag har fått fysiska och psykiska stressrelaterade symptom som jag inte hade innan dag 550, och som jag nu måste medicinera för. Även min man uppvisar stressrelaterade symptom pga situationen. För mig känns det som samhället har bestämt sig för att bryta ner sjuka människor så de helt enkelt inte orkar leva längre och hellre tar livet av sig. Det är min verklighet just nu, även om jag fortfarande lever på hoppet om en förändring genom Förvaltningsrätten, men även den tar väldigt lång tid.

Bra att ni gör detta upprop, jag vet att jag inte är ensam i min situation.

SVAR I MAIL NR 2: Ja, jag kan tycka att det varit förvånade tyst kring detta med övriga försäkringar som berörs av reglerna i sjukvårdsreformen. Det gäller visserligen bara dem som fortfarande hade ett arbete där arbetsgivaren betalar in till avtalsförsäkring när de blev utförsäkrade, många hade nog redan blivit av med sitt arbete vid tidpunkten för utförsäkringen. Sen har det med inkomstnivå och vilket kollektivavtal att göra också.

I debatten stoppas oftast alla sjuka i facket "utan utbildning, arbetslösa, långt från arbetsmarknaden, osv", men sjuka kan alla bli, även de som har ett kvalificerat skrivbordsarbete som de trivs jättebra med, som gladeligen skulle börja arbeta i morgondag om bara sjukdomen släppte sitt grepp. Alla borde få stöd och hjälp, men utifrån sin si-

tuation och sina behov.

I min gruppförsäkring kan man få ut en del av livförsäkringsbeloppet om man sammanhängande fick sjukpenning i tre år, vilket ju är omöjligt idag med maxgräns på 2,5 år.

När det gäller min avtalsförsäkring som mina arbetsgivare betalat in till så fick jag vid första årets sjukdom 8 000 kr brutto och efter ett år fick jag 6 000 kr brutto i månaden. Skulle jag fått sjukersättning hade jag fått runt 10 000 kr i månaden i sjukpension därifrån. Dessutom ingick det i försäkringen premiebefrielse för arbetsgivaren inbetalningen av premierna under sjuktiden, dvs min arbetsgivare behövde inte betala premierna för mig men mitt pensionssparande flöt ur mitt perspektiv på som vanligt.

När jag blev utförsäkrad enligt 550-dagarsregeln blev jag "friskförklarad" och fick under arbetslivsintroduktionen aktivitetsersättning från FK. Då valde alltså även försäkringsbolagen att se mig som frisk och arbetsför trots sjukintyg om motsatsen, enda sättet att komma tillbaka var att börja arbeta igen. Så både månadsersättningen och fortsatta premieinbetalningar till pensionen upphörde. Om jag inte blir frisk innan jag blir 65 år innebär det för mig c:a 1000 kr lägre pension livet ut. Så totalt sett har Alecta sparat mycket pengar på mig, och säkerligen även på många andra.

DET ENDA JAG HÖRT FRÅN POLITIKERHÅLL är att politikerna inte kan gå in och bestämma hur privata försäkringar är utformade, men det är ju precis det de gjort. De borde naturligtvis ha haft med denna aspekt när de förändrade regelverket. Hade man tex fått vara kvar i sjukförsäkringen under arbetslivsintroduktionen så hade problemet inte uppkommit. Nu blir man friskförklarad på papperet hur sjuk man än är, klart att det blir tokigt med både försäkringar och visavi sin arbetsgivare.

Har även hört någon av politikerna säga att avtalsförsäkringarnas utbetalningar vid sjukdom ger dåligt incitament för återgång till arbete. Känns kränkande! Som om jag skulle välja att vara hemma sjuk för att få den utbetalningen, jag får mycket mycket hellre min lön!

Hur man ska hantera sin pågående anställning både när man hamnade i arbetslivsintroduktionen och som nu när jag är "aktivt arbetssökande" trots att jag är sjukskrivnen av läkare och trots att jag har en anställning, har jag fått lika många svar på som jag ställt frågan. Ingen vet. Det bästa i min situation hade nog varit att jag blivit av med min anställning redan innan dag 550, då hade jag haft ersättning idag. Arbetslinje att säga upp sig?

Eftersom jag har pågående överklagningar och utredningar vill jag i dagsläget inte gå ut med mitt namn. Men jag är jätteglad att ni tar tag i detta och för vidare människors berättelser.

MIN BERÄTTELSE

SONEN FICK NYA SKOR AV KYRKAN

Jag är kroniskt multisjuk och rullstolsburen. Därmed kan jag endast bo i fastighet som är handikappvänlig, vilket är hopplöst att hitta. Jag är sedan många år sjukpensionerad, då jag större delen av min tid måste vara sängliggande och jag har en son som nu är tonåring. Då huset vi bor i ligger i Stockholms innerstad är vi drabbade av den s.k. "Stockholmsmodellen", som innebär att hyrorna chockhöjs varje årsskifte.

Att hitta någon annanstans att bo för att få ner bokostnaderna har visat sig hopplöst. Min hyra är i dag 150 kr mer per månad än min sammanlagda sjukpension, som är 50% av vad jag tjänade 1993. Alltså 7 200 kr / månaden medan hyran i år höjts till 7 350 kr /månaden. Då mitt bostadstillägg måste räcka till alla andra utgifter, så har jag och min son tillsammans mellan 18-25 kr per dag att leva på, till mat, kläder, hygien, hushållsartiklar etc.

"Jag vet inte vad jag skall ta mig till, detta är inte ett liv, att ligga sjuk för jämnan."

Vi gör aldrig någonsin någonting utöver att bo och äta, och då bara det allra billigaste vi kan hitta. Aldrig att vi kan köpa något gott att äta, bara för att vi tycker det är gott. Vi lever på rotfrukter, pasta, potatis, billiga fiskpinnar från Lidl, och liknande. Jag ligger sömlös på nätterna och lever hela dagarna i ångest över kommande års hyreshöjningar som då kommer att äta upp även de 18-25 kr om dagen vi har att äta och leva på. Vi kan inte få hjälp av försörjningsstöd, då kommunen inte räknar med de faktiska kostnaderna utan endast räknar efter normer, som är så lågt ställda att de är helt orealistiska. Att ha extra levnadskostnader pga sjukdom och handikapp ingår inte i normen.

Enligt NORMEN "kan" vi leva ett mycket bättre liv, men i verkligheten med de faktiska kostnader vi har lever vi under existensminimum.

Jag vet inte vad jag skall ta mig till, detta är inte ett liv, att endast vara hemma jämt, ligga sjuk för jämnan och ha så ont om pengar att vi aldrig ens kan bjuda hem vänner på kaffe och en kaka. Att bjuda en vän på middag någon gång är inte att tänka på! Då går hela månadens matkassa direkt.

Min son är en av de fattiga barn som det skrivs om i media. Vi skulle inte kunnat fira jul om vi inte fick ekonomisk hjälp från kyrkan. Min son fick nya skor i julklapp, då de

han hade var så trasiga att de nästan föll av fötterna på honom. Han blev så glad för sina nya skor så det går inte att beskriva. Han sköter om dem och vårdar dem noga i visshet om att det kan dröja många år innan vi får råd att köpa ett par nya skor till honom igen.

MIN BERÄTTELSE

SÅ HÄR FÖRLORAS ETT FAST JOBB

Jag vill visa hur fel regelverket i sjukförsäkringen blivit och berättar därför min lilla historia här.

2007- 2010 hade jag en 75% sjukersättning då jag arbetar 25%, fick ej ytterligare 18 månaders sjukersättning enligt övergångsregeln som jag ansökte om. Anses därför inte som "utförsäkrad".

Kontaktmöte med FK och AF: Blev inskriven på AF men fick inte gå ALI eftersom jag inte räknas som utförsäkrad. Har därför nu ingen rätt till A-kassa längre då jag pga det ej längre uppfyller arbetsvillkoret. Kunde då ej heller få någon aktivitetsersättning från FK eftersom den baseras på A-kassa.

Tre månader med enbart lön på de 25% jag arbetar (tjänstledig 75% från arbetet). AF kunde inte hjälpa mig med något eftersom jag har en 100% anställning och det är arbetsgivaren som har rehabiliteringsansvaret samt att jag fortfarande arbetar 25%.

Sökte ny sjukpenning efter tre månader och blev beviljad, men efter 180 dagar på nytt hänvisad till AF med motiveringen att jag klarar ett lättare vanligt förekommande arbete på hela den reguljära arbetsmarknaden. Nytt kontaktmöte med FK och AF inskriven igen men räknas återigen ej som utförsäkrad, återigen finns det inget som AF kan göra för mig enligt min handläggare där.

Nu börjar min arbetsgivare att tröttna och beviljar mig ingen tjänstledighet men jag är fortfarande sjukskriven 75%. Varpå min arbetsgivare blir tvungen att betala ut en 77% sjuklön upp till sex månader enligt lagen om sjuklön. Eftersom denna sjuklön ej är SGI (socialförsäkringsgrundande inkomst) så ber jag min arbetsgivare att bryta utbetalningen av sjuklönen och åter sjukanmäla mig till FK när tre månader gått, vilket de då vägrar att göra.

Under denna tid påbörjar jag en "fördjupad funktion- och arbetsförmågebedömning" genom min arbetsgivare där sex veckors arbetsprövning ingår i ett lättare arbete och full lön utbetalas under hela arbetsprövningen.

Nu har jag återigen ansökt om sjukpenning 75% men vet ej om FK kommer att bevilja den. Vet ej heller om jag har någon SGI kvar för de 75% eftersom arbetsgivaren vägrade att sjukanmäla mig åter.

Jag har nu ansökt om sjukersättning igen, trots att jag redan har en ansökan som ligger hos Förvaltningsrätten sedan 15 månader tillbaka.

Jag har också överklagat beslutet om inkomsten sjukpenning.

Eftersom min arbetsgivare nu fullföljt hela rehabiliteringskedjan enligt dem och facket så återstår enbart omplaceringsskyldigheten, så för mig återstår omplaceringsenheten på Stockholm Stad och sedan följer sex månaders uppsägning. Då de redan nu vet att det inte finns något lättare arbete. Om jag inte med omedelbar verkan skriver om min tjänst till 25%, vilket innebär att jag först måste säga upp mig själv. Det skulle också innebära att om jag skulle bli beviljad 75% sjukersättning som jag ansökt om så skulle jag enbart få 75% av den 25% anställningen.

Den så kallade rehabiliteringskedjan används inte som det var tänkt att stärka och hjälpa sina anställda utan arbetsgivaren ser och tar sin chans att göra sig av med sjuka och funktionsnedsatta medarbetare. De kallar det för vägs ände, det är alltså dit de vill komma i processen.

Vad AF kan hjälpa mig med efter uppsägning är en ev 25% lönebidragsanställning, men det är inte många som kan erbjuda ett anpassat arbete på 25%.

Jag har också en fråga: Finns det någon statistik på hur många som blivit drabbade av den felände sjukförsäkring? Då menar jag inte utförsäkrade. I vilken statistik finns JAG som inte någon gång anses vara utförsäkrad? Det måste vara betydligt fler som drabbats på detta sätt än de siffrorna som man nämner när man pratar om utförsäkrade.

MIN BERÄTTELSE

HUR LÄNGE ORKAR MIN MAN?

Jag flyttade till ihop med min man, fullt frisk 2007 och fick en timanställning som värdbiträde och personlig assistent. Arbetet som personlig assistent var extremt tungt, då brukaren ännu inte fått anpassningen gjord.

Jag fick ont i ryggen i april 2008, så det blev en del sjukfrånvaro till och från. Jag gick tillbaka helt till att arbeta på avdelning igen, men jag hade så ont att jag knappt kunde köra bilen hem på kvällarna. I juli orkade jag inte längre utan gick till läkaren, som menade att ont i ryggen får vi alla då och då.

Men det onda gick inte över. Tyvärr fick jag samma läkare två gånger till och fick besked att han inte remitterar mig vidare eftersom jag varit hos ortoped 2005. Då var det inget fel på min rygg och därför tyckte han inte att jag behövde ytterligare en remiss. Det kvittade vad jag sa, han sjukskrev mig två veckor till och sa att sen fick det vara bra. (Visst

var jag hos ortoped i Kristianstad 2005, för min inflammerade axel som blev opererad i juli samma år. Så självklart var det inget fel på min rygg vid det tillfället.)

Till slut fick jag en annan läkare och vid det här laget hade jag så ont i ryggen och i benen att jag inte kunde stå upp mer än några sekunder åt gången. Jag var i stort sett sängliggande.

Den nye läkaren sjukskrev mig, gav mig smärtstillande och remitterade mig till magnetröntgen och ortoped. Då hade vi kommit till oktober 2008. Det visade sig att jag hade ett diskbråck och Spinal Stenos som trycker på nervroten.

Man diskuterade operation 2009, men kom fram till att det var för mycket slitet på kotorna för att de skulle hålla för att skruva i. Jag fick Tramadol mot smärtorna och ett stort LYCKA TILL. Läkarna sa redan då till mig att nu börjar ditt helvete med FK. Dom kommer att låta dig bli utförsäkrad gång på gång.

Men förtidspension då? undrade jag. Ni får skriva intyg om att det inte finns något att göra och att jag får leva med detta elände. Då förstår de säkert på FK. Jag har ju till och med MR-bilder som visar att det är så illa och att det inte går att operera. Sedan dess har jag fått ytterligare två intyg om att jag bör ha sjukersättning, en från min vanliga läkare och en från smärtmottagningen där man gjorde en teamutredning (som FK tagit del av).

Nu sitter jag här år 2012 i rullstol, har insett att jag var väldigt naiv 2008 när jag trodde på empati från FK.

Man har upptäckt ytterligare tre diskbråck och dessutom har det bildats en svulst på nervroten. Smärtorna är så fruktansvärt jobbiga så jag undrar ofta om det ens är lönt att fortsätta leva. Hade det inte varit för att min man och mina barn älskar mig och vill ha mig kvar, så hade jag nog avslutat allt. Mitt liv har blivit så fruktansvärt meningslöst och jag bidrar knappt till min egen försörjning. Jag går idag på morfinpreparat och muskelavslappnande för att överhuvudtaget orka existera. Jag sitter låst hemma och glör på TV och längtar efter att min man och yngste son kommer hem från jobb.

Det är inget liv!

Om jag någon dag har så mycket energi att jag känner att jag eventuellt skulle orka åka någonstans, så har jag ingen ekonomisk möjlighet.

FK HAR SETT TILL ATT JAG INTE FÅR UT mer än 4000 i månaden trots att jag jobbade 80% när jag blev sjuk. De påstår att jag kanske inte hade fått lika mycket arbete i framtiden, därför satte de min inkomst på 78 000 om året. Detta trots att jag bevisligen tjänat 90 000 mellan januari och juli 2008. Jag har alltså en SGI som är lägre än min inkomst under ett halvt år. Minst sagt godtyckligt hur de räknar ut SGI. Jag har överklagat detta och jag har överklagat min rätt till sjukersättning, först till förvaltningsrätten, sen till

kammarrätten. Nu väntar jag på att få provningstillstånd i Kammarrätten. Jag har väntat på detta sedan november 2011. När jag ringer dit svarar de bara att handläggningstiderna är långa. Jo, det är de i alla instanserna. Det är mina dagar, veckor, månader och år också. Tiden sniglar sig fram när man inte har råd att så mycket som köpa sig en veckotidning.

Det konstigaste i allt detta är att FK helt och fullt förstår att jag inte kan klara ett arbete, men ändå motsäger de sig bifall från förvaltningsrätten. Vilket gjorde att jag tvingades gå vidare.

Skälet till att jag inte får sjukersättning är enligt FK att alla rehab möjligheter inte är uttömda och att det inte framgår att mina skador är irreversibla och kan beräknas vara för all överskådlig framtid. Detta trots ett tio-tal intyg från läkare, kirurger, smärtrehab. Dessutom MR-bilder och andra undersökningar. Intyg där man skriver rent ut att "patienten kommer ej att återfå någon arbetsförmåga". "Patienten arbetsförmögen för all överskådlig framtid".

Jag är ingen bråkig människa som överklagar för att ställa till eller jäklas. Jag har inget alternativ. Jag klarar inte en utförsäkringsperiod igen. Jag klarar inte att arbeta. Vi kämpar för att kunna bo kvar i vårt hus, ett hus min man köpte för 25 år sedan och som jag och mina barn flyttade till.

Detta är i korta drag min berättelse, inte helt olik så många andras.

Jag kan dessutom berätta hur det är för de anhöriga. De ser mig sjuk och plågad av smärtor.... det är illa nog.

"Vi har gått från att vara två heltidsarbetande lyckliga människor till hårt skuldsatta, olyckliga, fattiga och sjuka."

Som det ser ut idag tvingar staten de anhöriga att ta över försörjningsbördan och dessutom blir de automatiskt de sjukas assistenter. Hur länge ska min man orka egentligen? Han är 60 år, jobbar alla extra utryckningar och timmar han kan för att täcka upp för min uteblivna inkomst, han hjälper dessutom mig med det jag behöver och sköter allt i hushållet som jag inte klarar. Och det skär i hjärtat på mig, för jag ser hur trött han är. Jag blir så frustrerad när han tvingas avstå en ny jacka för att jag blivit sjuk och fattig.

I framtiden kommer folk inte ens våga gifta sig, eftersom man blir tvingad att ta hand om sin partner både ekonomiskt och praktiskt om något händer. Om inte min man funnits hade staten varit TVUNGEN att ta hand om mig. Ge mig assistans, socialbidrag osv. Nu utnyttjar de min man istället. Han får ta ledigt för att skjutsa mig till läkare och liknande, sen jobba extra för att

försörja mig och ta hand om allt det jag tidigare gjorde här hemma. Han har fått skyhögt blodtryck som han medicinerar med flera tabletter varje dag. Tänk om han får en stroke eller hjärtinfarkt? Jag vågar inte ens tänka på det.

Sjukförsäkringen är en stor skamfläck för Sverige och det borde ligga i ALLAS intresse att få en ändring till stånd. Vem som helst kan när som helst drabbas av sjukdom eller olycka och då är det kört för resten av livet med dagens sjukförsäkring. Det borde alla som är friska just nu tänka på

Vi har gått från att vara två heltidsarbetande lyckliga människor med en liten buffert på banken till att vara hårt skuldsatta, olyckliga, fattiga och sjuka människor.

"Sjuk och fattig"

MIN BERÄTTELSE

FRIVILLIGUPPDRAG SES SOM LÖN

När jag var 35 år startade jag och några vänner ett HVB hem för missbrukare som vi drev i sex år tills jag var gravt vidbränd.

Efter några rehabiliteringssår hemma på gården fick jag nytt jobb som projektledare på en friskola, där jag även blev vald till styrelseordförande under två år. Då ledningen som efterträdde mig inte tog upp de förslag jag lagt så blev det nedskärningar istället. Jag lämnade det jobbet och var ganska säker på att få nytt. Men så det var fullständigt omöjligt. Så jag har harvat mellan ett antal sex månaders arbetspraktiker och akassa. Jag har varit aktiv både i föreningslivet och i politiken. Först med ett ersättningsuppdrag och sedan flera ordinarie samt ett uppdrag som 2:e vice ordförande under åtta år med mötesarvodering. Då jag i det senaste valet fick en 15%igt arvoderat uppdrag så hamnade jag plötsligt under 75 dagars regeln och hade då valet att hoppa av uppdraget och återgå till a-kassa eller försöka klara mig på de 8000 kr som uppdraget ger. Men det är skitsvårt.

TACK VAR MIN DOTTER HAR JAG KLARAT mig undan kronofogden. Det märkliga i kräksången är att både kommunallagen och FK:s regler är VÄLDIGT tydliga med att politiska uppdrag inte är anställningar utan just arvoderade uppdrag. Jag har ingen anställningstrygghet utan kan när som helst bli av med uppdraget om samarbetet med de andra partierna inte fungerar. För två år sedan hade jag ett nystartsjobb på landstinget som fotograf, vilket är mitt ursprungliga yrke. Det gav mig nya a-kassedagar som jag bara använt 75 av !!!

Jag fyller 62 år till sommaren och har nu ansökt om pension för att kunna fortsätta

min gärning som 2:e vice ordförande i socialnämnden.

Ett uppdrag som jag stormtrivs med.

MIN BERÄTTELSE MIN SON ÄTER SIG MATT I SKOLAN

En dag orkade jag inte mer. När jag såg hur det började bli kallt och inte hade råd med stövlar åt sonen, inte hade råd att hämta ut min medicin, fick stark oro och ångest över att behöva fundera på vräkning och flytt när jag var så sjuk, hade sålt min vinterjacka, sonens cykel och mycket, mycket mer. Alltid fick tjata om att min son måste äta så mycket han kommer över i skolan, då vi har tomt kylskåp hemma. Jag var ständigt hungrig, övertrött och började se saker som inte fanns och en dag läste dom in mig på psyket.

Som jag ser det i dag, så hade det aldrig behövt hända om jag bara hade fått behålla min sjukpenning tills jag kunde stå på benen igen. Det var inget fel på mittpsyke, men ingen orkar hur mycket ekonomisk stress som helst mitt i en svår cancersjukdom, där dödsängesten tär, när man mitt i detta fränstas möjligheterna att försörja sitt barn och plågas av konsekvenserna av detta.

Hur logiken går ihop med att samhället hellre betalar psykvård åt mig (som jag tror kostar tusenlappar per dygn), än att jag själv kan få behålla min sjuklön på 11 081 kr i månaden och ge min son och mig lugn, ro och mat på bordet kommer jag aldrig förstå.

Jag har aldrig tidigare legat samhället till last, jobbat heltid och mer ändå sedan jag var 18 år och fram till dagen då jag insjuknade i leukemi.

Jag är idag inte säker på om jag kommer leva så länge till, jag orkar inte så mycket mer och jag är mycket ledsen över att ha blivit så illa behandlad för att jag blev sjuk. Inte minst är sorgen och vreden stor över hur FK sett till att sabotera mina chanser att orka tillbaka till ett liv som mamma till mitt barn.

Jag är också helt övertygad om att de sjukdomar, både fysiskt och psykiskt, vi sjuka drabbas av i efterdyningarna av huvudsjukdomen kostar samhället långt mer, än om vi bara kunde bli trodda och hinna lämna sjukhussängen innan vi ska tvingas ut i arbete. Om vi inte samtidigt som vi kämpar mot sjukdomen, ska behöva kämpa mot fattigdom.

Jag talar om sjukdomar som uppstår av den stress vi tvingas leva i då vi inte blir trodda även om vi som i mitt fall drabbas av livshotande cancersjukdomar, stresssjukdomar som uppkommer av att kroppen inte får läka i lugn och ro, stressen över att våra barn hamnar i fattigdom om vi inte orkar ställa oss upp och jobba. Det stressar oss till

kollaps och den notan hamnar hos psykvården som aldrig hade behövts om kroppen hade fått tid att läka. Att vi varken har råd med mediciner eller mat gör oss inte heller friskare, utan sjukare.

Jag undrar om Fredrik Reinfeldt och Ulf Kristersson lever som dom lär, tvingar sina barn till skolan när barnen är svårt sjuka i hopp om att det kommer göra dem friskare. Undanhåller barnen mat och mediciner i hopp om att det ska få dem att lämna sjukhussängen fortare.

När jag på tv hör om hur politikerna själva höjer sina löner, tilldelar sig själva feta pensioner livet ut, låter riskkapitalbolag ta de gamlas och sjukas pengar, då undrar jag varför det inte blir mer protester.

Min 9-åriga son sade häromdagen:

– Ok, ok mamma, jag ska ta med pilbågen till skolan.

– Vadå pilbågen, undrade jag????

– Ja, jag vet ju att du vill att jag ska bli Robin Hood när jag blir stor.

MAIL NR 2: Ska försöka svara på dina frågor: Hur uttrycker FK sig när du får de här beskedet?

Att jag inte har en tillräckligt allvarlig grundsjukdom stod det i brevet jag fick av FK första gången dom ville ta ifrån mig min sjukpenning. Jag var då precis hemkommen från Karolinska och var 100% sängliggande med hemsjukvård varje dag. Då kom detta brev.

Att jag ska överklaga till länsrätten om jag inte är nöjd, svarade handläggaren som skrev i brevet att jag inte hade en tillräckligt allvarlig grundsjukdom och därför inte skulle få behålla min sjukpenning. Handläggaren var stationerad i Jönköping, hade aldrig träffat mig, och tog beslutet innan vi ens hade pratat på telefon. När vi sedan pratade och hon fick höra hur sjuk jag var sade hon att eventuellt hade hon tagit felaktigt beslut, men det var enligt henne helt omöjligt att dra tillbaka, utan hon envisades med att upprepa att nu var beslutet taget och var jag inte nöjd så fick jag överklaga till länsrätten. Det som hände den gången var att min läkare som är världsledande professor inom hematologi och verksamhetschef på Hematologen, Karolinska Sjukhuset, ringde upp dem och plötsligt gick det bra att ändra beslutet. Två dagar efter hans samtal låg ett brev med nytt beslut i brevlådan.

”Du har ju sagt till mig att du har 50% chans att överleva. Ska jag låta dig behålla din sjukpenning ska läkaren intyga att det är säkert att du ska dö.”

Är det bra för mig om jag inte har råd att vara sjuk, för då kommer jag snabbare ut

i arbete? Det var vad min nuvarande nya, handläggare sade till mig vid vårt allra första telefonsamtal.

Måste det vara helt säkert att jag ska dö, inte bara 50% risk om jag ska få behålla min sjukpenning? Det är också citat från min nya handläggare, som vid vårt första personliga möte pekade på ett papper där det var en formulering om att man måste vara mycket sjuk, t ex döende för att få behålla sjukpenningen. Hon pekade på formuleringen på pappret och sade: ”Du har ju sagt till mig att du har 50% chans att överleva. Ska jag låta dig behålla din sjukpenning så ska din läkare ha intygat att det är säkert att du ska dö.”

Vid samma första möte med nya handläggaren, kände jag desperationen komma, då hon var iskall inför allt utom att följa sina regler. Jag försökte förklara att jag inte valt att bli sjuk, att allt jag vill är att få bli frisk och under tiden ha råd att hämta ut mediciner, betala hyran och ge mitt barn mat. Hon svarade då att det är inte FK:s ansvar om jag inte har råd med detta. Hon följer bara reglerna.

Det var strax efter detta möte jag inte orkade mer och blev inlagd på psyket.

MIN BERÄTTELSE LEVER PÅ MINA FORALDRAR

Ja, hur börjar man sin berättelse utan att det blir en snyfthistoria? Man vill ju fortfarande framstå som kapabel och inte som ett offer.

Nåväl, min sjukskrivning kom 2009 efter många års eget kämpande mot inre demoner. Hade försökt döva smärtan med mer jobb, aktiviteter och annat mer destruktivt.

I maj 2009 kollapsade jag i skogen och blev hittad av två motionärer som kontaktade ambulans så att jag kom till sjukhus. Har sedan dess varit inlagd fyra gånger på sluten psykiatrisk vård (psykosavdelning). Jag går regelbundet i öppenvården när jag inte är på sjukhus och det fungerar utmärkt.

Även FK har varit mycket hjälpsam. Stötande och med snabba handläggningstider. Jag har även deltagit i flera rehabiliteringsprojekt.

Sen blev det november 2011 och det var dags för min utförsäkring. Det blev en chock. All den kontinuitet och det samspel mellan FK, vård och arbetsgivare som tidigare funnits, var som bortblåst. Jag var helt i händerna på en enda handläggare på AF som skulle bedöma min arbetsförmåga och ge mig en ALI-plats. Jag orkade jobba där i ungefär två månader och sedan tog stressen överhanden och jag blev akut sjuk igen och fick läggas in för tvångsvård. (Att tvångsvårdas är verkligen inte roligt. Det är ett väldigt intrång på den personliga integriteten och re-

aktionen hos mig är alltid panik. Gjorde ett tappert försök att fly från avdelningen, men jag kom inte så långt.)

Väl ute från slutenvården fick jag först det lugnande beskedet att jag nu var åter i sjukförsäkring. Detta beslut ändrades sedan så att jag återigen skulle utförsäkras för att ”ta igen” de förlorade veckorna då jag legat på sjukhus. Nu är jag alltså utförsäkrad för andra gången på kort tid – dock utan ALI-plats. Aktiviteten för mig består i att besöka gymmet på Friskis&Svettis två ggr i veckan via ett av samordningsförbundets projekt som heter Aktiv. Vad som händer sedan är ovisst.

Jag känner att jag tappar tron på min egen kapacitet. Jag kommer få börja på kognitiv träning på psykosmottagningen, Cogmed, för att bättra på mitt arbetsminne, men annars vet jag i princip ingenting om framtiden. Drömmen är att få ett jobb som är stimulerande men som jag kan sköta på halvtid och där jag har en förstående chef som inte pushar mig längre än jag klarar. Det finns gränser för hur många gånger man orkar ligga inne på slutenvården utan att helt förlora sin självkänsla.

Jag var på väg att söka ekonomiskt bistånd, men det var så komplicerat, jag klarade inte av allt pappersarbete som jag behövde ordna i förväg. Istället lever jag på mina föräldrar idag. Det känns inte så roligt, men jag måste ju ha mat för dagen för mig och mina barn. Vi måste leva.

På önskelistan just nu:

Ett deltidsarbete som känns givande

Låt FK och vården sköta bedömningarna av sjuka – AF har inte rätt kompetens

Se till att alla får en vettig rehabilitering som är anpassad efter personliga färdigheter och svårigheter, alla passar inte för alla typer av rehab-åtgärder

Ta bort regeln om utförsäkring – den utgör bara en stressfaktor som gör att man blir ännu sjukare och att ekonomin kollapsar

Lita på att vi som är långtidssjukskrivna hellre varit friska och kunnat arbeta (idag finns en misstro mot oss som känns väldigt obehaglig)

Tack för att ni tog er tid att läsa!

MIN BERÄTTELSE

FAS3 GÖR EN SÄMRE & MINDRE VÄRD

Jag är en av alla 100 000 som är utförsäkrade och har en lång historia från FK:s och AF:s korridorer och kontakter med handläggare.

Det är erfarenheter och upplevelser jag absolut hade velat vara utan för det har tagit hårt på både kropp och själ. Jag känner mig helt utsliten vid 62 års ålder, det är 10 år sedan jag blev utbränd och långtidssjukskriven.

Jag funderar mycket på hur jag ska dela

med mig av min historia, det finns så mycket att berätta. Jag har skrivit från begynnelsen av min sjukskrivning (det var som ett slags terapi) och allt detta har jag sparat på en cd och ibland funderar jag om jag ska skriva något i bokform kanske.

Jag skriver till politiker och berättar hur jag som enskild person råkat ut på grund av de omänskliga och stenhårda sjukförsäkringsreglerna. Jag skriver till myndigheter och berättar och när jag blev utförsäkrad från FK i oktober 2011 så skickade jag ett brev till dem som var delaktiga i beslutet att utförsäkra mig.

Jag skrev till dem på FK och ville ha svar eller respons på mitt brev, men det kom aldrig något svar. Jag blev helt nonchalerad och när jag inget svar fick från dem så skickade jag brev till chefen för FK och bifogade brevet jag skickat till beslutsfattarna och uppmanade henne att fråga varför de inte svarat på mitt brev!! Då fick jag svar, ett formellt, torrt och okänsligt svar från en chef från en myndighet som gjort så många människor illa.

Då tänkte jag att jag skickar naturligtvis det brevet till er så får ni ta del av hur det kan vara att bli utförsäkrad:

Det har nu gått sex månader sedan jag blev utförsäkrad och jag har ännu inget jobb vilket gör att jag mår bara sämre och sämre rent mentalt. I höstas arbetade jag 50% och hadesjukersättning på 50%. Jag sökte fortsatt sjukersättning på 50% men fick avslag på grund av att FK tyckte jag skulle jobba mer. Att jag hade sysselsättning på 50% och mår bra tog de ingen hänsyn till.

Jag har tre år kvar till ålderspension och det är hårt att bli behandlad så här de sista tre åren av mitt yrkesliv. Jag hoppas ni kan ha användning av min berättelse på något sätt. Det skulle kännas bra om jag kan bidra med något så att inte alla dessa år som jag kämpat har varit förgäves. Jag står gärna till förfogande om jag kan bidra till förbättringar för alla som blir så omänskligt behandlade på grund av sjukförsäkringsreglerna.

Kort om min bakgrund: Jag har arbetat 10 år som processtekniker inom den kemiska industrin. Efter att ha blivit uppsagd på grund av arbetsbrist i mitten på 90-talet gick jag på folkhögskola för att åter komma in i studier samt få en treårig gymnasiekompetens. Min vidare utbildningsinriktning därefter har varit mot webmasterns olika kompetensområden (webbprogrammering och webbdesign). Där efter har jag breddat och fördjupat mig med utbildning inom IT och informationssäkerhet. Som påbyggnad till det har jag en ettårig datasäkerhetsutbildning, vilken avslutades våren 2006. Jag har enbart haft tillfälliga jobb och praktikperioder sedan 2000-talet början. Hösten 2009 blev jag inskriven i Fas3. Jag har varit på tre olika platser i Fas3, IT-smedjan, Verdandi Söder och nu är jag på 73:an Lyftet.

Min Fas3 erfarenhet: Det enerverande för min del med att ha hamnat i Fas3 är dels den låga ekonomiska ersättningen och att ens utbildnings- och kunskapsområden ratats och

försämrats, även på en Fas3 plats. När jag gick arbetslös förkovrade jag mig dagligen på något vis. Jag läste på så att jag hängde med i IT-utvecklingen och satt och tränade PHP programmering nästan dagligen. I Fas3 är detta svårt på grund av den miljö man befinner sig i. Tre-fyra personer delar på ett rum, på mindre än tio kvadratmeter. Ljudvolymen är ofta hög och konflikter och bråk är vanliga. Minst sagt knappast en bra miljö för en programmerare!

De förslag på IT-lösningar som jag presenterat har ansetts för avancerade och svåra, för ledningen och organisationen på alla mina Fas3 platser. Jag tror att detta beror mycket på att både lösningarna och man som person skall vara lätt att i framtiden styra över och byta ut. Mycket av tiden i Fas3 sitter man till slut bara av när man tröttnat på falskspelet, återvändsgränderna och insett att ens kompetens inte förstås eller vill tas tillvara. Det är kanske bra att några till får jobb, men io av tio får samtidigt lida av detta.

Det skapas nämligen en konkurrenssituation på Fas3 platsen som läggs ovanpå den konkurrens om jobben som redan finns på den reguljära arbetsmarknaden. Så som långtidsarbetslös, dvs med mer än sex månaders arbetslöshet, ratas man tidigt i sitt jobbsökande, enligt statistiken av 90% av alla arbetsgivare. De öppningar till ett jobb som finns är de anställningar med lönebidrag som kanske sker på ens Fas3 plats. Detta innebär att jag liksom de flesta andra velat visa framfötterna och göra bra ifrån sig. Många jobbar extra hårt i början för att kunna få dessa jobb på sin Fas3 plats – och det för en ersättning som är långt under avtalsenliga löner! Det skapas även en obehaglig stämning av de intriger som ofta uppstår av denna extra konkurrens.

”Det är inflationsbekämpning och en lönedumpning på sikt som är avsikten med politiken.”

Som arbetslös på hemmabasis brukar det med nöd och näppe gå ihop. Nu har det tillkommit extra utgifter för mat och transport. Men det är inte det värsta med den dåliga ersättningen (jag får ut ca 10 500 kr i månaden efter skatt). Det värsta är snarare den förnedring man känner när det betalas ut ett bidrag på 5 000 kr/mån till arbetsgivaren för att ta emot en. Det är inte bara att bekräfta en fördomsfull bild av de arbetslösa som redan finns i samhället, utan även att skapa en än sämre kontur av oss. I sociala sammanhang är det aldrig roligt att berätta att man är arbetssökande och än mindre vill man berätta att man går i Fas3. För hur dålig känner man sig inte när man får höra att någon måste ha betalt för att ta emot en i sysselsättning? Men faktum är att det är just institutionaliseringen i Fas3, som konstruerar

en som en sämre och mindre värd människa. Detta både när det gäller yrkeskompetens och social förmåga. För inte stärks ens självförtroende av förvaring och mindre än hälften i ”lön”.

Regeringens politik: Regeringens dagisförvaring av vuxna människor är för mig helt absurd och det är även ett grovt slöseri med skattemedel. De pengar som satsas på Fas3 och sådant som jobbcoacher och konstgjorda åtgärder, borde satsas på jobb direkt i offentlig sektor istället. Men jag tror att jag förstår varför den här politiken bedrivs. Det är inflationsbekämpning som är det viktiga och en lönedumpning på sikt som är avsikten med politiken. Vi skall vara kvar som arbetslösa, men ändå kontrolleras. Det hemska tycker jag är när sjuka människor tillslut hamnar i Fas3, för ställer man inte upp på att gå i åtgärden är det inte ens säkert man får socialbidrag.

MIN BERÄTTELSE ILLA BEHANDLADE OCH MISSTRODDA

Jag är anhörig till en kvinna med ME-diagnos. Här är min berättelse.

FK:s beteende, med dess ofta dåligt underbyggda motiv för avslag av ersättningar, håller ofta inte i domstol. Därför ändras också ett stort antal av FK:s beslut.

Väldigt många blir alltså väldigt illa behandlade, misstrodda, ifrågasatta och rent av misshandlade av läkare men framförallt av FK, med sina milt sagt inkompetenta handläggare. FK:s FMR (bemanningföretag) är ofta inte mycket bättre dom.

Det är tyvärr så att med diagnosen ME (kroniskt trötthetssyndrom) spelar det ofta ingen roll hur många utredningar och/eller läkar-/specialistutlåtanden du lämnar in. FK avslår ändå dina ansökningar, med motiveringar som är rena skämten, om man ens får en begriplig motivering.

Det som pågår är ett vansinne i alla tänkbara avseenden, inte enbart nationalekonomiskt. De som lider av ME är framförallt utsatta då stress och påfrestningar gör patienten sämre, med stor risk för permanent försämring.

Det finns många med ME som är så svårt sjuka att de är sängliggande större delen av dagen. De orkar ofta inte ens duscha eller laga mat själva. Även i sådana fall kan FK anse att de inte ens har 25% nedsatt arbetsförmåga, vilket i praktiken innebär att de anses vara fullt arbetsföra. Alltså beviljas de inte ens 25% sjukpenning!

I övrigt är det inte ovanligt att patienter med ME klassas som psykiskt sjuka, att symtom och besvär beror på psykosomatiska problem. Det finns ju än så länge inga

möjligheter att vid ME fastställa en diagnos med objektiva fynd, många inom läkarkåren klassar allt som inte kan bekräftas objektivt som psykiskt. En tjej som i dag har fått ME konstaterad av specialist blev tidigare mer eller mindre tvingad till inläggning på psyket under två månader!

Jag återkommer, jag har tyvärr inte tid att skriva mer just nu. Är mitt upp i en komplettering till domstol som ska in i morgon. Bara det att tvingas överklaga till domstol knäcker många. De orkar helt enkelt inte överklaga.

Många ger istället upp och tvingas acceptera ett liv som socialbidragstagare istället. Någon a-kassa kan de ofta inte få, bland annat beroende på att AF vid sina utredningar helt korrekt fastställt att de är för sjuka för att kunna arbeta. Kan man inte aktivt söka arbete har man inte heller rätt att få a-kassa. Det AF fastslår i sina utredningar är som regel inget som FK bryr sig om. De kör ofta över allt som talar för att sjukpenning eller sjukersättning ska beviljas.

Jag trodde att FK var en myndighet som ska hjälpa sjukdomsdrabbade, men som det blivit de senaste åren är det mer som att FK för ett utrottningskrig mot de sjuka, i alla fall de som lider av ME och andra skymtomdiagnoser.

Avidentifierat eller inte kvittar för mig. Men många jag träffat på är rädda för att gå ut med sina berättelser om vad de gått igenom, då de tror att FK ska hämnas på något sätt, om de får veta vem som klagat. Självklart går det inte till så, men de är redan så svårt drabbade att de inte skulle klara mer skit från FK. Det är i alla fall vad jag hört från flera.

MIN BERÄTTELSE MÅNGA DIAGNOSER OCH MEDICINER

Utdrag ur patientberättelse: ”.....läkaren anser att jag INTE på något sätt är redo.... så det kommer att gå åt helvete för jag lär bli utförsäkrad... trots att jag nyligen legat inne på LPT (Lagen om psykiartisk tvångsvård) och så har det varit under längre tider.

Många behandlingar har prövats, men jag svarar inte bra på dem just nu för att jag mår så dåligt. Har många diagnoser och mycket mediciner. Jag har höga krav på mig själv och vill inte misslyckas.

Om jag bli utförsäkrad så ger jag upp livet. Vänta på svar? Eller redan ge upp det är min stora fråga just nu.

Har haft det så här i tio år och bott på behandlingshem mm... Jag mår ännu sämre nu. Klarar inte av en intensiv behandling som kbt (fick avbryta), meningen är att jag ska börja igen när det är lite stabilare. Så hur

ska jag kunna arbeta? Proppa i mig Stesolid och sitta och skära mig av ångest?

Jag önskar att jag mådde bra och kunde fungera som en person som arbetar... Hatar mig själv för detta och nu är jag i en jobbig sits. Min kompis begick självmord nyligen då hon blev utförsäkrad och inte klarade av det. Ska det vara så?”

MIN BERÄTTELSE BARA GÅ HEMMA GÖR MIG GALEN

Jag är en snart 33 årig kvinna från en liten ort i Östergötland, där jag bor i villa med min familj, sambo och två pojkar på snart 8 resp 5,5 år.

Jag har haft otur inom arbetsmarknaden hela mitt vuxna liv, t o m med praktikplatser, men först i nov 2010 fastställdes ADHD diagnos. Sen tidigare har jag dessutom en hörselskada, svår tinnitus, ryggproblem med mera. Det har liksom inte blivit bättre med någonting. Är dessutom mitt upp i småbarnsåren och en sambo som är lokförare och borta mycket.

Det svåra med allt är att aldrig få fäste inom någon sysselsättning/jobb för att man inte kan ha någon given roll, känna att man gör nytta och dessutom få betalt. Jag kan inte åka hur långt som helst heller. Det som är aktuellt nu är parsamtal, familjepedagog, arbetsterapeut från psykiatrin och det som gör mig arg är att AF inte tar mina förslag på praktikplatser på allvar. Man kan ju köra detta parallellt. Jag kan inte vänta länge till för då blir jag utan pengar. Var utan pengar en hel sommar. Har några tusen på halv sjukersättning men det räcker inte långt.

Att bara gå hemma gör mig galen. Får panik av att vara hemma för mycket ensam med barnen också, det blir pannkaka i hjärnan till slut även om man vill vara en stimulerande kärleksfull mamma. Men man vill också vara något annat än bara mamma...

MIN BERÄTTELSE JOBBAR FULL TID FÖR HALV LÖN

För inte alltför längesedan var det vanligt att folk höll sig med guldfiskar i små glasskålar, där fick den stackars fisken simma runt, runt, kanske i årtal i mer eller mindre syrefattigt vatten och i en undermålig miljö... Varför gjorde människor så? Jo, därför att de kunde och för att det passade deras syfte (i det här fallet var fisken inte en fisk utan

en dekoration).

De många guldfiskarnas olycka var att de i sin uthållighet inte hade förstånd att dö snabbare... istället trodde många guldfiskägare att fisken trivdes bra i sitt lilla syrefattiga fängelse eftersom den simmade runt så glatt och lät sig väl smaka på det som bjöds.

Människan kunde göra så och gjorde så. Tills det gudskelov uppdagades att det inte var en djurvänlig miljö.

Människor gör saker mot varandra också, och helt uppenbart är huvudanledningen just detta att man KAN göra så och för att det passar vissa syften. Exemplet är många på vad man KAN göra och det som mest är uppmärksammat i dagarna är vad som görs i vinstbefrämjande syfte i äldrevården, just för att man KAN.

Ett annat, mindre känt fenomen på vad folk KAN göra är att slå två flugor i en smäll... eller snarare slå den ena flugan sönder och samman, samtidigt som man matar den andra med ett wienerbröd.

Nu talar jag om Fas3 och ni får själva lista ut vilken fluga som är vem...

Alla vet att vi finns men få vill veta av oss ... vi 50 plussare som tragglat länge i arbetsmarknadens ökenland, bollade mellan mer eller mindre fantastiska och fantasilösa åtgärder. Under tidigare socialdemokratiska såväl som borgerliga regeringar har vi varit föremål för detta. Många av oss som nu befinner oss i alliansregeringens skapelse Fas3 har en gång i tiden börjat vårt arbetsliv med dåtidens beredskapsarbeten.

Beredskapsarbeten var i många fall en direkt väg in till reguljärt lönearbete och under den halvårsperioden utgick en lön, som det i många fall klagades på men som var riktigt hög jämfört med den aktivitetsersättning som ges för liknande arbetsuppgifter inom Fas3 under Reinfeldts regering. Beredskapsarbetena var a-kassegrundande och förutom tidsbegränsningen var det i princip ingen skillnad mot en vanlig anställning.

Samma sak med plusjobben, de var visserligen en nedtrappning jämfört med beredskapsarbetena men gav fortfarande avsevärt bättre villkor än dagens Fas3 som ställer människor i ett direkt ekonomiskt och socialt utanförskap.

Alla vet om kritiken mot Fas3, men få, väldigt få, tar den till sig. Tvärtom så försöker man styra opinionen med riktade undersökningar likt den AF genomförde för en tid sedan, där man ställde en fråga utan helhetsperspektivet placering – arbetsuppgift – ersättningsnivåer. Här räknade man bort samtliga som var nöjda med placeringen och arbetsuppgifterna innan frågorna om ersättningen togs upp, endast de som redan var missnöjda med allt fick yttra sig vidare...

I vilka andra sammanhang gör man detta? Vem godtar överhuvudtaget en anställning på full tid med halv lön, utan semesterersättning och högre skatteskala än arbetskamraterna på samma arbetsplats? Svar: Endast den som är nödd och tvungen.

Åter till oss 50 plussare... Vi har kanske

mellan 10-15 år kvar på öppna arbetsmarknaden, vad har vi kvar att hoppas på?

SOMLIGA AV OSS HAR VID DET HÄR LAGET gått arbetslösa i årtal, fullt friska, intelligenta människor som ratas av en sjukt åldersfixerad arbetsmarknad kombinerad med andra faktorer som är mer eller mindre relevanta. Det som kvarstår och är sant efter all dissektion av orsak och verkan är ändå x antal människor som inte ser något ljus i tunneln. Utbildningar?

Många av oss har redan relativt hög utbildning och med rätta frågor vi oss hur den ena eller den andra utbildningen kan hjälpa oss. Utbildning kan visst vara ett alternativ för somliga men knappast för alla.

Ändå verkar just detta vara enda halmstrået för oss ur denna hopplösa situation, måste det vara så?

Jag menar: Jag är ett livs levande exempel på ett stycke arbetskraft, en köttbit 51 år, ratad av reguljär arbetsmarknad men funnen mycket god och kunnig när jag inte kostar pengar.

”Är det bara jag som tycker att detta visar på ett stort fel någonstans?”

I ett land där uppenbarligen arbetslinjen gäller och arbetsuppgifter finns i mängd, där springer stressade löneanställda runt i panik och hinner inte med hälften av vad de skall göra på grund av att deras kollegor vid tidigare tillfällen sagts upp på grund av ”arbetsbrist”. Hur många far illa psykiskt och fysiskt av detta? Kanske så illa att de blir oförmögna att arbeta... uppsagda, utförsäkrade och till sist... Ja, just det.

Och där någonstans mitt i allt kaos... går vi i Fas3... och antingen får vi göra rent trams som att måla nymålade stolar och virka utan garn... eller alternativt göra riktiga arbetsuppgifter. Oavsett vilket så utgår endast aktivitetsersättning utan jobbskatteavdrag, semesterersättning eller ersättning som går att leva ett normalt liv på.

Samtidigt med detta så har vi 50 plussare att söka arbete över hela Sverige, vara beredda att riva upp hela familjen, boendet, sälja bort allt med förlust, riva upp allt socialt liv för kanske ett vikariat, eller ett jobb där du som sist anställd sparkas vid nästa dipp i konjunkturen. Hur många tror på detta som en bra lösning, och är det ett rimligt krav rent mänskligt? Bör inte detta vid vår ålder ses som en frivillig möjlighet och inte ett oavvisligt krav. Var finns förnuftet och den personliga hänsynen?

Jag ställer frågan igen... Är det bara jag, ett gäng Fas3-kollegor och en handfull människor som ser ett stort fel i allt detta?

Lösningen finns där mitt framför ögonen på var och en som är villig att se den. Vi har ett otal olika ogjorda arbetsuppgifter varhelst det finns människor som är överho-

pade av arbetsuppgifter och är tacksamma för hjälp... (Läs tacksamheten över gratisarbetarna.)

Säg mig: är världen fix och färdig?... finns det inga planer, visioner mer? Lämnas ingen plats efter de som går i pension? Och varför anses inte vi mitt i livet och som inte har en fin social status, ha något att säga som är värt att ta till sig... bara sådär från själva livet?

Vem är rädd att höra sanningen?

Vem ser ett stort fel i detta?

SVERIGE GER IDAG BORT CIRKA 5000 KR varje månad till varje anordnare som kan förmå ta emot det stycke skämda kött som vår regering tydligen anser att en Fas3-person är.

En guldfisk i sin skål som förlorar färgen kanske spolats ned i toaletten, vi arbetslösa i största allmänhet och 50-plussare i synnerhet spolats ned i den bottenlösa avgrund som kallas Fas3 och en tillvaro där du som 50-åring har att se fram emot ett byte av anordnare efter varje tvåårsperiod. En tillvaro i ständigt tilltagande ekonomisk misär och där du bara kan följa med i konjunktursvängningarna som åskådare. Som sist i kön hinner du inte ta plats på arbetslinjen igen innan dörren stängs på nytt. Detta är ju en krass verklighet för många av oss redan idag.

Varför inte använda dessa 5000 kr plus aktivitetsersättning till en lön åt alla dessa människor som man behandlar enligt ovanstående bara för att man KAN göra det?

Guldfisken som inte var en fisk, utan en dekoration. Människor som inte får vara människor utan är förbrukningsvaror och investeringar

Människor KAN vara djävliga både mot sin egen och andra arter, men säg mig... måste man göra saker man kan göra? Hur skulle det vara om man också tog till sig den tanke som återfinns i de flesta etiska läror och religioner... Den gyllene regeln?

Allt vad ni vill att människorna skall göra för er, det skall ni också göra för dem

Jag tycker att vi bör tillämpa denna regel på alla våra medvarelser oavsett om de är djur eller människor.

Var och en som på allvar funderar över denna gyllene regel bör upptäcka att man helt enkelt INTE KAN göra vissa saker, rent mänskligt, moraliskt och etiskt.

För inte vill väl du att någon skall...

Välja pengarna före omtanken när vi talar om just DIN utsatthet som gammal, sjuk eller arbetslös utan att DU får ut något annat än isolering, förnedring, fattigdom och lidande?

Arbeta utan skäligen lön... Vanvårdas... Glömmas bort... Gömmas... Ignoreras ...

Allt detta är inte endast möjligt utan det utförs också, i stor och växande skala...

Bara för att man helt utan hämningar KAN.

Snälla... KAN vi inte behandla varandra med värdighet och respekt istället?

MIN BERÄTTELSE

JAG LEVER MED SORG VARJE DAG

Jag lever med sjukersättning och har haft det så länge jag kan minnas på grund av att jag aldrig kan jobba mera. Jag tycker det är skamligt med en så liten ersättning man får att leva på, jag önskar att de kunde höja ersättningen som en vanlig arbetande lön, Jag är skuldsatt över mitt huvud och med den lilla inkomsten i form av sjukersättning kommer jag aldrig att komma ur denna skuldfälla. Vilket gör att jag inte kan leva ett bra liv, jag svälter mer än jag har mat på bordet och ingen reagerar eller gör något åt detta. Jag lider också av en svår whiplashskada i nacken och ständig rygg- och ledvärk efter en svår olycka som jag var med om som barn.

Min kropp är helt slut redan vid 30 år hur ska jag kunna få ett bättre liv utan att vakna till ett helvete varje dag med svält och svåra sjukdomar. Under lång tid har jag inte kunnat få i mig något annat än flytande föda, men jag får inte i mig tillräckligt med näring, så jag har tappat mycket i vikt på grund av att jag har problem med ett bråck. Det har säkert med det att göra, men ingen gör något åt detta heller.

Jag lever med sorg varje dag, det finns inget att glädjas åt, allt är en kamp att orka kämpa med sitt liv. Men vad är det för liv att leva så här dåligt utan att ha rätt att leva med en bättre lön som ersättning? Det skulle göra att mitt liv blev lättare om jag hade mer i sjukersättning så jag kunde komma ur min svåra skuldhärva som jag levt med så länge. Nu har man knappt huvudet över vattenytan, önskar detta försvann så jag kan göra allt jag drömmer om att få göra. Men ekonomin räcker inte till något på grund av att den är alldeles för låg.

Önskar att någon ville hjälpa mig och lyssnar på mig så att jag kunde få ett bättre liv och få vara glad. Jag går här hemma och gråter, till och med gråter mig till sömns om nätterna. Så det är bra att man får berätta hur man verkligen har det, så folk får upp ögonen och hjälper mig på fötter, innan det är försent med allt.

MIN BERÄTTELSE

MIN SON FAR ILLA AV MIN FATTIGDOM

Jag är en 56-årig kvinna som föddes med gompalt. Som 2-åring skickades jag ensam till Uppsala för operation, ett trauma som jag levt i hela livet. Jag har haft huvudvärk,

epilepsi, som barn var jag rädd för nya saker mm.

När jag var i 40-årsåldern träffade jag en tandläkare som ville hjälpa mig att få ett riktigt bett. Jag blev glad att någon ville hjälpa mig. Jag hade "räls" i tre år före operationen, började då må dåligt. Gjorde operationen 1996. Jobbade fram till 1998 var då jättedålig Utbränd; hade en utmattningsdepression och upplevde min första operation. Känslorna, minnena, det jag haft inom mig kom fram i ett så kallat PTSD (posttraumatiskt stresssyndrom).

Min son hade just börjat skolan han fick problem, tyckte det var jobbigt att gå till skolan. När han gick i 1:a klass var han på utredning på BUP men man hittade inget fel. Men jag kände att det var något som inte stämde med sonen. När min svärmor dog något år senare ville min f d sambo separera. Jag var väldigt sjuk. Fick lov att lämna min då 9-årige son, mitt hem och min trygghet.

Flyttade in i en lägenhet. Var så dålig, minns inte mycket från den tiden. Jag låg på sjukhus en tid, medicinerades kraftigt. Fick lov att ta hand om sonen, försökte jobba. Så småningom förlorade jag min tjänst som förskollärare efter 26 år. Kommunen som jag jobbat åt gick ifrån rehab-planen. Jag orkade inte kämpa, ensam och sjuk.

När jag hade mist jobbet släppte en del av kraven, sonen kände igen sin mamma och sa: Mamma, jag har varit ledsen i fem år. Vi började då en ny utredning på BUP som tog ca ett år, man kontrollerade inte upp sonens gamla journal, samarbetet med Elevhälsan fungerade dåligt.

”känner mig så kränkt.
Jag har bett om hjälp när det har varit tufft, svårt när jag inte orkat.... att inte ha blivit respekterad, lyssnad på.”

Sonen fick när han gick i 8:an diagnosen ADHD. Började medicinera. Han mätte väldigt dåligt, var destruktiv, har självmedicinerat, använt droger en del. Har inte orkat med gymnasiet, suttit mest hemma vid datorn.

Nu är han 20 år, går inte skola, har ingen sysselsättning och ersättning på dagarna. Men han mår bra är inte stressad håller på att lära sig ta sin medicin.

Jag har anmält honom till socialtjänsten. Barn som far illa, de håller på att utreda vilken hjälp han kan behöva.

Jag har försökt att få hjälp av hans pappa, släkt, BUP, psykiatri och socialtjänsten tidigare. Men nu först verkar vi ha träffat på människor som förstår hans problem.

Jag har arbetat en tid på Frälsningsarmen men trivdes inte, jobbade sedan på ett projekt i ett år. När det tog slut blev jag arbetslös på mina 25%, jag har sjukersättning 75%.

Januari-oktober 2011 var jag arbetslös. 25% utan ersättning från a-kassan. Oktober 2011 började jag arbetsträna på Studieförbundet Vuxenskolan 25%. Jag får aktivitetsstöd 42 kr som höjdes till 56 kr/dag i januari. Jag vill jobba mera, har sedan i februari utökat tiden till fyra tim/dag, det fungerar bra. Men jag får ingen mer ersättning. Arbetsträningen leder inte till något jobb och jag får fortsätta att vara där till 31/8 2012.

Jag har sökt ett annat jobb, där var det 77 sökande. Jag vet inte vad som händer med mig. Hur jag ska orka kämpa mer. Jag vill inte bli sjukpensionär. Den sociala biten är viktig...

Ekonomin är under all kritik.. Min son har inte fått sitt underhåll denna månad. Jag är så trött, slut, orkar inte....

Var finns rättvisan i Sverige?

JAG HAR SJUKERSÄTTNING PÅ 75%. Får ut 6332 kr/mån. Försäkringar 2464 Kr/mån. Aktivitetsstöd 56 kr för 2tim/dag 1680 kr/mån cirka 10 476 kr.

Sonen har haft Aktivitetsersättning, när han gick skolan, jag fick bostadsbidrag men det får jag bara när han går skolan. Som sjukpensionär har jag rätt till bostadstillägg men under tiden som sonen uppbar Aktivitetsersättning har jag inte rätt till det. Men sonen har rätt till bostadstillägg men vi har inte sökt detta.

Förstär inte?? Har pratat med FK flera gånger – de säger att sonen har rätt till bostadstillägg, men inte jag!!

Jag fick en skuld på grund av att jag uppburit bostadstillägg så jag betalar 200kr/mån som de drar på sjukersättningen fr.o.m april månad. Hyran höjdes 1 april 5200kr för en 3:a på 77 kvm Matkostnaden är c:a 4500kr/mån jag lagar all mat. Sonen äter all mat hemma, inget underhåll har han fått denna månad. Bakar matbröd ofta. Bussen glömde jag 480kr/mån. Sedan är det mediciner, fack.avgift, telefon c:a 455 Kr, CSN c:a 510kr/mån, el c:a 700kr denna månad.. bredband.... Jag har säkert glömt något...

Men i det stora hela ser min månad ut så här och det är långt ifrån 55 000 kr fria resor.

Det som är mest jobbigt är att jag känner mig så kränkt. Jag har bett om hjälp när det har varit tufft, svårt när jag inte orkat.... att inte ha blivit respekterad, lyssnad på. Att det inte finns medmänniskor. Att min son har fått fara så illa. Frustrationen att inte orka.... Det finns mycket att skriva om. Detta att arbetsträna och åter arbetsträna men det blir inget riktigt jobb... Man blir lätt utnyttjad. Jag går och arbetar fyra tim/dag för att prova på hur det känns. Det fungerar bra. Men två tim har jag ingen ersättning. Studieförbundet Vuxenskolan där jag arbetstränar har en gratis arbetskraft. Jag har trivts bra där, fått vara med om mycket, blivit uppskattad. Men i förra veckan fick jag veta att det blir inget jobb. De har övertaliga... jag har för lite datakunskap. Så det är bara ut och söka arbete?! Jag har sökt en tjänst på 50 % men det är 77 st sökande.

MIN BERÄTTELSE

VÄLJA TANDVÅRD ELLER FÅ SE SONEN

Jag tycker tandvården är för dyr, bara något för rika och höginkomsttagare. Är själv drabbad av att inte ha råd med nödvändig tandvård.

Jag är 49 år, förtidspensionerad samt haft vårdbidrag för ett barn med funktionshinder i 13 år. Min ekonomi räcker därför ej till tandvård och fick sist avslag på min ansökan från socialförvaltningen på ett kostnadsförslag från tandläkaren på 10.200 kr. Socialförvaltningen tyckte jag skulle avbetala på det...

Men hur?

Min son bor nu hos sin pappa så det känns som det bara är att välja att betala tandvård och inte ha något umgänge med sonen, för jag har inte råd med både och.

Jag ligger enligt socialförvaltningen någon hundralapp över normen.

Men en 14-årig son kostar ibland mer än de 80 kr/dag som socialtjänsten räknar på, tex på sommarlov... Ett barn med funktionshinder som kräver extra.

Själv har jag inte råd med någon hobby längre, höll tidigare på med ridning och hästar.

Förstår inte varför man ska behöva betala så mycket för tandvård.

I mitt fall kan jag nu knappt äta, har gått ner i vikt mm, men får inte hjälp med tandvården för 10.200 kr.

Min inkomst är sjukersättning, bostadstillägg och bostadsbidrag. Pengarna går åt till hyra, el, försäkringar, läkare, kurator, medicin, busskort, umgänge med sonen, umgängesresor (han bor i en annan stad) internet, mobil, tv-box mm.

När sonen har varit hos mej så finns det inga pengar till tandvård.

Men nu får man gå hungrig då man har fått avslag på hjälp med tandvård på grund av att det nu fattas för mycket tänder i min mun. Risken är att man hamnar hos doktorn istället med tiden...

Jag tycker tandvård ska räknas som sjukvård, samma pris, tänderna tillhör också kroppen.

MIN BERÄTTELSE

BÖR GÅ ATT SJUKSKRIVA ETT BARN

Vår 11-årig son blev "utförsäkrad" då han drabbades av en depression.

Varje barn har 120 vård av sjukt barn da-

gar (VAB) per år. Antingen kan jag eller barnets pappa ta ut VAB-dagar.

Om barnet har en allvarlig eller dödlig sjukdom kan man få förlängt men hit hör inte neuropsykiatriska utredningar eller depression. För oss innebar det att vi i tre månader inte kunde vara hemma med vår deprimerade 11-årige pojke. Att som förälder inte kunna vara hemma och stötta sitt sjuka barn är hemskt.

Det rör sig om få barn per år som kommer upp till detta tak och jag tycker att försäkringen inte tar hänsyn till barns behov av sina föräldrar vid sjukdom. Det är ingen som vill att ens barn är sjukskriven så ofta. Sen är det mycket luddigt vad allvarlig/dödlig sjukdom står för. För oss tog det c:a 1,5 år att få rätt diagnos.

Jag har en bror vars barn har haft leukemi och där kom FK hem till dem och hjälpte till att fylla i blanketten. I vårt fall med en neuropsykiatrisk diagnos så måste vi fråga, ansöka och överklaga, när vi ska ha hjälp av FK. Varför är det skillnad?

Vi processar just nu om två vårdbidragsansökningar som ligger i förvaltningsrätten. Det tar ungefär två år att få beslut därifrån och två år är lång tid i ett barns liv. Vi tror att det finns massor av barn vars föräldrar inte har ork att strida.

Varför ska vi vara så dåliga i Sverige på att ta hand om dem som har det svårt?

Det är också svårt att få en sjukskrivning på barnet om ens barn inte mår bra i skolan. Det man får höra som förälder är att det är ditt ansvar att se till att barnet är i skolan annars anmäler vi dig till socialen. Det är ju barnens arbetsplats och jag tycker det ska vara samma regler som när en vuxen inte klarar av att vara på sin arbetsplats.

MIN BERÄTTELSE

HÅLLER MIG UPPE FÖR SONENS SKULL

Jag är 55 år och har varit sjuk i över 10 år. Men nu ska jag helt plötsligt vara frisk. Är ensamstående med en son som är 17 år som bor hemma. Ni får ursäkta om det blir rörigt det jag skriver, men jag kan inte koncentrera mig längre så att det blir en sammanhängande bra berättelse.

Har haft dålig rygg sedan jag var i 20-årsåldern, men ingen läkare har kunnat säga vad som är fel. Har kronisk värk, ibland så svår att jag kräks. Sedan fick jag för c:a 10 år sedan en utmattningsdepression, den har inte heller gått över. Jag har ätit starka värktabletter och antidepressiva i många år, men har nu avgiftat mig för annars skulle jag ätit ihjäl mej, sa dom på rehab. Skönt att vara av med tabletterna men nu visar det sig att minnet och koncentrationen tagit stryk av

medicinerna. Och så klart av utbrändheten.

Sedan den dag jag fick veta att jag ev skulle bli utförsäkrad har det gått stadigt utför. Har blivit sämre och sämre. Och nu är jag där, utförsäkrad sen c:a ½ år. Anmälde mig på AF som jag skulle, men dom säger att jag är för sjuk för att stå till arbetsmarknadens förfogande. Så ingen vill ha mig. Får nu gå på socialen (min f d arbetsplats) för att vi ska överleva. Och inte blir man ju friskare av det. Har överklagat beslutet från FK men fick avslag... och nu orkar jag inte mer... det får gå hur det vill...

Pojken är snart stor nog att klara sig själv så vad som händer med mej är helt betydelselöst. Ska göra de styrande till viljes och försvinna ur statistiken för alltid.

Varför kunde jag inte få sjukbidrag och försöka få lite livskvalitet istället för att dom ska försöka få mig ut i nåt låtsasarbete?

MIN BERÄTTELSE

MINA BARN HAR GETT UPP OM MIG

Jag var med i en trafikolycka år 2000. Jag ådrog mig en whiplash skada och senare fibromyalgi. Har dessutom varit drabbad av mångårig smärta i knäleder, fotleder och ryggen innan olyckan som läkaren diagnostiserade som artros. Innan olyckan arbetade jag trots smärtorna med hjälp av smärtstillande som läkaren skrev ut.

Efter olyckan var jag långtids sjukskriven och genomgick smärtrehabilitering och sjukgymnastik. 2005 blev det beslutat att jag skulle arbeta 50% och ha 50% sjukersättning, trots att min läkare motsatte sig det och bokade ett möte med FK.

Ända sedan dess fram till 2010 har jag kämpat med att försöka arbeta 20 timmar i veckan men det fungerade inte. Jag jobbade c:a 1-2 timmar åt gången istället för de fyra timmarna jag skulle på bageriet där jag var timanställd. Jag arbetade bakom kassan och sedan hade jag så fruktansvärt ont i knäna, fotlederna och ryggen att jag knappt kunde stå. I flera år försökte de hjälpa mig och provade att omplacera mig så jag skulle jobba en del på kontoret istället men det fungerade inte att sitta längre stunder heller. De var otroligt förstående men till sist så tröttnade även de.

Jag blev utförsäkrad från FK på grund av att jag inte kontinuerligt kunde tillgodoräkna mig så få timmar till sjukskrivning. När jag blev sjuk i svininfluensan 2010 fick jag ingen sjukersättning på grund av att jag blivit utförsäkrad. Jag var så sjuk, hade läkarintyg och kunde inte jobba på c:a två månader. Lungorna blev hårt drabbade och jag fick infektion i hjärtat, vilket givit bestående men, så nu behöver jag äta hjärtmedicin.

Det var i samma veva som jag miste jobbet. Jag försjönk djupt i depression och ville bara dö efter att kämpat i så många år, men kärleken till mina två barn gjorde att jag inte gick längre än till tanken.

Jag var tvungen att flytta från min lägenhet, mina barn fick flytta hem till sin pappa.

Jag har gett upp och orkar inte strida med myndigheter längre. Jag har en sjukersättning på ca 3600 kr och ingenstans att bo, har knappt råd att lösa ut mina mediciner och gå till läkaren eller tandläkaren, där har jag inte varit på sju år. I dagens läge sover jag ibland hos någon av de få vänner jag har kvar men som blir allt färre, ibland hos min mamma, ibland hos min syster och ibland i en trappuppgång eller tunnel och någon enstaka gång på vandrarhem.

”Vid ett tillfälle var jag tvingad att ta betalt för sex för att kunna lösa ut min hjärtmedicin.”

Jag har gett upp och mina barn har gett upp mig. 3600 kr räcker inte långt om man inte har någonstans där man kan laga mat, förvara mat i kylskåp och behöver både busskort, mediciner och läkarvård.

Vid ett tillfälle var jag tvingad att ta betalt för sex för att kunna lösa ut min hjärtmedicin och för att få råd till en vinterjacka. Det är inte mänskligt!

Hoppas ju verkligen att de ändrar reglerna så inte fler blir lika hårt drabbade som jag. Konstigt nog så är jag varken narkoman eller alkoholist – trots alla problem.

MIN BERÄTTELSE

LÄNGST NER FINNS INGET SKYDDSNÄT

För nu 4½ år sedan gick jag in i den berömda vägen.

Vilket såklart resulterat i en hel rad begränsningar och förändringar i mitt liv.

Jag har råkat ut för problem med både sjukvård och myndigheter – främst FK som givetvis får sina riktlinjer från regeringen. Jag har gång på gång stressats tillbaka till arbetslivet.

Först tre gånger hos dåvarande arbetsgivare sedan fyra omgångar på tre olika arbetsplatser i olika branscher. Inget har fungerat i längden.

Två kurser har jag deltagit i, tex stresshanteringskurs där jag lärde mig otroligt mycket. Den tredje kursen, ytterligare en stresshanteringskurs med, denna gröna inriktning går jag nu. Otroligt lärorikt.

Tyvärr har dessa lärdomar inte kunnat användas då de inte fungerat med kraven från den sk rehabiliteringskedjan.

Både AF och FK har dessutom begått flera misstag och de har ställt krav på mig som krockat med de brister som min sjukdom orsakat mig.

Jag minns inte, jag förstår inte, kan inte ta till mig information varken skriftligt eller muntligt. Det här förstår inte FK:s handläggare. Det finns inget utrymme för det i reglerna. Och jag är inte unik, absolut inte. Jag tror inte jag hört talas om någon som säger sig vara annorlunda. Och det är många drabbade jag kommit i kontakt med. Jag blev utförsäkrad, genomgick ALI – arbetslivsintroduktion – hos AF och blev sedan åter sjukskriven – omförsäkrad.

För ett år sedan visste jag inte om mitt nya sjukintyg skulle godkännas. Jag var orolig som så många gånger förr i kontakten med myndigheterna. Nu vet jag hur det gick. Jag fick inte någon sjukpenning. FK tyckte jag skulle vända mig till AF och de säger att jag inte är arbetsför och kan inte stå till arbetsmarknadens förfogande – liksom de läkare och psykologer jag träffat, sex stycken totalt. Och eftersom jag inte kan stå till arbetsmarknadens förfogande så blev jag nollklassad. Så nu kan jag vara hur sjuk som helst utan att få ut pengar, jag har ingen SGI – sjukpenninggrundande inkomst. Jag har hamnat mellan stolarna totalt.

Jag får inget försörjningsstöd, min sambo är försörjningspliktig för mig. Nio månader var jag helt utan inkomst. Vi levde på min sambos kommunalarbetslön – som inte är hög. Min årsinkomst förra året var hela 45.000, alltså som ÅRS-inkomst. Vi har fyra barn, två var, en villa vi inte kan sälja utan förlust, vi bor på en ort utan fungerande kollektivtrafik, jag får inte ens skolskjuts till mina två barn. Vi är liksom låsta.

Hur klarade vi oss då? Ja, vi hankade oss fram med hjälp av anhöriga och vänner. Och tack och lov fick jag en utbetalning från en försäkring. Jag har inte sökt försörjningsstöd då jag fått veta att det inte är lönt då jag har en partner som väntas försörja oss alla. Sen att det inte räcker med den inkomsten spelar liksom ingen roll.

”En ekonomi som är under all kritik gör en inte friskare, tvärtom.”

Systemet är definitivt inte anpassat efter verkligheten. Det finns inget fångsnät längst ner, där faller vi utsatta fritt. Det är inte konstigt att folk blir desperata och inte hittar någon utväg. Vi går verkligen på knäna, är uttryckligen på ruinens brant. Vi har det lite bättre idag då jag nu får aktivitetsstöd men det är fortfarande långt ifrån en trygg ekonomi. Pengarna är oftast slut 2-3 veckor in i månaden...

Sammanfattningsvis kan jag säga att den

försämrade sjukförsäkringen och den sk rehabiliteringskedjan för mig inneburit ett enormt lidande och en förlängd period av ohälsa, fler diagnoser – som försäkringskas-seutlöst depression – har lagts till i mitt sjukdoms-cv. En ekonomi som är under all kritik gör en inte friskare, tvärtom. Den oron förvärrar hälsotillståndet.

MIN BERÄTTELSE

SOCIALARBETARE SYNDABOCKAR

Många socialarbetare har ju som det heter ”gått in i vägen” de senaste 15-20 åren. De flesta kommer aldrig tillbaka i jobb igen. Långa sjukskrivningar med psykiska diagnoser tex utmattningsdepression är vanligt förekommande.

Det finns tydliga mönster och sammanhang att forska vidare i för att ge alla drabbade den upprättelse som krävs för att bli en hel människa igen... för att inte säga att bli rentvådd, eftersom de flesta tror att det var deras eget fel och lägger skuld och skam på sig själva. Blir syndabockar för de stora psykosociala arbetsmiljöproblem som finns på jobbet och som orsakat den mentala kollapsen... Med god hjälp av den okunskap som finns hos myndigheter och hos vårdgivare ska väl tilläggas.

Från att varit 100% arbetsför till att få beskedet 0% arbetsförmåga tog mig sex år.

Vilka är det då som ”går in i vägen” på socialkontor och andra verksamheter där man jobbar med utsatta människor.

I mitt eget fall så var jag en sk besvärlig anställd som var engagerad fackligt och var skyddsombud på sektionen som arbetade med socialbidrag. Vi hade en svag och otydlig chef som härskade genom söndring. Ständiga konflikter som aldrig reddes ut bidrog till hög personalomsättning och sjukfrånvaro. Arbetsbelastningen var därför alltid väldigt hög och det drabbade naturligtvis klienterna som var i behov av hjälp och stöd, men istället blev de utsatta för diskriminering och kränkningar. Chefers okunskap och inkompetens präglade verksamheten och de kritiska blev utsatta för nedbrytande psykisk terror och represalier. Inte minst blev jag själv utsatt då jag som skyddsombud blev tvungen att begära hjälp från Arbetsmiljöverket. De kom och inspekterade och konstaterade allvarliga brister exempelvis att mobbning förekom.

Men detta hade ingen inverkan på chefen utan allt återgick till det ”normala” igen. Fem månader efter Arbetsmiljöverkets besök så fungerade inte min hjärna och kropp längre. Blev liggande en morgon i fosterställning och det dröjde länge innan jag ö h t orkade med de enklaste göromål...

Nu åtta år senare är jag alltså sjukpensionär 61 år gammal. Politiker brukar citera Martin L King: ”problemet är inte de onda människorna utan de goda människornas tystnad”... och mana anställda att ta ansvar och visa civilturage.

Men vad händer de anställda inom socialtjänsten, polisen, sjukhus, FK etc... som vågar kritisera den egna verksamheten för att värna klienter, patienter och försäkringstagares rättigheter och behov av vård och omsorg?

MIN BERÄTTELSE

EN AV DELTAGARNA TOG SITT LIV

Jag arbetar hos en kompletterande aktör till AF – med arbetslivsinriktad rehabilitering. Då jag arbetat även under de gamla reglerna kan jag se vad förändringarna innebär.

Största skillnaden är förstås att jag får möta mycket begränsade människor som kämpar för att överhuvudtaget klara vardagen. Vissa klarar inte att handla och ståda själva. Det är med skam jag möter dessa människor och jag funderar ofta på varför jag stannar kvar i mitt arbete. Jag försöker bli ett stöd för de här personerna så att de kan känna någon som helst mening att delta i verksamheten.

Men själva syftet att utforma en rimlig arbetsprövning känns så oerhört långsökt. De som inte kan sitta stå eller gå för länge, kan endast koncentrera sig i 30 min, får panikångest vid krav på prestation, behöver lägga sig ner en gång/kvart... Vilken arbetsgivare vill ta emot en sådan här individ, endast för att de för kanske femte gången ska misslyckas i ett försök att återvända till arbetsmarknaden? Kan man inte se att detta bara leder till försämring av människans tillstånd?

”Jag skulle kunna ge många fler exempel på ineffektiviteten i systemet. Hur orkar jag arbeta kvar? undrar ni säkert.”

Jag försöker att möta dem i deras situation, undersöka om det finns något i deras tillvaro jag kan hjälpa dem att förbättra/förenkla. Det är inte ovanligt att inte ens arbetsförmedlaren som skickar personen har någon som helst förväntning på att en återgång i arbetet är möjlig.

Det värsta är dock att de som konkurrerar som kompletterande aktörer på denna marknad får mindre och mindre betalt. De som tidigare sysslat seriöst och professionellt med detta arbete, ser inte längre någon

möjlighet att skapa en verksamhet med kvalitet. Förra året fick vi 1800 kr/vecka för en deltagare, nu 1000 kr/vecka. Hur kan konkurrens vara en fördel då det handlar om hjälp till människor. Det som kommer att hända i slutändan är att kvaliteten blir utarmad. Det kommer att bli omöjligt att hålla en human kvalitet.

Jag kan ändå känna att det är meningsfullt att arbeta med våra deltagare. Dock tycker jag att målgruppen borde vara de som verkligen har en chans, inte de som konstaterats för sjuka att arbeta under flera år.

En av mina deltagare tog sitt liv. Han var en helt underbar människa med mycket, mycket svåra smärtor. Sista gången jag pratade med honom var på min fritid när jag var i affären. Han kunde knappt gå, men var tvungen att handla. Han hade varit fast i sitt hem i tre dagar pga att han inte ens hade förmåga att röra sig. Det är så tragiskt.

Jag skulle kunna ge många fler exempel på ineffektiviteten i systemet. Hur orkar jag arbeta kvar, undrar ni säkert. Jo, de som fortfarande har möjlighet att återgå är en fröjd att följa i sin process. Att se människor växa är så oerhört givande!!! Jag vill gärna skänka en tanke till mannen som gav upp sin kamp – om det finns någon möjlighet att han kan uppleva det.

MIN BERÄTTELSE

FÖRSÖRJA BARN PÅ 10 500 KR

I januari skulle jag operera ett knä... nej, sa narkosläkaren – för jag har lösa tänder i munnen och då ville de inte söva mig, sa att de skulle skicka hem mig, jag vägrade. De fick lokalbedöva mig...

I mars fick jag gallsten – frågan dök upp igen... Nu planeras en GBP (Gastric Bypass operation för övervikt) för att knä och kroppen ska må bättre. Vid den operationen måste jag ju sövas, efter operationen måste jag dessutom kunna tugga väldigt väl..

Jag har nu letat efter hjälp att få mina tänder fixade, tandläkaren uppskattade att det skulle kosta 15 500 kr.

Jag har en inkomst på 10 500 med barnhemma att försörja. Jag har ringt alla instanser för att få hjälp, men får nej, nej, nej. Man känner sig utanför, utan friska tänder men framför allt är det tragiskt att man inte kan få opereras ens.

Men ändå säger FK att i juni är mina dagar slut. Då blir jag överlämnad till AF, med reumatism, kraftig övervikt och diverse andra sjukdomar, med cancerkontroller att gå på och dessutom ett dåligt psyke efter att ha fått så många nej när jag bett om hjälp.

Vad ska man göra???

MIN BERÄTTELSE

OHÖRD, PRESSAD OCH KRÄNKT

Sommaren 2001 opererade jag bort en tumör akut ur lilla hjärnan. Då gick jag på universitetet. EN av 5000 sökande som kom in på bra betyg. (Bra tillfälle att få skryta.)

Fem månader kvar till kulturproducent, kandidatexamen. 114 poäng tagna.

KRASCH

En dramatisk livsändring.

Operationen gick bra men kirurgen vågade inte gå ”tillräckligt djupt” så efter 10 år hade två nya tumörer växt till med stora hälso-mässiga konsekvenser... under denna långa tid har jag bokstavligen ”levt i dimman”.

Ingen från vården har meddelat hur det var, jag har själv kunnat konstatera efter att ha läst läkarjournalen: ”Recidiv tumörbildning” på exakt samma ställe där operationen gjorts 10 år tidigare.

Inte förrän nu då jag ”fått hjärnan tillbaka” efter gammastrålning, har jag kunnat ta *strid* för hanteringen av min situation och den ”hantering” av mig som hittills har gjorts av vården, AF och FK.

ENSAMSTÄENDE MED EN TONÅRSSON. Första operationen var han fem år. Nu är han 15.

Orkar inte riktigt beskriva hur det påverkat oss. Det är för jobbigt. Räcker med att skriva: han har inte klarat av att ta sina högsta-diebetyg på grund av den turbulens han haft hemma med oro för mig och vår ekonomi.

Under tiden har AF och FK tjatat, varit inblandade med frågor, möten, hantering, krav, frågor igen, åsikter, *kränkande* förslag i åtgärder för att komma tillbaka i arbete... och så vidare...

Försökte i samråda med läkare att gå tillbaka till universitetsstudierna från hösten 2002, vilket visade sig vara en total utopi. Slet ända till våren 2004 utan att ta poäng.

Återkommande sjukskrivningar och med ständigt tjat från mig om att få hjälp från Vården.

– Jag klarar inte det här. Kan jag få hjälp. Det här går inte osv.

Lyckades få tillbaka 70 000 kr på studielånet med hjälp av en jurist. Däremot har jag inte orkat göra någon rättsprocess mot vårdhanteringen. Istället lyckades jag ”ordna” ett kreditkort för att ekonomiskt överleva.

Studieskulder från de andra åren ska betalas tillbaka med c:a 1 000 kr i månaden och det på en inkomst från halv sjukersättning och halv sjukpenning.

Konstaterade: *Det håller inte i längden!!*

HELVETET, EN BAKGRUND: Först blev ett läkarintyg om 100% sjukskrivning i väntan på en hjärntest inför plats på Neurologiska ”kognitiva skolan” ”bortdömt” av FK, (ingen visste *när* det skulle anordnas en sådan plats).

Konsekvensen för mig blev att jag ansågs ha 50% arbetsförmåga på AF fr o m 2005 och skulle söka jobb på denna halva.

Arbetsstråning (under en period då jag var i stort behov av rehabilitering och återhämtning) höll på att kosta mig livet och min mentala hälsa.

Slit på allsköns olika arbetsplatser, studier i Starta Eget och kurs i "hur man söker jobb". Allt möjligt... i väntan på en hjärntest på Neurologiska som jag till slut bereddes plats på hösten 2006.

Då gjordes en ny SASSAMkarta på FK [Strukturerad Arbetsmetodik för Sjukfallshandtering och SAMordnad rehabilitering, ett 4-sidigt dokument med elva utredningsområden med stegen: objektiv information, analys av hinder, analys av resurser, sammanfattning, enl FK:s hemsida, red anm.] Och en ny hantering med 100% sjukskrivning gjordes.

Tiden däremellan, som manglat mig mentalt och fysiskt under en enormt sårbar tid... skulle helt tystas... Ingen var beredd att ta detta ansvar. DET var mer än 100% tydligt.

Åter i "hantering" mellan vård och AF fast nu med Neurologen som "de som stod för huvudansvaret". Ingång efter ett halvår 50% i arbetsstråning.

I OCH MED DETTA NU I VÄNTAN på en SIUS handläggare.. då detta var policy efter att ha varit på Neuroavd.

Då jag äntligen fick träffa en handläggare på AF efter ordentlig väntetid... var handläggaren inte ett dugg intresserad av mina tidigare arbetserfarenheter... Istället ansåg hon att jag var en ypperlig tillgång till demensavdelningen på ett äldreboende:

- De gamla skulle tycka så mycket om dig.

Att jag protesterade högljutt och förklarade att demens inte var bra för mig med skadat arbetsminne och i behov av annan rekreation för att få komma tillbaka till mitt egentliga intresse kultur, foto och media ignorerades totalt.

Då jag förstått att det var "helkört" att få hjälp och ersättning var min bästa lösning att genom kontakter ordna en arbetsstråning på ett äldreboende nära min hemmiljö.

Där arbetade jag 1,5 år - under tiden som jag hade symtom och känningar av de två nya tumörerna. Illamående, huvudvärk, trötthet och värk i kroppen. Återkommande infektioner och liknande besvär.

De personer jag haft att tillgå "till min hjälp" är de som har "satt mig i denna situation" dvs ett Moment 22.

Känsla av total utanförskap och hjälplöshet.

Fick jobba ända till 23/7 då jag efter tjat fått reda på MR Röntgen bildernas resultat:

- Du har två tumörer som måste behandlas.

Konsekvens:

Ingen semester - PANIK. Väntan på besked. Datum på gammastrålningsbehandling. Sjukskrivning tills dess osv.

Gammastrålningsbehandling "helvetes hel-

ve" den 18 oktober.

Tillbaks i arbete 30 november!

Inget läkarbesök innan och ingen som skrev ut sjukskrivning längre.

För att få ersättningen gick jag tillbaka till arbetet för tidigt och blev <förstås> riktigt sjuk av det. Akut.

Fick åka till akuten med symptom på överbelastnings syndrom.

Blev då sjukskriven och efter CT-skallröntgen var misstanken att tumörer inte helt var borta!

En TOTAL PANIKTID var följden av detta... denna väntan och paniken, om misstanken var bekräftad eller ej. MR röntgen (där bilder skulle skickas mellan Linköpings lasarett till Karolinska sjukhuset för bedömning) tog till 28 Nov 2011.

VID DET LAGET VAR JAG URLAKAD... mentalt sårbar... ja, vad ska man säga. Jag var precis som man kan förvänta att man blir efter en sån press!

Att dessutom vara ensam ansvarig vuxen för en tonåring har bidragit till hur "resultatet" blivit...

Fick "i slutändan" i alla fall ett positivt besked. Inga fler behandlingar.

En ny MR-röntgen bara för att se om ett ödem (som blivit efter gammastrålningen och som är ett vanligt symptom efter en sån behandling) minskar som det ska.

Det har jag gjort nu den 16 april 2012.

Under tiden har AF och FK tjatat, varit inblandade med frågor, möten, hantering, krav, frågor igen, åsikter, kränkande förslag i åtgärder för att komma tillbaka i arbete osv osv osv.

Just nu står jag i en konflikt med AF huruvida de kan hjälpa mig ifrån denna arbetsmiljö... i omsorgen... tillbaka till Kultur och Media... som var mitt ingångsintresse. Då omsorgen inte är en ypperlig arbetsmiljö att vara i då man själv varit i trauma med vården.

MIN BERÄTTELSE BARNEN ANSÅGS SOM INNEBOENDE

Jag har varit sjukskriven i flera år. Har tre barn och blev ensamstående för sju år sedan. Sen blev jag utförsäkrad, utan ersättning, och jag är utan kontaktnät som kan hjälpa mig genom att låna ut pengar. Det blev tuft. Fick söka försörjningsstöd. Men hade så klart för mycket personliga kostnader, som jag dragit på mig när jag hade högre ersättning, så ekonomin föll totalt.

Under utförsäkringstiden började mitt ekonomiska kaos. Sedan blev jag sjukskriven igen. När ungdomarna förlorade barnbidraget och inte kunde hitta sommarjobb försämrades ekonomin igen. Två månader utan ekonomisk kompensation känns.

Sen fick jag till slut sjukersättning och i och med det, ännu lägre inkomst. Äldsta barnet fyllde 20 förra året och gick ännu 2:an i gymnasiet. Då upphörde underhållsstödet via FK. Trots att lagen säger att man är försörjningsskyldig till barnet gått ut gymnasiet eller som längst till 21 år. Så minus 1273 per månad blev det i och med det. Sen, till sommaren, så ändrades bostadsbidraget. För jag hade inte ett barn jag var försörjningsskyldig för hemma, enligt dem, utan jag har en inneboende. På något konstigt sätt har de dessutom beräknat mitt barns bostadsytta till 24 kvm, av totalt 84, vi bor tre stycken in en 3:a och ena barnet kommer hem från sin gymnasieutbildning på annan ort någon gång i månaden plus under loven. Minskningen av bostadsbidraget blev 1300 kr i månaden.

"jag är ledsen och orolig varje dag och inte gjorde detta system mig friskare, snarare tvärtom"

Jag kunde inte få försörjningsstöd eftersom de stora går i gymnasiet och måste söka själva och skulle de söka skulle de få svaret att de inte kan få pengar för de går i skolan och föräldrarna är försörjningsskyldiga...

Jag har behövt snåla in på allt men kommer ändå efter ekonomiskt. Jag har fått försörja min 20 åring trots att jag saknat pengar själv. Inga nya kläder eller skor har jag kunnat köpa på flera år. Inga nöjen. Barnen har inte kunnat få ordentliga julklappar och presenter. Men jag har sett till att de har varit mätta och har haft kläder på kroppen. Trist bara att aldrig ha råd att ens åka till ett äventyrsbad för en dag.

Det är ett uselt system (i alla fall när man är ensam med äldre barn) och min ekonomi är i botten. Jag är ledsen och orolig varje dag och inte gjorde detta system mig friskare, snarare tvärtom.

MIN BERÄTTELSE SOCIALTJÄNST RASERADE MITT LIV

Jag tar mina sista krafter för att få ihop lite av det som hänt mig sedan 2007.

Jag kom till Värmland hösten 2005. Ganska snabbt blev jag oförklarligt sjuk med olika symptom, men fick tyvärr en väldigt dålig läkare. När jag 2007 blev av med min sjukpenning var jag sängliggande i smärtor och hade både färdtjänst och hemtjänst från kommunen. Jag blev då tvungen att söka hjälp från socialtjänsten för ekonomisk hjälp.

Jag mätte dåligt hade värk och var påverkad av mina sjukdomar och kände att

deras bemötande var påträngande, då ingen ville lyssna på hur jag mådde. Det enda de var intresserade av var om jag haft någon inkomst som de kunde räkna med. På mina kontoutdrag fanns insättningar på lån från både min mor och dotter och ett lån från min mor till sjuksängar. Trots att de visste att jag då varit sjukskriven sedan 2005 och hade hjälpen från kommunen så räknade de in allt som inkomst. De tittade inte ens på kreditsidan på kontoutdraget. Den första handläggaren hade redan från början något emot mig och förändrade hela min person till något som passade henne. Hennes bild blev så gott som en uppdiiktad historia – till min nackdel naturligtvis.

Jag fick ingen hjälp under tre månader inte ens till mat, medicin och läkarbesök. De lät mig ligga där och ordna nytt boende på egen hand, då jag förlorade min bostad genom att hyran naturligtvis blev obetald. Ingen kan ju leva utan ekonomi och några sparpengar hade jag inte.

Efter denna händelse har jag fått flytta fyra gånger pga tillfälliga boenden, för dyr el och sista gången för jag levde nästan i ett råttbo, men har alltid försökt "göra" det bättre och inte klaga. Men historien som denna handläggare skapade och överlämnade till enhetschef mm i kommunen har hela tiden förföljt mig vart jag flyttat.

Har haft en hel del handläggare och under denna tid har jag endast träffat en som arbetat professionellt och verkligen hjälpt mig. Tyvärr så blev det bara under en kort tid, men hade jag fått en bra handläggare från början hade inget av allt detta hänt med flytt, förstörd ekonomi, skuldsanering, förvärrade sjukdomar mm. De har så när tagit livet av mig.

FK:s kamp har varit enormt jobbig, men jag hade klarat mitt mående bättre om jag sluppit bråka med socialtjänsten som raserat hela mitt liv och ekonomi. Hade inga skulder när jag begärde hjälp utan hade nyss börjat en skuldsanering. Den gick ut 2011, men har nu nya skulder som jag fick (fasta kostnader) el, tele försäkringar mm när de inte hjälpte mig initialt.

IDAG HAR DET GÅTT FEM ÅR AV KAMP och naturligtvis fick jag avslag på sjukersättning, men har nu för första gången kunnat lämna över till en som kan lagarna. Jag får använda mitt bistånd, för jag får ingen ersättning till färdtjänst, då de kräver kvitton för varje gång. Jag glömmar oftast be om kvitton och då får jag ingenting. Min nya hyra ligger nu också 275 kr över den här kommunens norm som har 3 600 som högst. Ingen individuell bedömning trots att jag är sjuk.

Jag har ett flertal diagnoser och en komplex sjukdomsbild enligt det nya från FK. Har varit i Göteborg och även fått diagnosen ME/CFS, som "inte existerar" för den neurolog jag träffat här i Värmland. Ingen har fungerat här i Värmland. Det var som om en svart gardin drogs ner när jag blev sjuk. Fick initialt vänta två månader för att

över huvudtaget få bli listad på en vårdcentral. Ändå hade jag aktremisser från Västra Götaland.

Det här blir rörigt och svårare att skriva när då jag har kognitiva problem och ingen ork. Sedan är det jag skrivit en droppe av det hela som hänt mig.

Tyvärr så har överklagan här i länet känts som korrupt och bedräglig. Har inte ens fått information vid överklagan om vad kommunen skrivit om mig i yttrande. Efter en anmälan till Socialstyrelsen 2009 så fick jag svar igår [maj 2012] att kommunen inte gjort något fel?? Det beslutet var taget 2011-12-06 och jag blev delgiven nu! Det står att de inte kunnat nå mig? Då har jag varit skriven och bott på samma adress i tre år och flyttade nu den sista mars i år till ny bostad.

Eftersom jag inte orkar slåss, och knappt skriva ihop något längre, så kanske det bara var tokigt att skriva. Det är lättare att berätta historien muntligt och det tar inte lika mycket på krafterna heller. Det enda jag känner just nu är ensamhet och totalt utlämnad till samhället. Det enda jag har kvar är alla papper och mail från myndigheter som hela tiden ignorerat mig på sitt smarta sätt, men oftast har de varit riktigt oförsämda.

Jag vill inte ha ut det här skrivna till allmänheten, då det är dåligt skrivet och fattas en massa information. Men tänkte att ni kanske har användning av det och ni är välkomna att få hela historien om jag överlever fortsättningen.

Efter att jag blivit utförsäkrad mår jag mycket sämre psykiskt. Vad tror ni själva? Att få ut 3 600 kr i månaden och dessutom vara svårt sjuk.

Förtvivlan, ångest, stress. Ledsen, förstår inte denna *utrensning*, ja det är många som känner det så. Läkare, psykolog, sjukgymnast håller med mig. Att behandla människor som inte orkar *för att vi är sjuka!*

Det gäller tydligen inte längre att det är fegt att slå på den som redan ligger.

Fy...

KOMMENTAR FRÅN REDAKTIONEN

Var och en som skrev till *Uppropet* *Berätta hur du har det!* fick ett personligt svar från oss. Man kunde fylla i en kontaktruta på www.socialaktion.nu.

Vi vill gärna förmedla någon av responserna på dessa svar. Här t ex mailväxlingen med E ovan:

Tack för din berättelse!

Det är absolut inget fel i hur du skriver, det är det du berättar om som är tungt att läsa. Vi korrar och fixar så att det ser okej ut, var inte orolig över det. Och vi avidentifierar alla berättelser.

Vi samlar ihop alla texter och lämnar till

utredningen i ett Upprop.

Tack för ditt förtroende!

Hoppas du orkar kämpa vidare!

Hej!

Blir så glad att det äntligen är någon som lyssnar. Allt är så svårt nu och mitt nya boende var inte alls som det verkade. Min kraft är snart helt borta och jag kämpar för att komma ut de korta promenaderna här i skogen.

Vill väldigt gärna att ni skriver ut att det är Karlstad då det är socialtjänsten där som åsamkat det värsta förutom FK och inte tagit det yttersta ansvaret förutom betalat för flytt.

Fick avslag på sjukersättning häromdagen och nu har jag det att brottas med. Personanongrata känner jag mig som och önskar ibland att jag kunde skrika på hjälp och någon kom och tog över allt.

I allt detta försöker jag att se någon liten glädje ibland, men idag finns inte mycket.

Tack för att ni bryr er!!!

Uppföljning från skribenten i januari 2013:

Hej!

Allt blir bara värre och värre då jag bara får "fel bostäder". De verkar bra i början, men sedan sitter man där med 14 grader och annat elände. Men då jag inte klarar av att bo i lägenhet med trappor och en massa ljud från grannar och bilar så blir det ännu svårare att hitta något, och jag har fortfarande lyckats behålla mina två hundar.

Energien från korta promenader går åt till att behaga socialtjänsten i form av ansökningar, intyg, förklaringar, överklagan mm. Men det lär inte hålla länge nu. Sedan varierar högsta boendekostnad i kommunerna väldigt mycket och det gör det också svårt.

Tyvärr så är min största fasa socialtjänsten, då de varken lyssnar, bryr sig om läkarintyg och som här, nekat att ge "busskortspengar" till min färdtjänst. Så nu har jag varit så gott som helt fast i snart ett år, tre mil till affär och inga pengar att lägga ut för färdtjänst. Har överklagat, men det tar ju tid.

Nej, de behandlar mig som en frisk, parasiterande person och jag har aldrig känt mig så förnedrad av någon tidigare i mitt liv. Allt handlar idag om kommunernas ekonomi. Att överklaga socialtjänstens beslut känns överflödigt då man tyvärr inte får en rättvis bedömning. Sedan ger de en bild av en som inte alls stämmer, och det är riktigt otrevligt. Jag börjar undra om jag någonsin kommer ur det här eländet! Och detta bara för att jag blev sjuk och hamnade helt fel med dålig initial hjälp av sjukvården och ingen hjälp av FK.

Har nu överklagat ansökan om sjukersättning igen, men upplever det svårare när man blivit utförsäkrad. De behandlar mig som arbetslös vilket jag inte var vid insjuknandet. Men även om jag skulle lyckas få rätt så har jag tappat flera års inkomst, alla försäkringar och all grundtrygghet. Har inte ens en riktig bostad längre, och det är A och O för alla, även friska. För mig har detta flyttande tagit sista orken, men jag måste ändå

fortsätta söka för att hitta något vettigt som känns som ett hem. Annars kommer jag aldrig överleva detta helvete.

Har tyvärr inte mycket hopp för 2013 då det mesta av välfärden verkar försvinna mer och mer för oss som blivit sjuka, arbetslösa eller gamla.

Men jag önskar dig en god fortsättning på nya året! :)

MIN BERÄTTELSE

I DETTA HAR JAG TVÅ TONÅRINGAR

I dagsläget är jag sjukskriven då jag gjort ett antal suicidförsök. Min sjukpenning fick jag sent omsider och det var många mail för att förklara, varför räkningarna till dom inte kunde betalas. Försörjningsenheten i B-s ville inte och nonchalerade mig fullständigt, så min sjukskrivning har bestått av mängder av onödigt lidande. Jag sitter idag med en del av hyran icke betald och andra räkningar som sjukvårdsräkning och telefoni mm, men får inte hjälp med detta!

Jag har varit hos socialtjänsten åtskilliga gånger nu. Före påsk, hade jag ingen mat och inga pengar och före valborg samma sak. Socialsekreteraren skulle höra av sig, men det var återigen jag som fick tigga och be om hjälp. Obetalda räkningar återstår, men jag fick 1339 kr till mat för en av mina söner fram till den 26 maj.

I allt detta har jag två tonåringar som jag inte kan försörja och inte kunnat mätta!!

Socialsekreteraren är ”tyken” och nedvärderande och ser inte alls att min psykiska hälsa står än mer på spel och hur detta påverkar min familj. Jag har i så stor utsträckning som varit möjlig, betalat mina skulder och levtt ett sparsamt liv.

Jag säger till mig själv idag, tur jag kan medicinera bort en del av ångesten!

”mina barn hittade mig medvetlös och inte heller dom har fått vidare hjälp”

Via landstinget, har jag inte heller fått mer än medicinsk hjälp, vid sista inläggningen. I augusti 2010 gjorde jag ett stort suicidförsök efter en lång tids depression, efter tre dagar var jag utskriven. Jag fick välja min medicinska behandling som skulle följas upp av vårdcentralen. Jag fick ett återbesök hos psykiatrien ca en månad efter. Där förklarade man att jag inte kunde få någon hjälp eftersom jag inte hade någon diagnos utan hänvisade mig till kyrkan för samtal.

Det hemska med denna historia är att mina barn hittade mig medvetlös och inte heller

dom har fått vidare hjälp.

Min vård planering idag skulle innefattat medicinsk behandling, samtalsterapi och sjukgymnastik. Jag har träffat min läkare på öppenspsykiatrien, men resten har runnit ut i sanden.

Jag har tidigare för lite mer än ett år sedan gjort en utredning via FK där utredningen visar på att jag inte kan stå till arbetsmarknadens förfogande, då jag är hörselskadad, har EDS och till följd av det artros i leder, atopisk eksem och div allergier.

Jag har en fast anställning i B-s stad, men sökte sjukbidrag för 2-4 tim/dag. I år har arbetet gjort ytterligare en utredning, men som jag inte ännu fått ta del av då jag fortfarande är sjukskriven. Min psykiska hälsa har fått sig en rejäl törn pga för stor arbetsbelastning, turbulent arbetssituation och ekonomisk misär.

Jag vill kämpa på trots allt idag och vill stå upp för kampen om ett värdigt liv för alla.

MIN BERÄTTELSE

INTE ARBETSFÖR UTAN SJUK

Skadade mig 2000, opererades 2005, tre månader senare kom smärtor tillbaka. Sex års tjtande senare fick jag ny MR [magnetrontgen] som konstaterade att jag haft rätt med mina besvär. Under denna tid blivit kallad simulant, inbillad smärta, smärtminne, tablettmissbrukare. Detta kulminerade i fjol då jag sjunde april blev stelopererad i ryggen. Sista juni tillhörde jag den grupp som var sist utkastad från FK:s system och placerad i ”arbetslivsintroduktion”.

Det resulterade i att AF inte tyckte jag passade där utan behövde hjälp med smärtorna, men läkaren på Capio ansåg jag skulle ses som arbetslös, så han ville inte fylla i läkarintyg utan skickade in nån form av hälsointyg som då inte godkändes av FK.

Jag försökte få Capio att ändra sig ang. intyget men de hörde inte av sig, FK hörde inte av sig, så jag började tjata igen och fick till stånd ett möte i december – med psykolog, sjukgymnast, koordinator, läkare med kunighet inom sjukintyg (eller vad de kallas), och nån från kommunen, samt mig själv och flickvän.

Det visar sig då att i princip är det bara läkaren som talar, det känns planerat, för ingen notis om de dokument jag visar från opererande läkare, kiropraktiker eller från arbetsterapeut från AF, utan allt kastas i hög och läkaren säger: ”Vi gör inte mer för dig”. Med detta nedslående besked försöker jag hitta ny läkare och vårdcentral som vill och kan undersöka bättre än Capio.

Detta gör att jag först den 16 februari får tid för undersökning. Jag ringer handlägg-

garen på FK och meddelar att jag hittat en vårdcentral och väntar in intyg.

Vid detta läkarbesök vill doktorn sätta sig in i ärendet och undersöka mig och gå genom sju års papper från Capio för att allt ska bli korrekt. Jag får läkarintyg i början på april och skickar in det meddetsamma. Drygt en vecka tidigare har jag ringt min handläggaren som säger att hon lagt ner mitt ärende och att jag då får sjukanmäla mig igen och fylla i varför det är bakåtdaterat. Så sjukanmäler mig igen den 23 mars.

DEN 2 MAJ BLIR JAG UPPRINGD av ny handläggare som vill ta bort min SGI [sjukpenninggrundande inkomst] för att det inte finns intyg som styrker sjukdom. Detta anser jag är fel för jag har inte fått veta nåt om min SGI, eller att ärendet lagts ner förrän det är för sent. I samtal med henne den 4 maj försöker jag tala om att de gamla papperna som ligger där och inte var godkända samt om varför jag varit tvungen att byta vårdcentral. (Finns flera patienter hos Capio som mötts av samma ord, systematisk utrensning.) Och byta läkare. De skyller då på att jag skulle varit inskriven på AF. Jag förklarar att de inte ville ha mig till ALI [arbetslivsintroduktion]. Jag är då brottslig med uppsåt att lura pengar av staten, fastän jag inte är arbetsför utan sjuk.

Hur ska man göra rätt när man kämpar för att hitta vård för sig själv och sen hamnar mellan stolarna – för att sen kastas bort??

Ska inte en så pass modern myndighet som FK kunna meddela att SGI är i farozonen, samt att ärende läggs ner?? Som sjuk är dels mitt minne konstigt samt svårt med koncentrationen och smärtan som bultar i kroppen som en tand på en 50x50 cm storlek...

Varför får en myndighet bete sig på det här viset?

MIN BERÄTTELSE

HADE KVALIFICERADE CHEFSJABB

Jag har arbetat sedan jag var 16 år och alltså betalat skatt i alla år. Med kort uppehåll för studier, fast då jobbade jag oxå, men jag var föräldraledig med mitt första barn. Med mitt andra barn så ammade jag på kontoret.

Min historia är: påkörd i trafiken oturligt nog. Den tredje gången fick jag en lättare hjärnskada. Utförsäkrad, misstrodd, kränkt är bara några upplevelser.

Min son har inte haft det lätt. Nu måste vi troligtvis flytta ifrån vår bostad, vi har inte pengar till mat, lever på krediter, skulderna ökar. Rävaxen sitter hårt åt då det inte är en fördel att sälja huset, har inte kunnat renovera, får reavinstskatt om jag säljer, får ingen hjälp med det som jag inte klarar – det skall sonen göra enligt FK ”man hjälps åt i en familj”.

Jag skall gå hel ur det här men jag undrar vilken tillit min son kommer att få. Han vill hoppa av gymnasiet för att börja jobba så att vi kan få det lite bättre så att jag kan anlita hjälp med det jag inte längre klarar; städning, fönsterputsning. Mitt hem är inte vackert eller tryggt längre. Jag försöker se det positiva i livet det lilla, men det är svårt. Jag har aldrig varit till last men... Jag vet inte ens om jag kan få en hyreslägenhet, vill inte tänka på det bara.

Var tar jag då vägen? Tänk att jag har varit en väldigt duktig kreativ människa som har skött svåra chefsjobb... Nu klarar jag inte så mycket längre och sörjer detta. De som orsakat bilolyckorna går fria, försäkringsbolagen går fria, samhällets sociala nät går fria. Jag är i ett fängelse, jag som skött mig och tagit ansvar hela mitt liv. Jag startade t o m eget för att få jobb, under uppmuntran ifrån AF. Men nu går det inte mer och då blir jag återbetalningsskyldig av starta eget-bidraget. Ja, och skatt har jag betalat hela mitt liv, men inte får jag ta del av den investeringen heller.

Måste se det lilla, det är där det stora ligger. Kan gå, kan sjunga, kan överleva, men hur länge? Jag måste i alla fall kämpa tills lillsonen oxå är i hamn. Den stora klarar sig snart själv, är snart färdig pilot. Så visst har jag bidragit där med att uppfostrat två fina underbara söner, ensam.

Men nu orkar inte stälkvinnan mer, ekonomin stryper det sista. Lever på ekonomiskt bistånd...

Så kan det bli...

TILLÄGG I ETT ANDRA MAIL OM FATTIGDOM UR BARNENS PERSPEKTIV:

Utanförskapet innebär en diskriminering, så som jag ser det. Barnen, vars föräldrar inte har möjlighet att ge de förutsättningar som behövs idag för att ha möjlighet att hänga med i detta internetbaserade samhälle, de blir inte med på samma sätt. Vad jag menar är att om de inte har tillgång till dator eller bredband t ex så har de inte samma förutsättningar att delta. Det är sedan inte heller så att de kan få detta i skolan, det är inte alls samma förutsättningar i alla skolor.

”Bara en studentmössa går på 1 200, vilket motsvarar mycket mat för många.”

Barnen kan inte ta körkort, vilket ofta krävs för att få jobb. Det har uppmärksamats i vissa kommuner när det gäller invandrare, men inte för barn födda i Sverige. Vilket även det skapar onödiga spänningar och konflikter mellan ungdomar.

När de skall ta studenten så kostar det mer eller mindre en förmögenhet. Bara en studentmössa går på 1 200, vilket motsvarar mycket mat för många.

MIN BERÄTTELSE

FK VET BÄTTRE ÄN DU & DIN LÄKARE

Drabbades av stroke i mars 2009. Halvsidesförlamad, rullstolsburen.

Fick rehabilitering i tre veckor. Eftersom jag är arbetsterapeut och själv har arbetat med rehabilitering var jag mycket envis och träningsmotiverad, slet som bara den för att bli gångare igen. Jag lyckades och idag drygt tre år senare syns det inte på mig att jag haft en stroke, jag har ”bara” dolda handikapp kvar. Hjärntrötthet, lite försämrad balans, pirningar och ryckningar i framför allt vänster ben.

Hjärntröttheten innebär att jag blir trött efter en tids aktivitet, behöver vila/sova cirka 1,5 timma på eftermiddagen. Om jag gör det mår jag bra, orkar promenera eller utföra någon annan aktivitet och sköta mina dagliga göromål i hemmet. Avstår gärna shopping på stan och tillställningar med mycket folk, då min hjärna snabbt blir trött och jag behöver mer tid för återhämtning.

Jag arbetar nu 50% och har funnit en rytm där jag fungerar och mår bra (oftast). En period, under cirka sex månader, provade jag 75%, men då kom jag helt i obalans, sömnen blev sämre, eftermiddagsvilan blev alldeles för sen, jag var ständigt trött, mädde fysiskt sämre och hade inget socialt liv. Återgick då till 50% och fann rytmen och började må bättre och bättre.

Jag har ett arbete som tillåter att jag tar pauser om det behövs, jag kan planera mina dagar, kan flexa, har ett varierat arbete med kontorsarbete varvat med rörligt. Jag känner mig säker och trygg i min arbetssituation. Dessutom är min trötthet precis likadan om jag är ledig, jag är pigga på förmiddagen och efter lunch måste jag vila dvs det är tiden som avgör, inte vad jag gör!

Så blev jag utförsäkrad i tre månader, som man blir efter en viss tids sjukskrivning. Jag blev inskriven på AF för att ingå i ”arbetslivsintroduktion”! Jag har arbetat sedan 20 års ålder, aldrig varit arbetslös, högskoleutbildad, nästan aldrig varit sjuk tidigare. Handläggaren förstod min situation och eftersom jag just gått tillbaks till 50% så sa han att jag själv redan gjort ”jobbet”, provat ett halvår men inte orkat med och därför blev vår kontakt endast några samtal under de tre månaderna. Blev också uppmanad att det kunde vara dags att söka sjukersättning.

Jag har utlåtande både från neurolog och läkare i företagshälsovården som styrker mina problem, att det inte kan förväntas bli bättre, att de bedömer min arbetsförmåga till 50% och att inget annat arbete vore lämpligare än det jag idag har.

Nu har beslutet kommit och det blev avslag. FK bedömer inte inkomna medicinska underlag styrker att min arbetsförmåga på

grund av sjukdom är stadigvarande nedsatt med minst 1/4. ”Det är inte klarlagt om du har högre grad av arbetsförmåga i ett för dig lämpligt arbete med hänsyn till dina besvär”. Så nu återstår en tråkig tid med överklagande och väntan!

MIN BERÄTTELSE

KRONISK SMÄRTA EFTER OLYCKA

Tidvis har det känts som om jag befunnit mig i ett mardrömslikt ”Moment 22” men utan att vakna med den där lättnaden över att det bara var en dröm...

Det är omöjligt för mig att gå in på dom värsta detaljerna i alla turer med FK, alla medicinska utredningar och arbetsprövningar dom skickat mig på. Alla med samma slutsats – att jag inte har någon arbetsförmåga. Det skulle bli en roman ingen skulle orka läsa. Det får därför bli en sammanfattning av de stora dragen, hoppas du orkar hänga med...

Jag har levt med kronisk smärta efter en olycka 1981. Jag har högskoleutbildat mig, arbetat och drivit eget företag samtidigt som jag har försökt hitta olika vägar att hantera och leva med smärtan. Men jag kämpade på. Tack och lov föddes jag med en talang tillräckligt stor för att kunna få arbeta med det jag älskade och som varit en stark drivkraft.

1997 blev en vändpunkt med kraftigt försämrad hälsa med trötthet, div infektioner, inflammationer, diagnoser och symptom och en tröstlös vandring inom sjukvården började.

Tiden fram till kollapsen 2002 är jag bitvis deltidssjukskriven, jag kämpade hårt för att inte ge upp mitt arbete som jag älskade och som var mitt liv. Ofta har det senare sagts mig med mild nedlåtande ton att ”man kan faktiskt jobba fast man inte är frisk”. Jo, jag vet det och vad det innebär, jag har 20 års erfarenhet...

Men våren 2002 blir tröttheten övermäktig och jag får förutom alla de problem och diagnoser jag redan har dessutom kronisk feber. Efter tre månaders feber kollapsar jag och blir nu heltidssjukskriven utan medicinsk rehabilitering. Är helt utlämnad till mig själv.

Jag försöker rehabilitera mig själv med övningar i avspänning, meditation, mindfulness, jag betalar för privat terapi, gör feldenkreitsövningar och allt sådant min kropp mår bra av. Ändrar gradvis min kosthållning och det jag kan i min livssituation, flyttar från stan till ett bättre i boende på landet mm. Men jag blir inte bättre, blir fortfarande extremt mentalt och fysiskt utmattad (fast utmattad är inte ett tillräcklig beskrivning) av all slags aktivitet. 2004 vill FK sjukpensionera mig men jag säger förtvivlad nej för jag har inte förlorat hoppet om att bli bättre och kunna återgå i arbete...

2005 börjar Försäkringskasshelvetet. I samband med att min sjukersättning ska förlängas så skriver FK in felaktiga uppgifter i sina journaler som dom sedan fattar beslut utifrån och tar utan förvarning ifrån mig all ersättning över en natt. När felet uppdragas kan dom inte erkänna att dom fattat beslutet på felaktiga grunder och en kamp för att hitta advokat som vill ta sig an ärendet (hittade ingen men fick några råd av en) och specialläkare som inte bara avfärdar mig samtidigt som jag blir helt utan försörjning...

Det tar ett halvår utan ersättning eller sjukpenning, då jag samtidigt genomgår en rehabmedicinsk utredning, innan en omprövning av ärendet ger mig hel sjukersättning. Då är jag ännu sjukare än jag var vid insjuknandet 2002 och min migrän har nu blivit kronisk.

I perioder är jag liggandes i ett mörkt rum utan att ens kunna ta mig till toaletten och mina föräldrar får periodvis bo hos mig för att ta hand om mig. Långsamt, långsamt tar jag mig upp på benen och periodvis ut ur det mörka rummet. Men jag kan bli helt sängliggandes dagar eller veckor bara efter ett så enkelt ärende som att inhandla lite mat.

Är alltså långt ifrån bra nog att klara ens de vardagliga sysslorna när det är dags för nästa avslag på sjukersättningsansökan 2007. Jag får halv istället för, den av flera läkare medicinskt styrka, hela ersättningen jag sökt.

Jag överlämnas ändå till AF för halvtidsarbete. AF vet inte vad dom ska göra av mig utan flyttar mig bara från bord till bord samtidigt som jag ska genomgå ännu en försäkringsmedicinsk utredning... Jag försöker förklara att jag redan genomgått en 2005 och att utredningen innebar en stor påfrestning som gjorde mig sämre. Men med löfte om att det här var för mitt bästa och för att jag skulle få rätt hjälp bla bla och under hot om att om jag inte gjorde det skulle jag inte få någon ersättning alls så blev jag tvungen att delta.

UNDER ARBETSPRÖVNINGSELEVEN AV utredningen blev jag så dålig att jag ringde och grät av förtvivlan men fick ytterligare hot om att utredningen inte skulle godkännas om jag inte kom... så jag kom. När utredningen väl var slutförd och hel tidsbegränsad sjukersättning rekommenderades, hade utredningen plötsligt inget avgörande värde och de bortsåg från den och jag fick bara halv sjukersättning.

Det hela resulterade i en bestående försämring av min ME [kroniskt trötthetssyndrom]. Nu börjar också en tid av begäran om omprövningar och överklagningar i rätten. Som tur är finns det fantastiska människor och den här gången får jag hjälp med tillvägagångssätten och formuleringar. Något som är oerhört svårt att klara själv när man har en sjukdom som påverkar nervsystemet och den kognitiva kapaciteten är mycket nedsatt.

Historien återupprepar sig 2009 när jag söker den sista förlängda sjukersättning på 18

mån som man kan få innan man utförsäkras.

När jag sedan utförsäkras helt sommaren 2010 har jag vunnit alla mina mål i rätten mot FK och när Justitieombudsmannen i SVT:s Aktuellt riktar "allvarlig kritik" mot FK i 13 ärenden är ett av dessa 13 ärendena är mitt.

"Där fick jag för att jag inte sökte försörjningsstöd redan 2008 utan lånade pengar istället."

Det är en seger men det förändrar ingenting. Kritiken rinner av FK som vattnet på en gås. Det är en symbolisk seger men en förlust ur hälsoperspektiv. Dom 2,5 senaste åren då jag alltså enligt lagen hade rätt att vara heltidssjukskriven och ta hand om mig själv fick jag istället leva med hjärtat i halsgropen över ekonomin (som att leva under hot), drunknades i papper, utlåtanen, utredningar och turer med AF... dom åren får jag aldrig tillbaka för 2010 utförsäkras jag.

Ekonomiskt är det också en jätteförlust; när jag får min ersättning för om 2008 retroaktivt under 2010 så får jag inget skadestånd, inte ens ränta på pengarna.

Jag är nu utförsäkrad och beroende av försörjningsstöd. När jag får retroaktiva ersättningen från FK i det senaste ärendet så vill jag betala tillbaka de pengar jag lånat under den tid jag inte fick hel ersättning. Men det får jag inte för soc som menar att jag ska leva på dom pengarna i stället för att få försörjningsstöd, så är reglerna. Betala tillbaka mina lån kommer jag därmed förmodligen aldrig att kunna göra. Där fick jag för att jag inte sökte försörjningsstöd redan 2008 utan lånade pengar istället.

Och nu då... ja efter sex månader som utförsäkrad kunde jag söka sjukpenning igen då ALI:s slutsats är att jag inte har förmåga att delta i någonting. Det har gått över tre månader sen ansökningen lämnades in och jag vet ingenting – inte ens om om sjukskrivningen godkänns eller om dom kommer att anse att jag inte har någon SGI...

Aktivitetsstödet kunde jag bara få om jag tog mig till AF en viss tid var 14:e dag personligen för påskrift av ett papper – som om jag var en dålig människa som behövde uppfostras i att komma upp på morgonen och iväg hemifrån – förutom all gånger jag skulle infinna mig på ALI-aktivitet. Att jag bara klarar att ta mig hemifrån högst en gång i veckan och övrig tid ligger ensam isolerad i mitt hem är ingen frivillig exil.

Innan jag blev sjuk var jag en mycket social person med ett aktivt liv, dessutom mycket fysiskt aktiv med dans som största intresse. Nu är jag så dålig att jag överhuvudtaget inte kan ta mig hemifrån. Hemtjänsten handlar mat åt mig och ser till att jag får kläder tvättade och städad ibland. Måste vila liggandes större delen av dagen i tystnad. Kan

inte träffa mer än en person taget och bara korta stunder. Blir helt slut om bara av ett telefonsamtal, är så intryckskänslig att jag inte kan ta ta del av tv och radio. Kan endast läsa lite korta texter ibland.

Tio år efter insjuknandet fick jag 2008 diagnosen ME. Det är en neurologisk och immunologisk sjukdom men okunskapen om ME är mycket stora även inom sjukvården och många vill psykomatisera den trots att man från forskarhåll men bestämdhet hävdar att det inte är "bara något psykologiskt tillstånd". De senaste forskningsrapporterna tyder dels på autoimmun sjukdom och i en pilotstudie i Norge med behandling med cellgiftet Rituximab blev 2/3 bättre eller bra. Annan forskning visar efter upprepade prover man tagit från vätskan som omger hjärnan och ryggmärgskanalen på att alla ME-patienterna i studien hade en egen unik proteinprofil och förhöjda halter av flera "inflammationsproteiner". Vilket tyder på en pågående lågradig inflammation i hjärnan.

Men forskningen behöver mera resurser för att komma vidare. Jag har pga sjukdom inte bara förlorat mina möjligheter att försörja mig själv. Jag har också förlorat bl a det konstnärliga skapandet som varit mitt livs stora källa till glädje och livskraft, men också allt annat som friska tar för självklart och som gör livet värt att leva, alltifrån att finna en livskamrat till att bara ta en fika på stan med en kompis. Det är en enorm sorg.

Och ändå är det inte det och inte sjukdomen i sig som är det svåraste, trots att den begränsar mitt liv så oerhört. Det kan vi människor till stora delar ändå lära oss att leva med. Vi kan vid sidan om det svåra och tunga också få en förmåga att se andra värden och känna stort för det till synes lilla, som ger livet en annan mening än tidigare.

DET SVÅRASTE ÄR ATT LYCKAS BEHÅLLA känslan av människovärde samtidigt som man tärs sönder och samman i ett byråkratiskt träsk, ständigt ifrågasätts och om och om igen tvingas gå igenom respektlösa och kränkande utredningar och åtgärder. Och dessutom under tvång och under falska förespeglningar. Påfrestningar som i sin upprepning är ångestskapande och rent skadliga, särskilt för ME-sjuka.

Att aldrig få komma till ro i acceptans av det faktum att man har en kronisk sjukdom som det i dagsläget inte finns någon bot för. Utan istället ständigt måste beskriva den och sin historia om och om igen för människor inom FK, AF, sjukvård och arbetsintroduktion. För människor som inte har kunskap, inte förstår, i oändliga försök att bli tagen på allvar och bli trodd. Det är det svåraste.

Jag tror att hur sjuk man än är så kan det finnas något (kanske t o m läkande) friskt att hålla fast i om det så bara är mina tankar i en kropp som inte orkar någonting. Men hur ska jag kunna fokusera på det friska när jag ständigt måste upprepa det sjuka för människor som som inte hör och inte möter mig där jag är?

Min sjukdom försämrar och gör mig väldigt utsatt för den typen av stress. Det svåraste är också okunskapen och fördomarna jag möter om ME. Att komma i kläm mellan FK som inte vet någonting om ME och anser att jag inte är medicinskt färdigrehabiliterad och en sjukvård som inte har någon bot eller rehabilitering att erbjuda.

Att försöka ha förtröstan i den situation man befinner sig i när tillvaron är ett enda gungfly. Även om jag skulle få sjukpenning igen så ska den förnyas var tredje månad och varje gång kan jag få avslag igen, tills det är dags för utförsäkring igen med nya utredningar, kartläggningar och arbetslivsintroduktioner som kommer fortsätta bryta ner mig. Hur mycket liv kan man krama ur en sjuk innan det innebär slutet?

”Vi lever i ett politiskt system som förklarar krig mot sina egna, sjukdomsdrabbade, medborgare.”

Att veta att jag inte är något ”enskilt fall”, att veta att tusentals eller tiotusentals andra genomgår samma helvete eller har det ännu mycket värre. Att vi nu lever i ett politiskt system som förklarar krig mot sina egna, av sjukdom drabbade, medborgare. Det är jättebra om människor med sjukdom som ändå känner att dom kan jobba får möjligheten att göra det i ett arbete som är anpassat till deras förutsättningar och får adekvat betalt för det arbete de gör. Men är det vad den här politiken leder till? Mycket litet tyder på det tyvärr.

Dessutom är det en illusion att det inte finns någon sjukdom som är så svår eller komplex att vi inte kan arbetsrehabiliteras. Vi har inte total makt över sjukdom och liv. Det är tydligen något som till varje pris måste förnekas. Jag förstår att det är en skrämmande tanke för många men en del i att vara människa är att våga närma sig den utsatthet det innebär att vara människa.

Tack till alla er som fortfarande har modet att vara människor och medmänniskor! Det har tagit lång tid och mycket kraft att få ihop den här verklighetsskildringen men det är en stor lättnad och en seger att den nu finns nedskriven. Tack till dig som tog dig tid att läsa!

A-a, mars 2011

PS. MAJ 2012: JAG HAR NU sjukpenning på fortsättningsnivå. Under det gångna året har jag skaffat de specialistutlåtanden som behövs för att det ska vara någon idé att göra en ny ansökan om sjukersättning. Jag bor i Stockholm men då den nyöppnade ME-mottagningen på Danderyds Sjh har remisstopp och bara är ett tidsbegränsat projekt så fick jag i augusti jag hjälp att ta mig till Gottfrieskliniken i Göteborg för att få diagnos fastställd av specialist på ME.

Det blev ett projekt på en vecka för att jag skulle klara av det mellan landning i en väns stuga väster om Jönköping som vi fick låna för vila 2-3 dagar före och efter besöket i Göteborg för att jag skulle klara alltihop. Ett projekt som ändå innebär krasch i totalt sängläge utan någon som helst funktionsnivå med lång tid för återhämtning till normaldålig nivå.

När det var avklarat och jag hade fastställd diagnos av specialist så återstod ytterligare ett problem då Gottfrieskliniken inte hade avtal med Stockholms landsting om att skriva intyg och utlåtanden om hälsotillstånd för ansökan om sjukersättning. För att som läkare kunna skriva ett LUH som uppfyller FK:s krav så måste man ha goda kunskaper om sjukdomen för att veta vad man ska leta efter, kunna ställa de rätta frågorna och uppmärksamma de eventuella objektiva fynden. Ingen läkare i Sverige ansluten till landstingen med specialistkunskaper i ME har avtal om att skriva LUH samtidigt som det är en förutsättning om man ska ha någon chans vid en sjukersättningsansökan idag. Husläkare och neurologer i har ännu mycket dålig kunskap om ME. Ett utlåtande av specialist är också nödvändigt när ärendet når Förvaltningsrätten eller Kammarrätten, där nästan alla sjukersättningsärenden hamnar, då ett specialistintyg väger tyngre än bedömning gjord av FK:s försäkringsmedicinska rådgivare utan specialistkompetens.

HUR SOM HELST VAR JAG TVUNGEN ATT vända mig till en privat ME-mottagning i Mjölby 20 mil bort för att få ett LUH utskrivet. Ligandes i baksätet med hörselkåpor mot ljudet och ögonbindel mot synintryck körs jag dit av en anhörig över dagen. Får tack och lov vila en halvtimme i vilorum före och efter besöket och också en halvtimme för vila under besöket då två timmar i ett sträck är mer än jag klarar av. Totalt kostnad för tvåtimmars besök, LUH och andra intyg 4800 kr (De svårt ME-sjuka som inte har ekonomisk hjälp och /eller hjälp att ta sig till en specialistmottagning för att få professionella utlåtanden har inte stor chans att få ersättning för sin arbetsoförmåga.)

Men visst var det värt varenda öre för så proffsigt undersökt och bemött har jag aldrig blivit under min 30 år långa golgatavandring inom sjukvården. Nu fick jag också, förutom att få min ME-diagnos ytterligare bekräftad, LUH som beskriver hur jag har det, dessutom förklaringen till min smärtproblematik.

Jag har också en ärftlig bindvävsjukdom som heter Ehlers Danlos syndrom. Snart är det då min tur att få ett ja eller ett nej på min sjukersättningsansökan jag slutligen kunde lämna in i mars... Om jag skulle få ett ja så har det sagts mig från flera håll att jag kommer att få en ersättning på 65% som beräknas på de tre bästa inkomståren under de senaste åtta åren. Vilket innebär att jag kommer att få 65% av vad jag hade i sjukersättning innan jag blev utförsäkrad. Alltså 65% av 65%. Det blir inte ens garanti-

nivån på 6 000 kr – före skatt.

Försök att leva på det den som kan... DS

MIN BERÄTTELSE DÖTTRAR I TRASA KLADER

År 2009 jobbade jag heltid, hade fast jobb, hyfsad lön, bodde i radhus med mina barn.

Sommaren 2009 hände jobbiga saker. Jag blev inlagd på psyk och sjukskriven för posttraumatiskt stressyndrom. När jag blev utskrivet försökte jag komma tillbaka till mitt jobb. Jag började jobba, men blev inlagd igen. Efter den andra inläggningen så började jag arbetsträna på 25% på mitt gamla jobb. Jag kunde inte längre göra mina ordinarie arbetsuppgifter och fick inte vara kvar där mer än några månader, eftersom jag inte kom tillbaka i arbete. Jag började då arbetsträna på en annan arbetsplats, med en god vän som handledare. Det var en fantastisk tid, men inget som kunde leda till jobb.

Ett år efter mitt insjuknande fick jag ett tredje jobb, och där jobbar jag än. Jag blev tvingad att säga upp mig från mitt första jobb pga sjukdom. Jag har jobbat deltid och varit sjukskriven resten, på olika procentdelar. Just nu 50/50. Jag har lönebidragsanställning, så AF betalar delar av min lön till arbetsgivaren.

I november 2011 var mina sjukpenningdagar slut, detta trots att ingen har ifrågasatt min sjukskrivning. Jag blev på de 50% jag var sjukskriven införd på AF på arbetslivsintroduktion. Detta trots att jag aldrig varit borta från arbetsmarknaden. På de 50% jag arbetade kunde jag inte bli sjukskriven. Detta trots en ytterst instabil hälsa i grunden. Detta stressade mig så att jag blev sjuk igen. Min arbetsgivare var då snäll och gav mig komplement, fast jag skulle vara sjukskriven.

Efter tiden på AF blev jag sjukskriven igen. Handläggaren på FK har föreslagit förtidspension på deltid, men det kommer ske tidigast till hösten.

Jag har försökt sälja mitt hus, pga att det är för dyrt för mig i dagsläget, men jag har inte fått det sålt. Jag får inte bostadsbidrag, eller rättare sagt, jag får bara 200 kr i månaden, för att boytan är för stor enligt FK:s regler.

”värre är det att mina barn inte alls får samma möjligheter som andra ungdomar.”

Jag har flera gånger sökt socialbidrag. Enligt handläggaren ligger jag precis på deras norm, och där har jag varit i tre år. Men nor-

men är lagd för att det ska vara så en kortare tid. Men jag kan inte påverka. Lönen för nuvarande jobb är låg, och sedan är inte sjukpenningen så hög. Med de här pengarna ska jag ta hand om mina barn och mig.

Mina döttrar har ofta gått i trasiga kläder, tyvärr. De tackar nej till kalas etc eftersom vi inte har råd med presenter. De kan inte delta i dyra fritidsaktiviteter, som deras kompisar gör. Min äldsta, som nu ska börja gymnasiet, kan inte välja vilket program hon ska gå, för jag kan inte ge henne tillräckligt med pengar för utbildning på annan ort. Det inackorderingstillägg hon kan få räcker inte ens till hyra, och sedan måste hon ha pengar till mat och hemresor, och det finns det ingen möjlighet till.

Så för egen del är det knapert, men det gör inte så mycket. Betydligt värre är det att mina barn inte alls får samma möjligheter som andra ungdomar.

Att man ska bli utförsäkrad från FK slår helt fel, och likaså att bli tvingad att säga upp sig pga sjukdom.

MIN BERÄTTELSE

GÖR ALLT TILL INDIVIDENS FEL

Jag har alltid varit en väldigt arbetsam och driven och mycket självständig person. Kanske är det därför nu ännu värre för mig när jag inte längre tillåts styra mitt eget liv.

Min skuld i detta, det stora fel jag gjorde, var att bli utbränd och sjukskriven i samband med min mammas död. Trots att jag gick och opererade mig när jag ändå var sjukskriven, och för att slippa det sen när jag skulle jobba, och trots att jag skrev in mig på AF när jag var sjukskriven! Och trots att jag under mitt tidigare liv fortfarande, trots tre års bortavaro från arbetsmarknaden säkerligen ännu har fler arbetade timmar än de flesta – så är allt detta nu inte vatten värt, och jag behandlas som en fullkomlig imbecill.

Att man tillåter diskrimineringen som den är idag vid arbetssökandet, och sedan ”sätter åt” de människor som drabbas ser jag som ett mått på politikens gigantiska fiasko! M a och skulle den enskilde ha skuld i den förda politiken, och bära ansvaret för att myndigheterna misslyckats med att skapa en dynamisk arbetsmarknad (som i t ex Danmark).

Jag sökte hundratals jobb, men fick inga svar. Trots mycken kunskap och stor erfarenhet inom olika områden – höga som låga. Till slut fick jag börja ta av mina besparingar. Sålde mitt guld och mina aktier... lånade pengar av en släkting. Till slut gick det inte längre, jag hamnade hos socialtjänsten.

Där fick jag en jobbcoach hos Jobbtorg resurs, som skulle hjälpa mig starta eget sa han. Visst. Det var det enda jag kunde tro

på eftersom jag inte ens fick några svar av arbetsgivarna. (när ska någon göra något åt den dagliga diskrimineringen av arbetssökande?? När ska vi få en rättvis ansökningsprocess som bygger på kompetens och inte på fördomar i det här u-landet?)

Så jag kämpade på trots fruktansvärt bemötande, lögnery och undanhållande av och felaktig information från socialtjänsten. Exempel: Fick ej info om möjlighet till tandvård, har i dagsläget gått och haft ont sedan julen 2011 då jag bet sänder en lagning.

Har haft ”oturen” att få genomlida tre andra operationer som gjort mig sämre i stället för bättre, efter den 3:e skulle jag få ”skadestånd”... Pengarna snodde soc förstås, det ser jag som ren stöld av samhället eftersom det är pengar som jag inte skulle haft om jag inte blivit skadad av vården!

För övrigt bestod de pengarna av mina tårar, min värk och smärta och min rädsla och oro inför varje ny operation. Sen undrar man varför folk förlorar tilltron till ”samhället”... Vad finns där att tro på, undrar jag?

(Jag har nu opererat mig en 4:e och förhoppningsvis sista gång. Jag gjorde det på egen risk, pga att jag då jag ”tagit emot” pengarna – som jag ju inte fick behålla – så hade jag enligt försäkringsbolaget frånsagt mig mina patienträttigheter. Jag vare sig vågade eller orkade egentligen, men jag gjorde av princip: Därför att det samhället förstör, det får man också återställa. Som det har kostat mig, fick det nu kosta samhället. Den här gången blev det dessutom en dyra-re operation. Inte mer än rätt.

Någon måtta måste det få vara. Min ”rättvisa” får jag tydligen skapa själv, i den mån det nu går att kalla detta för just det..)

SEDAN 2010 HAR JAG BLIVIT SÄMRE och sämre i kroppen, ytterligare ett bevis på att det inte går att utsätta människor för denna typ av livsstress utan att det kostar. Till slut överfördes jag till socialtjänstens ”rehabgrupp”, vilket var logiskt: Jag mådde sämre än någonsin, sov dåligt, deprimerad, ont överallt osv av den ständiga oron och smärtan.

Min jobbcoach lyckas i alla fall ordna så jag får gå en (av dem) betald utbildning. Tyvärr ”glömmer” man att ge mig förutsättningarna, dvs bland annat tandvård (har i dagsläget väntat fyra månader på ett beslut från soc om mitt kostnadsförslag från folk-tandvården. ”Ingen skall behöva gå och ha ont” har jag fått höra – men mycket riktigt, det var jobbcoachen som sa det. Inte socialtjänsten) och då jag får mer och mer ont blir jag till slut tvungen att avbryta utbildningen. Smart drag med skattebetalarnas pengar, eller hur?

Hur som haver, så slår då myndigheterna till med det smartaste draget hittills: Helt plötsligt får jag en kallelse till Fas3 dvs ”jobbgarantin” mitt i min kurs. – Varför avsluta något man påbörjat, liksom.

Tre ggr säger AF att jag inte måste komma dit, ”det är endast ett erbjudande från deras sida”, jag fattar ju noll – vad ska jag dit och

göra? – skulle inte jag starta eget för att klara min försörjning? Men socialtjänsten säger att jag måste dit, såna är reglerna...(någon 14-månadersregel, har jag hört ryktas om i efterhand..?)

När jag så, sjukskriven som jag är, kravar mig dit – för att jag tror att jag måste om jag skall få några pengar – då blir jag ”kartlagd” i en timme och får förklarat för mig att något starta eget finns inte. Bara en sex månaders period när man slipper söka jobb, och startar eget istället, men för att kunna komma dit, tycker handläggaren att jag skall avbryta min sjukskrivning (!) och söka jobb varje dag hos dem istället. Hon anser sedan att jag ”valt att tacka nej” till jobbgarantin.

Jag har inte valt någonting alls! För att kunna göra ett val krävs dels information, dels att man har åtminstone ett par reella alternativ att välja mellan. I varje fall i en demokrati!

Jag ska nu än en gång gå ”varvet” med praktik (som inte fungerade 2010 för AF inte kunde skicka mig sina papper i tid för intervjun) och nystartsjobb som inte heller fungerade pga att jag hade små ”hål” i min sjukskrivning... en vecka på ett år, gjorde allt omöjligt – trots att jag naturligtvis mått likadant hela tiden.

Höjden av fyrkantighet, jajamänsan! Myndigheterna sköter inte sitt pga läkarbrist och allting annat, sedan gör man detta till något som är individens fel!

SOM OM JAG SKULLE FÅ NÅGRA JOBB idag som jag inte fick för två år sedan! Då mådde jag betydligt bättre fysiskt och hade inte varit sjukskriven i två år osv...

Hursomhelst, mot slutet sa jag, mest för mig själv ”att någon är sjukskriven, det är det väl ingen som bryr sig om, prisgiven och livegen som man är...”

– VA?! Är du sjukskriven?? Då kan du inte bli inskriven i jobbgarantin.

Avd. Jag är bara en pryl, kasta mig hit och kasta mig dit – mitt eget liv angår inte ens mig själv längre... Man kunde ju kanske tycka, att det vore min socialtjänsthandläggares jobb att veta detta?

Pyttsan. Inga som helst problem att slänga folk fram och tillbaka, de skall ju skylla sig själva och har inget att säga till om.

Min handläggare som inte fattar, säger nu bara att ”jaha. Ja du får väl vila upp dig ett par veckor då”.

Min läkare, som fö är den enda som lyssnar eller bryr sig, säger att jag behöver lugn och ro, kontinuitet och tid till återhämtning. Det kan jag fett glömma, här gäller det att slåss på kniven och hela tiden släcka de bränder som kommer i form av obehagliga vita kuvert med nya bestämmelser man bestämt åt mig, eller telefonsamtal där man kräver dokumentation om något nytt, påhittat fel som fattas.

Och jag pratar för helt döva öron om att starta eget eftersom det är min enda chans. Inte för att jag inte orkar jobba, vilket jag inte gör, utan för att ha en möjlighet att försörja

mig och *anpassa* mina sjukdomar, smärtor och krämpor efter mig själv, på ett sätt som inte går att göra hos en arbetsgivare. Många driver eget och jobbar så lite som 25-40% av heltid, och klarar sig på det. Om de t ex har sjukdomar i skov, så jobbar de i skov osv.

Och även om jag skulle ha den mest förstående arbetsgivare i världen, så skulle han eller hon snart tröttna på mig – jag är en sån som hela mitt liv trillat mellan alla stolar som funnits med mina otaliga krämpor – men sådana som jag får inte finnas. Vi ska malas ner, tills vi också passar in i de på förhand åt oss uppgjorda "boxarna".

DET STORA FELET UPPSTOD 2010 när jag inte fick jobb – det var DÄR och DÅ som AF borde ha satt in sina åtgärder – inte nu. Nu är det för sent. Jag har till slut fattat det, trots min långa vägran. Men de vägrar inse det förstås.

Då hade jag kunnat ha ett liv och inte en mardröm idag. Då hade jag kunnat få slippa soc och "arbetsförnedringen" som jag nu förstår varför AF kallas.

Med facit i hand kan jag säga att hade jag vetat att jag inte skulle komma att få något jobb – då hade jag tagit mina sista pengar jag lånade av min släkting, betalat och gått utbildningen då och haft eget företag idag. Så många gråa hår, så mycken oro, förtvivlan och livsstress – bara för att förstöra ett liv. Helt i onödan.

Vad som händer nu? Ingen aning. Informationen lyser med sin eviga frånvaro även nu. Den som kanske borde vara informerad om sitt eget liv, är den som vet minst av alla. Jag själv.

**"Hopp – förtvivlan.
Desperation. Nytt hopp,
ny förtvivlan. Allt oftare
förtvivlan. Lågan börjar
slockna."**

Hopp – förtvivlan. Desperation. Nytt hopp, ny förtvivlan. Allt oftare förtvivlan. Vidriga brev i posten med nya "beslut" där man har bestämt åt mig. Lågan börjar slockna.

Läkaren vill att jag ska äta antidepressiva. Tyvärr säger jag. Det finns inga piller mot arbetslöshet, inte heller mot myndigheter, arbetsförnedring eller ett förstört liv.

Ett förstört liv kan byggas upp på nytt, ja visst. Men då krävs Något Att Tro På. Fast myndigheter aktar sig alltid för att fråga individen, tänk om den vet bäst själv vad den behöver...

PS: TILL DE MODERATER SOM TROR att det går bra att leva på socialbidrag kan jag meddela följande: Det kan funka hyfsat i några månader, beroende på vilka "lager" man lagt upp därhemma. I början kan man lägga pengarna på mat och lite annat.

Men sen, då saker och ting börjar slitas

ut och gå sönder. Bli utnötta, helt enkelt. Det är då man märker hur fattig man är *på riktigt*. Det är då man börjar gå med trasiga byxor för att man inte längre har råd att köpa sytråd.

Man får mediciner, ja – men man har inte råd med "nästan mediciner" mot obehag dvs sådant som underlättar tillvaron enormt för den som lider av mycket krämpor...

Man har inte råd att vara social, utan blir istället till slut suicidal för att man sitter ensam. Vännerna försvinner, det är jobbigt med folk som mår dåligt och tråkigt med folk som "inte har råd".

**Tack för ordet. Hoppas
någon orkar läsa – det är
ett liv det handlar om.**

Samhället skiter i hur man mår, bara man inte försöker ta sitt liv. Om man gör det är samhället berett att både låsa in en och binda fast en (vilket såklart gör att man inte kan tala om, hur dåligt man mår för sin myndighetsperson) för det ser dåligt ut i statistiken. Men så länge du är i livet får du må hur dåligt du vill. Gärna med "samhällets" goda minne.

Varför skriver jag då detta? – Det är ju helt meningslöst.

Det är slut med empatin i vårt land, men värst av allt är att det sunda förnuftet tagit slut och att girighetsmonstret tillåts regera.

Att AF först bryter ner folk genom att använda sig av härskartekniker och skriva personliga brev riktade till en i tredje person, det är ju helt klart avsiktligt och säkert något de har lärt sig på kurs. Sen skickar de folk på utbildning för att de skall "finna sig själva" igen och få självkänsla... Haha.

Alla gör det inte, det är som inom vården: Det gäller att ha tur och få en god läkare...Men så vedervärdigt av dem som sitter där och gör det!

Jag har en röst, om än försvagad, och jag försöker använda den, men den försvinner i bruset från dem som "vet" dvs de som bestämmer, och övriga som tycker sig ha rätt att "döma".

Vi andra ska skylla oss själva och skämmas, ändå tror jag helt och fullt att var och en vet bäst själv vad som skulle krävas för att förbättra deras respektive situationer – bättre än myndigheterna som bara mantrar på om sina heliga regler som inte hjälper utan stjälper.

Enda anledningen till att jag fortfarande finns kvar är att om jag tar mitt liv – då har de vunnit.

Men allt oftare tänker jag att kampen är meningslös. Att livet i Sverige idag är meningslöst.

Att kampen som ensam person är utan mening. Att vara ensam är inte bara att vara utan röst, Det är att stå utanför hela samhället i dubbel bemärkelse. Dels genom socialpolitiken och dels genom den stigmati-

serande ensamheten, som det f ö inte heller görs någonting åt.

"Ett mått på ett samhälles framgångar är vilken respekt det visar dem som står utanför normen": DN:s ledare 18 maj 2012.

Tack för ordet. Hoppas någon orkar läsa – det är ett liv det handlar om.

MIN BERÄTTELSE SJUKT & DYSFUNKTIONELLT SYSTEM

Jag har varit arbetslös i 13 år och utförsäkrad i fem år! Jobbade tidigare 17 år på Skattemyndigheten i A.

Jag är så besviken på socialtjänsten, FK och AF! De på socialtjänsten i H följer inte Socialtjänstlagen och hjälper inte oss (mig och min familj) med information om hur vi ska klara oss både med pengar och med boende, utan hela vår tid har gått till att skaffa information på andra håll! Det värsta är nog att handläggarna aldrig svarar på mail när man vill fråga om något, vilket medför att vår situation blir än värre då man oftast är förvirrad när man står där med mössan i handen! Ofta får man nedvärderande svar, eller inga svar alls – mer än att då får du överklaga! Överklagningar tar minst 1-2 år! Hela mitt ärende har jag överklagat till förvaltningsrätten, men vet hur det slutar... med avslag! Vad är det för sätt att behandla folk så?

Jag har haft socialbidrag sedan 2007, och har under de här åren blivit av med allting! Även min familj!

Vi fick sälja vårt torp och trodde i min enfald att jag skulle använda vinsten till att starta eget och komma ur ett bidragsberoende, samt att min man skulle kunna betala sina skulder, i stället fick jag leva på vinsten i ett år och min man kunde inte betala av sin skuld! Pengar som bara rann ut mellan mina fingrar till ingen nytta! Min man fick tidigare sälja sin sommarstuga för att vi skulle kunna få pengar till mat, bara för att jag två ggr blev utförsäkrad från AF och fick ingen hjälp från soc. (4 straffmånader mån/gång). Jag hade tvingats ut på praktikplatser som fullständigt slog ner mig mentalt! Då jag till slut vägrade gå dit, så blev jag utslängd från våra skyddsnet!

Under alla år har min handläggare inte gett mig några råd eller fört en dialog om hur jag bäst ska klara mig, utan den enda uppgiften hon haft har varit att försöka dra in så mycket pengar som möjligt till socialkontorets budget, inte hur jag ska klara mig!

Min 16-åriga dotter tänkte jag skulle sommarjobba, men fick av ekonomichefen veta att hon bara får behålla 2 500 kr själv på en ev. inkomst hon skulle få på ett sommarjobb. Resten av pengarna skulle hon ge mig

sa de, och jag skulle få avslag på normen för min dotter. Trots att det i socialtjänstlagen står klart och tydligt att ungdom under 21 år får tjäna upp till 22 000 kr utan att försörjningsstödet ändras!

Min dotter sa då att då vägrar jag att jobba, om jag bara får behålla 2 500 kr! Det här kan få oerhörda konsekvenser för ungdomar med förälder som har försörjningsstöd! Det kan vara så att många jobbar svart i stället, eller ännu värre börjar sälja knark eller ägna sig åt kriminell verksamhet!

Jag är ganska välutbildad, men har i nuläget för gamla betyg och varit borta för länge från arbetsmarknaden, så därför sökte jag en distansutbildning under sommaren på universitetet. Tänkte jag skulle höja min kompetens på den turistutbildning jag har i botten, men fick då veta att då får jag inget socialbidrag! Så det var bara att ge återbud till den utbildningen. I stället har jag nu blivit erbjuden att gå på AF:s jobb- och utvecklingsgaranti! Jag är 57 år och har sökt hundratals jobb, men ingen anställer mig pga ålder förmodligen! Är det då inte bättre man höjer sin kompetens med en riktig utbildning på högskolenivå? Hur ska man kunna ta sig ur ett bidragsberoende, om man inte får utbildning? Eller försöka själv ta sig ur och söka förkovra sig och utveckla sig för att i slutändan ägna sig åt det man vill! Tydligt är det bara socialtjänstens och AF:s utb. och praktikplatser man får gå på, som inget annat är än korruption! Ett klyande av någon annans rygg, för att de i sin tur ska kunna överleva! Det är slaveri att utnyttja oss arbetslösa på detta sätt!

Här i H har de något som heter Mini-Maxi, en praktikplats där det sitter anställda med skyhöga löner, vars enda uppgift är att kolla oss arbetslösa att vi kommer i rätt tid! Jag har varken missbruk eller psykiska problem och passar absolut inte där. Jag var nära att bli riktigt sjuk när jag var där. Fick fibromyalgi, högt blodtryck m.m. De enda praktikplatser som finns här är loppisar som drivs av röda korset och Erikshjälpen. Vem får ett jobb efter att ha varit där? Ren och skär utnyttjande av organisationen som ska verka för mänskliga rättigheter! Har aldrig i mitt liv blivit så kränkt, efter att ha varit på dessa ställen!

Hela min familj är splittrad, har nyligen blivit tvingad att flytta till stan från mitt hem på landet, som jag älskade att bo på. Bott på landet i åtta år och älskade den platsen, nu vantrivs jag här inne i stan så jag blir galen. Vi har tvingats att sära på oss, skilja oss, för annars hade jag inte fått några pengar om jag inte flyttade. Det var omöjligt att leva bara på den inkomst som min man hade. Så vi som får försörjningsstöd får alltså inte bo ihop med någon, då ryker bidraget. Förut kunde vi dela på hyra och utgifter, nu har vi varsin inkomst och utgifter, men för kommunen blir det dyrare då de måste betala min hyra i stan och min man får betala hela hyran ute på landet.

Detta är inte klokt, ett sjukt dysfunktionellt

system som måste kosta enorma pengar för skattebetalarna. Varför ska vi ha tre myndigheter, som inget annat gör än kastar runt oss i ett ekorrhjul som vi ändå inte har en chans att ta oss ur!? Sitter de bara och skrattar åt oss på dessa myndigheter, samtidigt som de lyfter sina löner på 50 000 kr/mån!?

MIN BERÄTTELSE MYCKET NÄRA ATT TA LIVET AV MIG

Jag är en kvinna född 1951 som började jobba heltid efter studentexamen och har arbetat heltid i 38 år. Förutom heltidsarbete har jag under många år också studerat vid sidan om för att hela tiden utvecklas och få bättre jobb och bättre lön.

De senaste 15 åren arbetade jag som tjänsteman på ett stort internationellt företag. Samtidigt engagerade jag mig också fackligt och som skyddsombud.

Det var framför allt den psykosociala miljön som engagerade mig, då jag såg hur fler och fler av mina arbetskamrater gick in i väggen. Det var inte bara stora krav på prestation, mycket overtidsarbete utan också vuxenmobbing. Då jag vid två tillfällen hotade anmäla chefer för mobbing, blev jag så själv utsatt för mobbing. Facket vågade aldrig ingripa.

Långsamt togs fler och fler arbetsuppgifter ifrån mig och min arbetsplats flyttades längre och längre bort från arbetskamrater. Till slut orkade inte min kropp med den psykiska påfrestningen och jag tvingades sjukskriva mig. Jag var fullständigt utmattad.

När jag inte längre fick vara sjukskriven tvingades jag återgå långsamt till samma arbetsplats. Någon rehabilitering från Företagets sida fanns det inte mycket av. Jag fick själv kämpa för att få någon sorts rehabilitering och ofta fick jag betala den själv. När jag skulle återgå till arbete vad det inte tal om något annat arbete. Företaget hade inga möjligheter att omplacera mig sas det. Konstigt när man har över 2 500 anställda. Så jag fick fortsätta göra ingenting i ett hörn.

Till slut erbjöd de mig ett avgångsvederlag och jag tackade ja till det. Jag var då så utmattad, apatisk och orkeslös att jag bara ville fly och få lugn och ro. Facket lovade att jag trots avgångsvederlag hade rätt att få stämpla, men så var det inte. Jag hade inte rätt att stämpla. Avgångsvederlaget var på 18 månader, men A-kassan räknade ut att det skulle räcka 30 månader, då jag arbetat endast 75% sista året.

Inte heller fick jag vara sjukskriven enligt FK, då jag redan varit sjukskriven mer än vad reglerna tillät. Orkade inte bråka så jag levde på mitt avgångsvederlag från okt. 2009 fram till idag.

Vid ett tillfälle 2011 blev jag sjukskriven 14 dagar av en läkare för depression och fick ny medicin. FK godkände inte depression som en orsak till sjukskrivning. Överklagade men fick nej. Gav upp.

Mot slutet av april 2012 började mina pengar ta slut och jag hade inte rätt att få börja stämpla förrän efter vecka 28, så jag såg ingen annan utväg än att tvingas be socialen om hjälp. Men också där fick jag nej. De menade att jag borde ha kunnat leva på mitt avgångsvederlag till vecka 28 trots att jag redovisade alla extra utgifter jag haft för min hälsa.

”min dotter skickade mail till familj och vänner som bidrog med pengar.”

Då var jag mycket nära att ta livet av mig.

Hur skulle jag försörja mig under dessa tre månader innan jag fick A-kassa igen. Som tur är har jag en fantastisk dotter. Hon skickade mail till alla i familjen och mina vänner och de som kunde bidrog med pengar. Det har inte räckt fullt ut men jag har samtidigt lyckats sälja av onödiga privata saker och fått in pengar. Samtidigt har jag hållit ner matkostnaderna enormt (500 kr/mån).

Redan 2010 ansökte jag om att få bli s.k. sjukpensionär då jag har fått många olika diagnoser – fibromyalgi, artros i rygg och knän, svår psoriasis, hypothyreos (sköldkörtelproblem), generellt ångestsyndrom och reumatism. FK har dock inte godkänt dessa diagnoser utan menat att jag ska stå till arbetsmarknadens förfogande. Arbetsförmedlare jag haft kontakt med tycker alla det är vansinnigt och att jag har mycket få chanser att få något mer jobb.

En utredning gjordes 2010 av psykiatrin, husläkaren och AF-psykologer och alla menade att min arbetsförmåga var obetydlig och att arbete skulle förvärra mitt tillstånd. Jag har nu överklagat FK beslut en andra gång (febr. 2012) men har ännu inte fått något svar.

Det är fruktansvärt att behöva leva i denna stress och inte veta hur jag ska kunna försörja mig tills jag blir pensionär. Jag kan inte heller ta ut pension redan vid 62 års ålder då jag får så låg pension att den inte går att leva på. Nu hoppas jag att jag verkligen får stämpla de 225 dagar a-kassan lovat. Det ger i alla fall lite respit, men vad händer sen?

Jag känner mig kränkt och ursinnig för det sätt samhället (politikerna) behandlar mig. Jag har varit en god medborgare, arbetat i 38 år, aldrig tidigare behövt hjälp, betalat mina skatter och avgifter som alla andra. Hur kan de ha rätt att bestämma över mitt liv nu. Jag känner mig verkligen utanför och fattig. Orkar inte bråka mer om de rättigheter jag borde ha rätt till.

MIN BERÄTTELSE

HAR SÅREN KVAR EFTER ALL KAMP

Min historia sträcker sej c:a 20 år tillbaka... Den är lång och krokig men nu börjar jag se en ljusning. Är idag 45 och mamma.

Det hela började då jag vart gravid och senare födde min son utan stöd från min familj eller hans pappa. Varit många långa år av kämpande för att få ett dragligt liv efter det att min son började skolan och jag skulle kunna få jobba och ha det bra, men så vart det inte alls. En lång period av arbetslöshet och inkopplande av det sociala för att min son inte klarade av skolan. Senare fick han dåligt umgänge som resulterade i att han har fått byta skola och vi har flyttat rätt mycket. Den där trygga platsen har väl egentligen aldrig funnits som den borde... Jag har fått springa på möten med skola och annat mest hela tiden och försökt att få en fungerande vardag för oss båda. Det är inte lätt då man SKA jobba, vara mamma plus allt annat som hör till.

Sen hände det som inte fick hända och som jag kämpat för hela tiden att undvika *familjehem*, den dagen dog jag en smula. Kämpade med tillfälliga jobb, varvat med det sociala och aktivitetsstöd på 175 kr om dan i flera år.

Min son har fått stå ut med att bli skickad hit och dit för att inget funkade samt kom han in i den kriminella världen av bråk, stöld och annat. Han har nu en skuld till samhället som kommer att ta hela hans vuxna liv att betala tillbaka, det som samhället skulle sett till tidigare att han fått hjälp med att slippa, har han nu fått som *erfarenhet* i livet.

Nu efter alla år – han är snart 20 – har han flyttat hem till mej igen och vi har det bra tillsammans, en bra fungerande vardag och ett hem i lugn miljö. Men både han och jag ha såren kvar efter alla dessa år av kämpande. Men är det någon som klappar oss på axeln och säger bra jobbat? Nej, det har vi fått klara själva utan hjälp och stöd från alla håll – förutom vänner som stöttat i alla lägen.

Tack för ordet!!

MIN BERÄTTELSE

ÄR EN BELASTNING FÖR MIN MAKE

Har sjukersättning sedan många år på heltid efter att ha blivit sjuk som 17-åring med fibromyalgi och som 10-åring med migrän. Detta har lett till att jag rehabiliterades sön-

der (och höga egenkrav från uppfostran) av ett samhälle som krävde heltid trots att läkare ville jag skulle ha *max* 50% och hel sjukskrivning i långa perioder.

Min ekonomiska situation är urusel och en bidragande orsak till utbrändhet för fem år sedan. Fyllde 40 år i fjol och har inte råd med något. Mitt liv är utan barn eftersom jag efter hur jag blivit bemött av samhälle, familj osv inte vågat lita på att få stöd att klara skaffa barn.

Jag har blivit sviken så många gånger och inte sedd som så sjuk som jag varit att jag idag är en belastning för min make. Har inget socialt umgänge, orkar inte med vänner utan de har försvunnit längs vägen. Datorn är min nästan enda sociala kontakt då familj har enormt svårt att förstå hur sjuk jag är och hur lite jag orkar och det beror ju på att de litat på samhället – dvs att AMI, FK och arbetsförmedlingar som har VETAT. De har tagit hänsyn till min förmåga och nivå och familjen har då också gått på att jag klarat så mycket mer. Hur jag än förklarar och berättat och bett om förståelse så har de lyssnat mer på vad AMI, FK och AF har sagt än den läkare som förstod mina sjukdomar och var rädd om mig. Till slut blev jag så dålig att allt brakade och jag är nu så stresskänslig och har så svår migrän att jag inte kan vistas ute i samhället mer än enstaka tillfällen pga att jag blivit väldigt doftöverkänslig dessutom.

Jag känner mig misshandlad av samhället och det tog alldeles för lång tid innan jag fick hel sjukersättning och jag skulle köras ner till ruinens brant där jag inte kunde ta hand om mig själv innan jag kunde få bli tagen hänsyn till. Efter psykologhjälp har jag lärt mig acceptera min extremt låga inkomst som kommer enbart från FK efter som jag var för ung att få AFA/SPP (pension/försäkring) osv de perioder jag hetsades att arbeta heltid och istället bara blev sjukare. Man skulle vara 28 år för att få SPP och när jag var 26 år kunde jag jobba min sista dag i livet.

Trots allt kämpande har jag inte fått ett dugg riktig och adekvat hjälp från samhället. Ändå försökte jag själv gång på gång och göra det som det krävdes av mig – dvs arbeta heltid tills jag nästan gick under.

Nu kretsar allt kring att undvika migränanfall varje dag, att försöka komma ut någon gång i veckan och att försöka röra mig lite för att undvika fler sjukdomar så jag ska bli en ännu större belastning för samhället. Jag har kämpat och läst på så mycket om mina sjukdomar och det är nödvändigt för läkarna har inte kunskap att hjälpa mig. Jag är för dålig för att de ska veta vad jag ska göra mer än ta det lugnt och träna det lilla jag kan – en halvtimme om dagen – i bästa fall och hålla nere medicinkonsumtionen.

ÄR detta ett liv? Jag ser många omkring mig ha hus, barn, träna, givande arbete och vad har jag!? Smärta och värk, kan aldrig åka på semester eller få någon återhämtning. Ett kämpande varje dag för att komma tillbaka och kunna klara mig själv. Och

belöningen? Ja, jag önskar så att jag kunde jobba heltid och slippa ha med detta hemiska sätt som man behandlar sjuka i Sverige. För är man inte sjuk som "alla andra" så står man helt ensam. Allt mitt kämpande under hela mitt liv hade räckt för flera liv framåt. Sjukvården har inte resurser att ta hand om sådana som mig heller, för vi är för tidskrävande.

En rimlig inkomst hade ju i alla fall gjort att jag känt att jag haft NÅGOT människovärde i Sverige idag. Men med en inkomst på 9 232 före skatt och 6 920 efter skatt med ett bostadstillägg på 348 kr (min make har samma summa i bostadstillägg) är ett hån. Hur ska man kunna träna, äta bra, bo okej, köpa litteratur för att ta hand om sin hälsa när läkarna inte har tid – på den summan!?!?!? Det är ju ett skämt och det är på tiden att någon fattar att sjuka drivs till självmord när man blir behandlad så här.

Vi har inte valt att bli sjuka!!! Vi har inte valt att få föräldrar som har noll koll och lär oss så fel saker att vi inte kan säga nej och få människor att ta hänsyn till oss! Var är samhällets ansvar för en 17-årig tjej som blir sjuk ekonomiskt för detta är väl inte att ta ansvar att låta henne leva på den summan och bara förutsätta att SIF/Unionen och AFA/SPP och andra ska fungera. Det gör de ju inte – de fungerar ju inte för de som är så unga!

Det enda jag är "glad" över är att jag inte valde skaffa barn med tanke på att både min svåra migrän och fibromyalgi är ärftlig till stor del. För jag hade inte kunnat bära att mitt barn skulle få detta helvete också.

MIN BERÄTTELSE

27 ÅR I VÅRDEN GER USEL PENSION

Jag var hemmafru när mina barn var små på 60-och 70-talen. Kom sent ut i arbetslivet jämfört med många andra. Läste in gymnasielinje och gick sedan en utbildning till.

Jobbat heltid i 27 år i vården. Låglönat kvinnoyrke. Slutlön 22 000 för två år sedan. Pension idag 7 800 kr. Arbetslös make sedan sex år tillbaka, företaget la ner och försvann. Han fick hjärtinfarkt några år efter att ha stressats av detta att söka jobb som inte finns och gå på anställningsintervjuer som ledde till nya besvikelser. Arbetat i industrin sedan han var 19 år.

Vi bor i villa och el och vattenräkningar knäcker oss nu på äldre dagar. Vi fryser inomhus på vintern och har släckt i de flesta rum. Vi inser nu att det inte går att överleva och får äta endast det som är billigt och unnar oss aldrig några nöjen eller kultur som kostar pengar. Vi får hålla oss hemma och vända på slantarna. Fy f-n för detta orättvisa Sverige. Hur har det kunnat bli så?

Är det så att ”många andra” som får högre löner år efter år gör så att affärerna hänger på och höjer priserna efter den löneutvecklingen kanske? De som har välbetalda jobb klarar den prisstegring som sker varje år, men vi andra? Vi är många nu!

Hälsningar

En mycket ledsen och orolig pensionär.

MIN BERÄTTELSE

FK:S JAKT PÅ ASSISTANSTIMMAR

Jag som skriver detta, är mamma till M som skadades i en trafikolycka i december 1990, försorsakad av en narkotikapåverkad bilist som troligen somnat vid ratten och frontalkrockade med oss. M skadades mycket allvarligt med bl a skärsår i ansiktet och svåra skallskador, krossat högerknä, vänster lårbensfraktur, spricka på bäckenbenet, stora underhudsblödningar, ett par utslagna tänder.

Hon fick tillbringa de närmaste 18 månaderna på olika sjukhus. Från neurologintensiven, via olika avdelningar på olika sjukhus, tills hon slutligen hamnade på rehabiliteringsavdelningen på vårt länssjukhus. Innan hon i juni 1992 flyttade hem till eget boende med personliga assistenter dygnet runt.

Sedan FK började med omprövning av assistanstimmarna så har hon varje gång fått nerdragning av antalet beviljade assistanstimmar.

Första gången ledde detta till att vi överklagade först till FK och senare till länsrätten. Där fick M rätt. Dessutom överklagade FK till kammarrätten, men fick inte prövningstillstånd.

”Hur skulle det se ut inom idrotten, om en spelare fuskade och man dömde hela laget till utvisning”

Vid nästa omprövning var det samma visa. FK drog ner antalet assistanstimmar och vi överklagade både till FK och senare till länsrätten. Två dagar innan vi skulle vara i länsrätten, så fick vi besked per telefon, att länsrätten inte skulle ta upp fallet då det var för dåligt underbyggt. M fick rätt igen.

Hösten 2011 var det dags för en tredje omprövning och det var samma visa igen. Men denna gång drogs antalet timmar ner ännu mer drastiskt. Vi överklagade till FK och till förvaltningsrätten och väntar i dagsläget på besked om, när vi ska infinna oss till förvaltningsrätten för muntlig förhand-

ling. Alla gångerna har vi dock beviljats inhibition i väntan på rättsens beslut.

Detta var en genomgång av de juridiska tu- rerna. Nu till vad allt detta kostat M och hur detta påverkat hennes liv och även vårt liv.

Det är idag snart 22 år sen olyckan och M har under de första 20 åren sakta men säkert gjort fysiska och psykiska framsteg hela tiden. Men de senaste åren märks mer och mer att kulmen är nådd och att M befinner sig i utförsbacken. Vårt mål har hela tiden varit, att M:s liv ska ha så god livskvalitet som det bara är möjligt. Vi har helt och fullt anammat Hjärnkrafts slogan: ”Ett liv som räddas ska också levas.” M:s år ska fyllas med liv, inte livet med år.

Som om det inte räcker att leva med konsekvenserna av den svåra olycka som så när kostade M livet. Har vi också tvingats leva med både tingsrättens och senare hovrättens beslut att döma den vållande som hade narkotika i blodet, aldrig innehaft körkort, körde en bil som var oskattad och oförsäkrad, till dagsböter villkorligt. Medan M fick livstids fängelse i sin egen svårt skadade kropp.

Det kan inte i ord beskrivas vad det inneburet att in i minsta detalj beskriva M:s skador och dess konsekvenser, både fysiskt och psykiskt, varje gång som vi har skickat in en överklagan till FK eller till rätten. Tala om kränkning av M:s personliga integritet!!!

Dessutom är alla dessa inlagor offentlig handling! Har någon ägnat en sekund åt att fundera på, hur detta känns för oss anhöriga och gode män, som tvingas göra dessa skrivelser? Detta är i och för sig en retorisk fråga. För om man i sin vildaste fantasi hade kunnat föreställa sig hur det känns, så skulle det inte krävas av oss.

Jag är väl medveten om att det fuskas på olika håll med assistanstimmar för funktions-skadade. Men att staten inte har ett bättre fungerande kontrollorgan, kan inte få drabba den enskilda lilla människan, i detta fall bland annat min dotter M.

Hur skulle det se ut i till exempel idrottens värld, om en eller ett par spelare i ett lag fuskade och man dömde hela laget till utvisning? Det är vad staten Sverige gör idag, med funktionshindrade som är beroende av personlig assistans, för att överhuvudtaget ha ett liv.

MIN BERÄTTELSE

HAR TÖMT ALLA MINA TILLGÅNGAR

Sjuk sen -96. Diagnos fibromyalgi -99. Har en rätt svår sän, med värk från hårrötterna ner till fotsulorna. Sen har det kommit till massa saker under åren, diskbräck, trasi- ga axlar – första operationen för c:a åtta år sen, är inte bra än idag. I maj 2012 operation av andra axeln, tyvärr misslyckad. Nu

går jag med frusen skuldra eller om den gått sönder igen. Väntetiden till magnetröntgen är fem månader.

Däremellan har mina tänder tagits bort pga kronisk tandbensinflammation. Njursten, gallsten, magsår, halvbrutna vrister. Jag blir nu utförsäkrad för andra gången.

1 december 2011 skickas jag på en massa utredningar hit och dit. I dom står det att jag inte är arbetsför och att jag behöver rehab i 1-2 år innan man ens kan se om jag kan bli bättre. På dessa år har jag fått sex *veckors* rehab.

DOM STÄNGER AV PENGARNA TITT SOM TÄTT. Har tömt alla mina tillgångar, i vissa fall får min dotter hjälpa till med försörjning och mediciner. Jag var på soc. Dom strulade till det massor, vilket gjorde att jag fick en betalningsanmärkning på el. Efter tre månaders bråk så fattade dom att dom gjort fel, men inkassokostnaden kunde dom inte stå för – den ingick inte i normen. Fast det var deras fel. Jag blev tillsagd att flytta till en etta, av- liva katten, stänga mitt bredband för det var inte säkert att man får ha en sådan sak som datorn! Tv fick jag titta på kanal 1,2 och 4.

Min läkare hade inte orkat bry sig om att jag behövde ett nytt utlåtande, han kopierade ett gammalt intyg, ändrade datum på det bara. FK skrek och jag blev utan peng- ar i tre månader – för att min läkare gjort fel! Då kallade jag in en journalist som började rota i det. Dom på kassan drog örönen åt sig och jag fick ett beslut på 75%. På det levde jag i flera år, under existensminimum. Till slut för att allt inte skulle rasa igen så började jag sälja trosor och bilder till gub- bar. Då kan man inte sjunka längre. Det var en vidrig period.

I december ska jag in i rullorna igen. Har ständig magvärk, och så här psykiskt dåligt har jag nog aldrig mått. Ändå har jag ett humör så jag skriker mig hes ibland, men t o m dom krafterna börjar sina. Finns ingen glädje och livslust kvar.

Det är jobbigt när man inte ens kan hämta ut sin medicin – jag har ett sömnhormon för att kunna sova bättre. Det ingår inte i hög- kostnadsskyddet, så jag fick vara utan efter- som soc inte betalar sån medicin, inte hel- ler hostmedicin. Jag virrar ihop detta men det är så mycket som hänt så man blir lite virrig i huvudet. Och faktum är att hjärnan blir sönderstressad av allt detta, närminnet är förstört. Osv osv.

MIN BERÄTTELSE

LÄKARINTYG RES- PEKTERAS INTE

Jag har diagnosen Fibromyalgi (M 79.7) se- dan 2007, samt diagnos F32.9. Sjukdomen

uppstod efter en utmattningsdepression. Utöver det har jag skador på två ställen i ryggen, reciverande depressioner, sömnproblem, svåra koncentrationsproblem och högt blodtryck. Min läkare anser att jag har max 25% arbetsförmåga.

De rehabiliteringar jag erbjudits och genomgått under åren är Basal kroppskänedom, KBT via internet samt enstaka besök hos arbetsterapeut och sjukgymnast. Under sommaren 2011 under min ALI gick jag på någon slags rehabilitering där vi gjorde meditation samt yoga. Ingen av dessa rehabiliteringar har lett till ökad arbetsförmåga!

Jag har därför, på eget initiativ och på egen bekostnad, gjort resor till Indien under de senaste vintrarna för att genomgå ayurvediska behandlingar, något som hjälpt mig oerhört mycket. Genom dessa vistelser i varmare länder har jag kunnat hålla min kondition i någorlunda gott skick samt sluppit svåra depressioner. De ayurvediska behandlingarna har hjälpt mig att minska min medicindos och fått min kropp att fungera bättre. Jag har även gått på medicinsk yoga samt massage varje vecka under min vistelse i Indien och detta har klart förbättrat mitt tillstånd.

Min läkare, överläkare AK på Smärt och Rehab i L, stöttar mig fullt ut vad gäller mina utlandsvistelser. Som expert inom min sjukdom Fibromyalgi har läkaren sett min förbättring och även noterat detta i ett av mina läkarutlåtanden.

På grund av detta har jag varit avskriven från AF under en period förra vintern under tiden jag var inskriven i Jobb och Utvecklingsgarantin. Tidigare hade jag halv sjukersättning men blev utförsäkrad våren 2011.

När jag kom tillbaka till Sverige efter senaste behandlingsresan sade AF att jag inte hade rätt att återinträda och hänvisade till försörjningsstöd. Efter mycket bråk och tack vare att min förra handläggare ställde upp för mig fick jag återinträda, men fick samtidigt veta att om jag gör uppehåll i JUG en gång till så åker jag ut för all framtid.

Jag straffades även med indragen SGI och har nu blivit nollad i min sjukpenning.

JAG TYCKER DET ÄR ABSURT ATT BLI STRAFFAD när man försöker rehabilitera sig själv på egen bekostnad. Jag har nu, i samråd med min läkare, sökt sjukersättning på 75%. Om detta inte blir beviljat så står jag i en absurd situation. Den s k rehabilitering jag genomgår nu, två tim/vecka på ALR, kommer med all sannolikhet visa att jag har max 25% arbetsförmåga och då ryker jag från AF samt får ingen sjukpenning att fylla upp med. Om jag fortsätter rehabilitera mig själv så åker jag ur och får söka försörjningsstöd.

Om jag får sjukersättning så blir det troligtvis på lägsta nivån eftersom jag är nollad på min SGI.

Detta trots att jag är 57 år och har jobbat tills jag blev sjuk.

MIN BERÄTTELSE

INGEN TAR HÄNSYN TILL BARNET

Ensamstående föräldrar under 25 behandlas i hela samhällssystemet, övervägande mammor, som ungdomar och inte föräldrar. Det finns enligt SCB (Statistiska Centralbyrån) 8 800 ensamstående föräldrar under 25.

På praktikplats får personer över 25 t ex betydligt mer betalt än ungdomar under 25.

MIN DOTTER ÄR SNART 23 ÅR med en 2 ½ år gammal dotter. Hon är uppvuxen i Sverige men har dubbelt medborgarskap, svenskt och amerikanskt. När hon fyller 18 åker hon över till USA för att lära känna sin mamma som övergav henne när hon var sex år gammal. Den 15 oktober 2007 föder hon en dotter i USA, vilket utblottar henne ekonomiskt och pappan försvinner. Hon vill komma hem till Sverige igen.

Den 6 december 2007 kommer hon hem. Hon bor med mig, som förutom hennes bror är hennes enda släkting här i Sverige. Hon kan dock inte fortsätta bo här på grund av att jag bor på landet där det inte finns kommunikationer och hon saknar körkort och bil.

Den 1 februari 2008 flyttar hon in i egen lägenhet. Hon får av socialtjänsten 2 500 kr i bidrag för att starta ett helt nytt hem för sig och sin dotter inklusive spädbarnsutrustning städartiklar och dyl. Jag har inget jag kan bidra med. Hennes flickrum är sedan länge borta och jag är förtidspensionär med 10 000 kr i månaden.

Vi anser det omöjligt att starta ett helt nytt hem för 2 500 kr och överklagar beslutet till länsrätten som bifaller socialtjänsten med hänvisning till att regeringsrätten har i RÅ 1995 ref. 80 fastställt att – *när det gäller ung biståndssökandes första boende – en betydligt enklare standard än vad som annars godtas. Hänsyn har även tagits till möjligheten att anskaffa begagnad hemutrustning eller hemutrustning som av annan orsak betingar ett lägre pris.* (Kursivt är utdrag ur dom mål nr 137-08 E meddelad i länsrätten i Örebro 2008-03-10)

Enligt socialstyrelsens normer skall en ensamstående förälder i samma situation som är över 25 år erhålla 58 % av ett basbelopp, alltså 10 ggr mer pengar.

ATT MIN DOTTER ÄR MAMMA tycks domstolarna överhuvudtaget inte ta hänsyn till utan ser henne bara som ungdom – i strid mot barnkonventionen.

Kammarrätten höjer i dom meddelad i Jönköping 2008-05-27 mål nr 1015-08 ersättningen till 7 500 kr, vilket fortfarande inte överensstämmer med socialstyrelsens rekommendationer och kammarrätten tar inte i ett ord upp faktum att detta strider emot barnkonventionen utan stödjer sig fortfarande på

RÅ 1995 ref 80.

Det har dessutom tagit fyra månader innan min dotter fått mer pengar. De första 2.500 har spenderats i desperation på undermåliga saker och de resterande pengar min dotter fick var visserligen till hjälp, men de hade behövts till en början.

Regeringsrätten beviljar inte prövningstillstånd trots att vi hänvisat till barnkonventionen och att regeringsrättens dom blir diskriminerande enligt den.

Eftersom min dotterdotter inte hade de sista fyra siffrorna i sitt födelsenummer tar det tid innan sådant som barnbidrag börjar utbetalas. Under våren får de retroaktivt barnbidrag för dec 07 och jan 08. Detta anser nu kommunen är ett överskott och beslutar därför att hon inte är berättigad till försörjningsstöd. Detta bifalles av såväl länsrätt som kammarrätt och vi beviljas inte prövningstillstånd i regeringsrätten.

Några månader senare får min dotter besked från FK att hon inte var berättigad till barnbidrag under dec och jan och blir därför återbetalningsskyldig till dessa pengar. Jag kontaktar då FK och säger att den återbetalningen måste de kräva från kommunen eftersom de undanhöll hennes försörjningsstöd med hänvisning till de pengarna. FK väljer då att lägga ner ärendet. Alltså det var okay att begära tillbaka pengar från en fattig ensamstående ung mamma, men när det kom till att kräva tillbaka pengarna från en kommun, då backade man.

Under april månad 08 lånar jag min dotter 200 kr som jag överför till hennes konto och hon får också 880 kr från sin mamma som överförs till min dotters konto. De 880 krna är för att köpa sig en födelsedagspresent eftersom det kostar väldigt mycket att skicka något från Västindien där hennes mamma bor och ofta påförs både tull och moms.

Dessa pengar kom nu att dras av från min dotters försörjningsstöd nästkommande månad. Det överklagas till domstol och vi förlorar i alla instanser. Pengarna skall räknas som inkomst trots att jag vittnar om att det från min sida enbart var ett lån och att det från hennes mamma rörde sig om en födelsedagspresent. Pengarna kom på min dotters födelsedag.

DET INKOMMER NU EN ANONYM ANMÄLAN till socialtjänsten om att min dotter skall vanvårda sitt barn. Anmälan säger att hon lämnar bort sitt barn allt för mycket. Vi har själva hittat en stödfamilj som är mamma till min dotters bästa vän och som varit vän i familjen sedan 1992 och också haft häst på vår dåvarande gård. Kvinnan är också godkänd fosterförälder och har haft fosterbarn och också varit kontaktfamilj i kommunen. Min dotter får ett brev med posten på fredagen att hon skall infinna sig på socialtjänsten på måndagen då en anmälan om vanvård av barn inkommit. Ingen finns tillgänglig att svara på hennes minst sagt desperata frågor på fredagen. Till mötet på måndagen föl-

jer stödfamiljen med och kommunen lägger ner utredningen, men säger att den kommer att ligga kvar i min dotters handlingar i tre månader.

Till saken hör att min dotter gick igenom omvälvande händelser i USA. Pappan till barnet försvann innan min dotter visste att hon var gravid. Hon åt p-piller och förstod inte att hon var gravid förrän i sju månader. Detta hände också hennes mamma och tydligen något nedärvt. Inget syntes på min dotter och inte heller på hennes mamma när hon var gravid. När min dotter väl beslutat återvända till Sverige för att föda sitt barn nekades hon att flyga och fick föda sitt barn i USA till en kostnad på över 70 000 kr. Hon var alltså ganska traumatiserad och behövde stöd, ett stöd som vi hittat utan kommunens medverkan. Kommunen tyckte inte att den uppenbart falska anmälan var något att fästa något hänseende till och gjorde ingen utredning eller anmälan om en falsk anmälan. Min dotter blev rädd och trodde att det var socialtjänsten själva som ville henne illa eftersom hon ifrågasatt så många av deras beslut och flyttade därför från kommunen till K där hennes bror bor.

”meddelar att tiden inte passar, hon ska hämta sin dotter på dagis. Kommunens svar blir att dra in hennes försörjningsstöd”

I K fortsätter problemen och hennes försörjningsstöd har aldrig utbetalats i tid och ibland så mycket som tre veckor för sent. Detta har fått till följd att jag tvingats låna min dotter pengar till hyran varje månad och vi har fått hitta ett system där jag betala hyran direkt och vi undanhåller socialtjänsten detta eftersom om jag överförde pengar till hennes konto så skulle de vid nästa månad räknas som inkomst och hon skulle inte få sitt försörjningsstöd, vilket alltså innebär, att om vi följer reglerna tvingas jag försörja min dotter eller hon blir vräkt från sin bostad, vilket inte tar långt tid om man ständigt är sen med hyran, ibland flera veckor. Hon har betalt tillbaks till mig när hon fått pengar.

En anmälan om att kommunen aldrig utbetalar i tid inlämnas till länsstyrelsen i Värmland den 9 juli 2009, men länsstyrelsen svarar att de vare sig har resurser eller personal att utreda eftersom ansvaret för tillsynen av kommunerna skall övergå till socialstyrelsen efter nyår.

I DECEMBER 2008 TAR MIN DOTTERS föräldrapengar slut och i januari 2009 skrivs hon in i ”jobbgaranti för unga”. I juli månad kommer hon inte till ett informationsmöte med socialtjänsten som skall beröra praktikplats. Hon meddelar kommunen att tiden inte passar henne eftersom det är just då hon skall

hämta sin dotter från dagis. Kommunens svar på detta blir att dra in hennes försörjningsstöd för den månaden. Detta överklagas till länsrätten som gör följande bedömning; *Ett grundläggande krav för att vara berättigad till försörjningsstöd är att den sökande gör vad hon eller han kan för att bidra till sin försörjning och medverkar i den av socialtjänsten gjorda planeringen, i vilken ingår att bl a delta i möten med coach vid Utvecklingscenter.*

A G har inte medverkat på inbokade möten [rör ett möte, min kommentar] vid Utvecklingscenter. De inbokade mötena vid Utvecklingscenter får i förlängningen anses kunna ha betydelse för möjligheten att bli självförsörjande genom förväruvarbete. Vad A G anfört kan emellertid inte anses utgöra någon giltig ursäkt för frånvaron. Länsrätten finner därför att A G inte kan anses ha gjort vad hon har kunnat för att bidra till sin försörjning genom att stå till arbetsmarknadens förfogande. A G:s akuta behov av medel har av socialnämnden tillgodosetts genom att hon fått matpengar. Rätt till ekonomiskt bistånd föreligger mot denna bakgrund inte. A G överklagan ska därför avslås.

Min dotter har varit inskriven på ”jobbgaranti för unga” och varje månad fått pengar därifrån vilket bevisar att hon uppfyllt alla krav som AF ställer på henne. Dessa pengar utbetalas via FK. Hur man då kan anse att A inte står till arbetsmarknadens förfogande från socialtjänstens sida och domstolens sida blir minst sagt märkligt.

Vidare kan sägas att hon inte erbjudits någonting överhuvudtaget från AF fram till sagda datum, ingen praktikplats eller utbildning. Det är alltså sju månader när absolut inget hänt som kan gagna henne eller hjälpa henne till ett återinträde på arbetsmarknaden.

Hon uteblir från ett möte och inte flera som domen gör gällande och försörjningsstödet dras in. Vi kan också se att det i domen inte nämns med ett enda ord att A är mamma och att hon har en dotter att försörja.

DEN SISTA VECKAN I NOVEMBER erbjuds hon en praktikplats på en hästgård som ligger 1½ mil utanför K. Dit finns inga allmänna kommunikationer och både AF och socialtjänsten anser att det är A:s sak att ordna. Hon har varken bil eller körkort.

A, som inte vill tacka nej till ett erbjudande av rädsla för att förlora sina pengar att leva för, får sin pojkvän att köra henne dit och hämta henne, alltså totalt sex mil per dag. Hon får ingen ersättning för detta.

En praktikplats innebär att personen ifråga skall gå vid sidan av någon, men A:s praktikplats består i att hon helt själv får ta hand om ett stall med 11 hästar, varav flera unghästar. Efter tre veckor blir situationen ohållbar och A tvingas sluta. Hennes pojkvän har då kört totalt 90 mil för att skjutsa A till och från praktikplatsen. A har ännu inte fått någon ersättning för detta och ej heller fått någon ersättning för arbetskläder som hon tvingats köpa.

Den 21 januari 2010 skulle A ha infunnit sig till JobCollege, men blev sjuk och kunde inte meddela att hon inte kunde komma pga att hon inte fått någon kontaktuppgifter. Här vill jag inflika att A lider av mycket svår migrän och förutom svår huvudvärk blir hon ofta också halvsidesförlamad och tappar talförmågan vid migränattacker.

Hon får försörjningsstöd för februari. Hon lämnar in ansöka för försörjningsstöd för mars månad den 16 februari. Den 22 februari påbörjar hon en praktikplats som hon själv hittat och den 9 mars 2010 får hon besked att försörjningsstödet för mars månad dragit in för att hon inte kom till mötet den 21 januari.

A skall alltså springa på massor av möten men har inte under över ett år erbjudits något annat än en olaglig praktikplats på en hästgård, till vilken hon inte kunnat ta sig med kommunala transporter.

Vi överklagar till domstol, men förlorar i förvaltningsdomstolen och får inte prövningstillstånd i kammarrätten eller regeringsrätten.

Under sin praktiktid blev A och hennes dotter sjuka en vecka och hon meddelade inte AF, vilket hon inte visste hon var tvungen att göra. Hon meddelade dock sin arbetsgivare. Detta resulterade i att AF drog in hennes aktivitetsstöd en vecka (800 kr). Under sin praktiktid får hon nu reda på att socialtjänsten hittat ett nystartsjobb till henne vilket hon är tvungen att ta och också tvingad att genomgå drogtest och hälsoundersökning, vilket enligt mitt tycke är integritetskränkande. Visst har arbetsgivare rätt att kräva drogtest innan anställning, men då har arbetstagaren rätt att vägra, men kanske inte få jobbet. I detta fall är alltså A tvingad till en hälso- och drogundersökning under hot om indraget försörjningsstöd och indraget aktivitetsstöd.

A har som sagt hittat sin praktikplats själv i ett yrke hon vill fortsätta med (bilplåtslageri). När hon får reda på att hon måste börja det andra jobbet söker hon själv på nätet om olika möjligheter att få stanna kvar på sitt jobb och hittar ”förordningen 1997:1275 om anställningsstöd” där hon ser att hon skulle kunna anställas och få stanna kvar på sitt jobb, men det visar sig att detta bara rör invandrare och inte ensamstående unga svenska mammor. (Se <http://www.notisum.se/rnp/sls/lag/19971275.HTM>).

Hennes arbetsgivare är villig att låta henne arbeta kvar om han får tillräcklig ersättning. Under den tiden skulle hon få praktisk utbildning, alltså en lärlingsplats och efter anställningens slut var meningen att hon skulle gå en utbildning och sedan återvända till företaget som under året skall expandera och att där då finns möjlighet till fast anställning. Hennes arbetsgivare har varit nere på AF tillsammans med A och pratat med handledaren, men det har alltså inte funnits någon möjlighet för henne att få stanna kvar.

MIN BERÄTTELSE

FAS3 SOM VINST-MAXIMERING

Kliver snart in i Fas3, bävar inför den dagen.

Känslan av att helt plötsligt duga bara för att jag inbringar anordnaren pengar. Vart tog min värdighet vägen? Söker arbete efter arbete men inget napp ännu. Var till en livsmedelsbutik och frågade om praktik, jag var så välkommen. Min fråga var då om praktik kan leda till ett reguljärt avlönat arbete hos dom? Svaret blev: Nej, vi tar bara in praktikanter och söker Fas3 folk, vi vill ha så lite anställd personal som möjligt för det största vinsten.

Visst, det var ett rakt och ärligt svar, men var det verkligen så det var meningen att det skulle bli?

Det vart ingen praktik för mig där för där går gränsen. Påtalade även detta för min handläggare på JUG (program inom AF) hon tyckte att de var kanske lite klumpiga i sitt svar...

Klumpiga? Näe, det var inte klumpigt, det var ärligt. Men praktikanter fortsätter AF att skicka dit likförbannat!

MIN BERÄTTELSE

INGEN DELTOG I FAS3 FRIVILLIGT

Jobbade en tid på F som driver massor av Fas3-projekt. Skulle utvärdera ett av dem när de kom på att jag faktiskt tänkte utvärdera det och inte bara skriva en reklamliknande rapport som de kunde använda i nästa ansökan. Slutade med att jag ”sa upp mig”.

Hursomhelst. Anledningen att så många deltar trots att de inte får ersättning (aktivitetsstöd) är att exempelvis sociala myndigheterna kräver att man är inskriven på AF. Har du barn eller är sjukskriven på deltid kräver FK att man är inskriven på AF.

Man har dock, enligt AF:s egna regler, rätt att tacka nej till Fas3 men fortfarande vara inskriven hos AF. Det ”enda” som händer är att man förlorar sitt aktivitetsstöd. Har man ändå inget sådan spelar det ju ingen roll. Detta är dock något handläggare på AF talar mycket tyst om.

Handläggare på FK och soc kräver också ofta, enligt min erfarenhet, att man inte bara är inskriven utan också deltar i Fas3 (även om man inte får något annat är en socialbidrag, som ju då i praktiken inte längre är ett bidrag, för detta).

Så om man inte deltar i Fas3 så förlorar man möjligheten till att söka bidrag från soc.

Dessutom blir sjuk- och föräldrapenning lägsta tänkbara, eller försvinner helt.

Man förlorar i stort sett hela sitt sociala skyddsnet. Jag talade med väldigt många deltagare både på F och SALO [Sveriges Anställningslöslösa Landsorganisation] och jag träffade ganska många som inte hade aktivitetsstöd, men ingen som deltog frivilligt. Det fanns alltid ett tryck från annan myndighet exempelvis soc eller FK. Flera hoppade av ändå. De försvinner iom detta från all statistik. Misstänker att mörkertalet är stort.

När det gäller vilka som tvingas delta är min erfarenhet att det finns ett väldigt starkt samband mellan deltagande och låga kunskaper i svenska. Så kallat *strukturellt arbetslösa* överbäger också stort. Även kvinnor födda på 50-talet och i slutet av 40-talet. Typiska deltagaren här är en kvinna, 55+, första generationens invandrare med väldigt dåliga kunskaper i svenska.

Samtidigt som de införde Fas3 togs många möjligheter till undervisning i svenska bort. Ett tag var det till och med så att de som var inne i Fas3 inte hade rätt till utbildning öht, alltså inte ens i regi av AF. Många av de jag intervjuade berättade att de sökte utbildningar, men deras handläggare väntade ut dem genom att göra sig oanträffbara. Samma dag de kom in i Fas3 var det dock inte längre något problem att få tag i handläggaren. Tyvärr verkade detta vara satt i system. Fas3 är ju oerhört bekvämt för AF:s (ofta extremt belastade) handläggare. I praktiken innebär det att handläggaren ”blir av med” en väldigt ”svår” klient i två år.

Fas3 ökar utbudet på svart arbetskraft. Om det finns en bra och fungerande a-kassa och villkoret för socialbidraget är att söka jobb och inte att delta i Fas3, är det färre som kan tänka sig jobba svart. Men om färre får a-kassa och fler tvingas delta i Fas3 kommer helt nya grupper människor att överväga att jobba svart. Särskilt i större städer där det vimlar av svartjobb. Hellre gå ner och diska 4 timmar om dagen än att delta i Fas3 8 timmar. Särskilt om diskjobbet betalar bättre.

”Fas3 ett medvetet projekt med syfter att skapa en grupp som permanent befinner sig vid sidan av arbetsmarknaden.”

Fas3 konkurrerar ut, inte bara riktiga jobb utan även vettiga arbetsmarknadsåtgärder. Detta har jag hört flera av AF:s handläggare klaga över. Sedan Fas3 infördes varken söks eller beviljas särskilt många lönebidragsanställningar här. Lönebidragsanställningar är anställningar, delvis betalade av samhället för personer som behöver arbetsträna, som har någon funktionsnedsättning eller kommer tillbaka från lång sjukskrivning. Det är en riktig anställning som omfattas av kollektivavtal, men den kostar också arbetsgi-

varen några tusen (det varierar) i månaden.

Fas3 kostar inte någonting, arbetsgivaren får istället 4500 kronor i månaden. Detta gör att arbetsgivarna hellre vill ha Fas3 än lönebidrag. Jag hörde till och med talas om en person som blev av med sin lönebidragsanställning för att sedan erbjudas att komma tillbaka till precis samma ställe och göra ungefär samma saker, fast som Fas3 istället.

Enligt min erfarenhet är Fas3 ett medvetet projekt med syfter att skapa en grupp som permanent befinner sig vid sidan av arbetsmarknaden. Som kan konkurrera om jobb och hålla lönenivåerna nere, men som saknar reella möjligheter att komma in på arbetsmarknaden.

MIN BERÄTTELSE

VILL ATT MIN SON SKA HA DET BRA

Jag har aldrig tidigare varit i en situation då jag intervjuats av nästan hela socialtjänsten. Eftersom jag är ganska analytisk, försöker jag förhålla mig till det hela på ett bra sätt för att de inte ska få personliga aversioner gentemot mig – det händer ofta. Jag kan förstå att jag upplevs som jobbig och krävande men jag tycker att man i sin professionalism ska klara att bortse från det. Vilket yrke det än gäller när man ska ”hjälpa” människor.

Vad det däremot skrivs för lite om är att även socialtjänstemannen på ungdomsgruppen, i alla fall här där jag bor, är frustrerade över det faktum att barn som lever i fattigdom inte får någon som helst hjälp om deras föräldrar inte klarar normen för socialbidrag. Det finns ingen ”egen” hjälp för barn med mindre än att samhället övertar ansvaret fullt ut, det är så tufft.

Det tycker de flesta på socialtjänsten också misstänker jag. Jag har via ungdomsgruppen sökt hjälp åt min son M för jag trodde han kunde få det, mammor klarar sig alltid, men man vill att ens barn ska ha det bra. Jo, han kan få kontaktfamilj etc – men ekonomiskt – Nix Not. Spelar ingen roll om mamman/pappan är knarkare, spelmissbrukare, arbetslös eller sjukskriven – barnen kan inte få egen hjälp what so ever. I övrigt så allt som är för mig just nu är att försöka komma ihåg möten och läkarbesökstider – visserligen bra möten för mig och M men jag tappar allt fokus när det händer så mycket annat hela tiden – och när jag hela tiden får titta fram i livet...

Det finns ingen backup när saker händer. Jag borde lärt mig nu att med min diagnos så kan man aldrig planera – även saker som tycks omöjliga att påverka som att hunden blir påkörd och katten har ett förmodat fågelas i magen och mår skit (fortfarande) tycks drabba sådana som mej mer

än andra. Säger inte detta för att vara självömkan utan för att det är så – förr hände nog även bra saker, men det regnar inte så ofta manna/arbete/hjälp/vinster från himlen i dessa dagar. Till det är jag för gammal.

Och jag som blir så glad över minsta halmstrå och lycklig när M:s schrink säger ”Bra att du stod på dig” med en annan barnläkare åt M – därför att den första behandlade oss som skit – känner innerst inne att jag är så helvetes trött på att alltid behöva kämpa.

Vad heter den där boken? *Du ska leva ditt liv inte genomföra ett krig.*

För mig funkar det att vara ett vandrande världskrig om det gäller annat/andra – som djur, barns eller kvinnors rätt – eller orättvisa i stort. Men jag orkar inte göra det i den utsträckning jag skulle behöva för mig och sonen och våra djur, det blir för nära och det blir för tungt och personligt.

JAG VILL HA ETT SABBATSÅR – jag vill att någon annan ska bråka åt mig, eller slippa bli behandlad som *white trash gone mad* åtminstone. Tänk om jag kunde ha gift mig rikt när jag en gång kunde – eller om jag hade haft några släktingar kvar som stod ut med mig. Gärna med pengar eller rent av jobb att erbjuda. Tänk om jag hade haft ett fast jobb på en tidning fortfarande – och kanske haft råd med en städhjälp som då? Att leva i misär är inte heller direkt uppbyggligt för psyket och jag vet inte i vilket hörn jag ska börja. Det är bara kaos. Det är inte så kul att inse att jag själv fört mig dit där jag är i dag – på botten. Och allt, allt tar sån djävla tid – minsta lilla skitbeslut ska det härjas med i evigheter – och en gång när jag väl fått en viktig läkartid som till exempel botoxbehandling av blåsan – ja då försov jag mig. Alltså självföraktet är gigantiskt och hur ska då andra kunna se mig på något annat sätt?

Har insett eftersom jag emellanåt är ganska klarsynt – eller kanske för att jag i min stupiditet inte sett det själv förrän nu på senare år. Naiv och korkad. Våldigt mycket handlar om vem man är, hur man är klädd och vad man nu avger för signaler.

”barn som lever i fattigdom får inte hjälp om deras föräldrar inte klarar normen för socialbidrag”

Jag vet om skötsamma vänner med bra ekonomi som INTE avkrävs direktbetalning hos veterinären, jag tror inte att barnläkaren vi träffade i Solna hade behandlat oss på det sättet om hon sett medel/överklass-människor framför sig – nu såg hon white trash typer som antagligen levde på pizza och donken och dessutom sannolikt var klena begåvade.

Och nu när jag fått hjälp att betala djurförsäkringen saknas pengar till bilförsäkringen, trafikförsäkringen och till mat och till en telefonräkning. Ja, jag vet jag borde göra mig

av med bilen – men och det här låter ju idiotiskt, vad har jag då kvar? Jag har skjutsat katt till veterinär, hund till densamme – osv.

Vet att det låter sjukt, men bortsett från en högt älskad son och högt älskade djur har jag liksom inget att vara stolt över.

Jag fick inte ens jobbet som fucking spärrvakt!

ATT JAG DÅ KAN SÄGA TILL SONEN tex att jag kan hämta honom här eller där, skjutsa hem hans kompisar, ta med honom på Donken vilket blir nästan aldrig – men ändå, det är jag stolt över... Jag är stolt över att jag som aldrig vågade köra bil tidigare faktiskt gör det nu. Och det blir nog ingen semester för oss i år heller – det var typ sex år sedan vi var någonstans (bortsett från den härliga tiden på landet förra sommaren i en stuga som en vän hyrde åt oss – då trodde jag fortfarande att det nog skulle bli bra i framtiden) – med en bil kan vi i alla fall åka och bada! Fan jag vet inte vilken skinka jag ska sitta på, vilken haka jag ska vila handen i eller vilket ben jag stå på.

Jag vet bara att detta – som jag hoppades skulle vara temporärt – verkar bli värre hela djävla tiden.

Och vad ska jag då kämpa för?

Nu har jag lämnat organisationen Hjärnkoll – vilket i sig inte spelar någon roll då de aldrig kunnat ge mig ett enda uppdrag på alla år – men efter besöket i helgen är jag övertygad om mina tidigare invändningar mot att blanda deprimerade och damp/ADHD-skallar med folk som har riktigt allvarliga psykiska problem – var helt riktiga.

Det blir inte bara ett slags freakshow/opium för psyksjukafolket. Jag blev uppriktigt sagt rädd för kvinnan som var här och som jag via telefon bjöd in för att hon verkade skittrevlig och skulle hjälpa mej med loppisen. Antar också att jag är i desperat behov av sällskap – och hon verkade mycket alert – hade massor av jobberbjudande angående föreläsningar som hon ville vi skulle göra tillsammans, då hon var leg sköterska men förlorat jobbet pga sin ADHD... Jojo.

Hon var inte ond, sannolikt inte sköterska heller och nej jag tror inte de där jobben fanns någon annanstans än i hennes eget huvud. Hon var väldigt väldigt sjuk och extremt anorektisk, mina tankar fördes osökt till den gamla filmrullen ”ensam kvinna söker inneboende? Tror jag den hette.

En uppskattning av hennes tillstånd? Tja – paranoid schizofren, borderline, personlighetsstörning. Vad det heter när man tappat kontrollen över verkligheten vet jag inte. Inget av det hon sade stämde med vad hon tidigare sagt – hon blev rasande över att bli ifrågasatt och duschade inte på fyra dagar... och det är bara en del av allt som hände, hon skrämde mig. När jag äntligen lyckades få iväg henne genom att skicka iväg henne till någon annan stackare hon hittat på ”Hjärnkoll” – drabbades jag av akut vända – mitt omdöme damned it – tänk om det hade hänt min son något?

Där är jag nu – fyller 50 om mindre än tre månader och borde förbereda jättefesten Hugo – det kommer vara så att annonserna ”Bortrest – all uppvakning undanbeds” – om den ens är nödvändig – kommer innebära att jag gömt mig i källarförrådet, då jag inte ens har råd att ta pendeln till Södertälje än mindre möta våren där.

MIN BERÄTTELSE A-KASSA PÅ SAMMA NIVÅ SEN 2002

Jag har lyssnat flera gånger nu på Gunilla Nordgren (M) som medverkade i Plånboken P1 i onsdags och noga analyserat hur en Moderat räknar och svarar angående den låga och eftersläpande a-kassenivån som legat på samma nivå sedan år 2002. Hon svarar att vi tittar på ersättningarna för de värst ekonomiskt utsatta sjuka & arbetslösa. Det är ren lögn för Alliansen gick till val på att det skall minsann inte löna sig att inte arbeta. Hon är bra på att kringgå verkligheten om ersättningsnivåerna för arbetslösa som vanligt hos borgerliga.

Jag tycket om jag inte hörde fel att de med socialbidrag får bostadsbidrag?

Hon får ju inget motargument från journalisten om att bostadsbidrag inte utgår till alla arbetslösa?

MIN BERÄTTELSE KRÄNKT EFTER 30 ÅRS YRKESLIV

Min sambo har fönstertittarsjukan sedan över 20 år. Hon har opererat sig ett antal gånger genom åren. Hon har haft sjukersättning på 50% mellan 2007-2011, men efter det blev det avslag på fortsatt ersättning, fast hon har blivit allt sämre.

Vi beslöt i mars 2012 att överklaga FK:s beslut till förvaltningsrätten. I väntan på beslut har min sambo haft två mindre strokes Hon har också opererat sitt ena ben som har blivit aningen bättre, men med följd att hon har fått ett bensår som inte vill läka, och därtill blivit helt sjukskriven dom senaste fem månaderna.

Jag är övertygad om att hennes strokes är en följd av stressen hon känner av att bli ifrågasatt av FK om sin sjukdom. Sen vill jag bara ta upp detta med överklagandet, hur ska en människa som är sjuk orka jaga intyg från alla det håll och ta kopior själv?? Jag som är frisk har hjälpt henne med alla

intyg och kontakter med läkare, FK, fack mm men kände själv ett tag att jag är på väg att gå in i väggen, då jag har ett heltidsjobb att sköta och dessutom ska stötta min sambo i sin sjukdom.

Ska det rika Sverige få behandla sina medborgare som har arbetat och betalat skatt i över 30 år på detta vidriga sätt.

[Fönstertittarsjukan, även kallad perifer cirkulationsinsufficiens, är en kärlsjukdom som gör att smärta uppkommer vid ansträngning. Det beror på förträngningar, åderförkalkning, i benens stora artärer, som medför att tillräckligt med syre inte kan nå musklerna vid ansträngning. Smärtan försvinner vid vila. Beteckningen fönstertittarsjukan kommer av att de drabbade vid promenader gärna stannar och tittar i fönster i olika affärer medan de väntar på att smärtan ska försvinna. Wikipedia]

MIN BERÄTTELSE

ILLA BEHANDLAD PÅ FAS3-JOBB

Vill lite med dessa rader berätta mina upplevelser och händelser på S-jobb och bakgrunden till att jag hamnade där. Ett ställe som med öppna armar tar emot praktikanter och Fas3 are med arbetshinder och som inte alls går ihop med en del punkter i deras affärsidé.

Har varit anställd på ett industriföretag mellan åren 1987-2005. Har en arbetskada i ryggen därifrån och en nackskada som jag har känningar av hela tiden. 2005 sa jag upp mig själv efter diverse bekymmer och problem med min hälsa. Jag har sedan dess haft mycket täta kontakter med psykvärdar i M och medicinerats, har fortfarande än idag kontakt med öppna mottagningen och är 50% sjukskriven just nu.

2010 kom jag via AF i kontakt med en arbetspsykolog, som tyckte att jag kan behöva komma ut lite socialt hos en arbetsgivare som heter S-jobb. Då 2010 var jag 100% sjukskriven. S-jobb skulle vara ett ställe som tar emot personer i Fas3, ett system man hamnar i när ens a-kassa tid tar slut. Detta ställe skulle vara en anpassad arbetsplats för mig, jag kunde jobba efter egen takt, ingen stress och inget jäkt, samt att jag kanske behövde komma ut i det sociala lite.

Jag nappade på detta och började på S-jobb i juli 2010 och fick två år till juli 2012. Jag startade med 25%, två timmars arbetsdag i c:a tre månader, som senare utökats till dagens 50% på fyra timmar per dag.

Det jag upplevt strider helt mot vad de sa: Att komma ut socialt. Att ha en anpassad arbetsplats. Att jobba efter egen takt.

Jag har under denna tid, tills jag inte or-

kade mer och slutade självmant i förtid inte märkt något av ovanstående. Varken när det gällt mig eller andra som är där – och jag har verkligen lidit med de andra och har börjat må sämre fysiskt som psykiskt.

Ofta jobbar vi under tidspress och stress, där vissa arbetsuppgifter ska ta en viss tid att göra. Det har hela tiden varit ett sittande jobb utan att ens kunna ta en kort paus och sträcka på benen eller ryggen. Har endast kunnat få en anpassad stol från AF, men inget anpassat höj- och sänkbart bord.

Jag har många gånger blivit flyttad runt och blivit tillsagd att här har vi inte "speciella" platser. Det går ju inte för mig som behöver egen stol och bord anpassat efter mina fysiska problem. Många gånger har jag blivit tillfrågad om att göra ett "tungt" jobb där man plaster och trågar c:a 34 palar saft. Varje kartong väger runt 10 kilo, men jag har sagt nej och fått till svar en sur och arg blick av arbetsledaren.

Att bara ha ett sittande jobb, inte kunna prata med folk under tiden, inte kunna ta korta pauser för att man får ont i ryggen, det är en omöjlighet. Man blir hela tiden tillsagd om att sluta prata och jobba. Jag har ofta klandrats av arbetsgivaren, har märkt hur detta gjorts också mot andra arbetskamrater. Ingen vågar säga till för då blir man öppet nervärderad av arbetsledaren och öppet kränkt om man försöker att försvara sig. Man vågar inte ens gå på toaletten vid behov.

”rädslan och utsattheten på dagens arbetsmarknad gör att många inte vågar säga ifrån”

Mina upplevelser har varit speciellt påfrestande för mitt psyke också, fel som någon annan har gjort, har jag blivit anklagad för. Jag har kränkts personligen helt öppet framför alla så alla kan höra, även om jag och arbetskamrater bredvid mig vet om att det inte var jag. Arbetsledaren skriker rakt ut i luften som att ni inte har något i "huvudet". Har ofta känt mig, nervärderad, diskriminerad och kränkt av arbetsledaren där.

Jag har berättat om detta många gånger för min behandlande läkare, min handläggare, psykologen och kuratorn på öppna mottagningen. Vi har haft detta uppe med FK också vid ett möte. Att bara sitta mina fyra arbetstimmar, få höra hur fel man har som person, att bli könsdiskriminerad, förnedrad och kränkt helt öppet. Kommer man för att påbörja ett jobb, höjer arbetsledaren rösten och frågar vem som sagt till mig att påbörja det jobbet – som jag ser att alla andra håller på med, utan säger att jag ska gå och sätta mig på min plats. Nästa gång om man kommer och bara sätter sig ner och inte påbörjar ett jobb, så blir man utskäld för man inte kan ta eget initiativ och prestera något.

Det finns arbetskamrater som märker ar-

betsledarens sätt och hur man blir behandlad, men rädslan och utsattheten på dagens arbetsmarknad gör att jag och många med mig inte vågar säga ifrån, och detta görs systematiskt mot praktikanter och Fas3-are där.

ALLT DETTA HAR GJORT ATT JAG BÖRJAT må sämre och inte har byggt upp min självkänsla och självförtroende, utan det har tagit ännu mer på min psykiska hälsa.

Droppen blev när arbetsledaren kommer rakt ut från sitt kontor och skriker högt "alla ska plocka upp efter sig". Det berodde på att en anställd klagat att en annan arbetskamrat lämnat papper kvar på bordet. Jag frågade varför arbetsledaren inte säger till berörd person utan hela tiden säger sånt här rakt ut i luften. Men arbetsledaren säger då till mig att "DU ska vara tyst".

Detta skapar en het diskussion eftersom arbetsledaren ogillade att jag sa ifrån. "Det beror på ditt sätt att behandla och nervärdera och kränka oss", sa jag och frågade varför hon säger att hon plockar efter mig när jag går, för det gör jag alltid själv varje dag när jag går hem och det vet arbetskamrater som sitter bredvid mig.

Det ena ledde till det andra och själva chefen kom ut och undrade vad som händer. Jag försökte då berätta och förklara upprörd och ledsen som jag var hur situationen uppstod och hur man mår dåligt av att varje dag bli behandlat på detta vis. Då sa självaste chefen till mig "Mår du dåligt?" Jag fick veta att jag kunde stämpla och gå hem om jag kände så, och var inte mer välkommen dit.

Detta är en nerbantad version av allt man upplevt på S-jobb. Har måndagen 23 april varit i kontakt med min handläggare om att jag slutar där och orsaken till detta. Nu är jag på sökandeuppdrag igen för en ny anordnare.

Jag får aktivitetsstöd, är utförsäkrad och mår fysiskt och psykiskt dåligt.

Detta var min berättelse.

MIN BERÄTTELSE

JAG ÄR EN "TÄ- RANDE PATIENT"

Jag kommer inte ut genom dörren. Och jag vet inte vem jag skall vända mig till eller vem som kan tänka sig svara på mina frågor, funderingar.

Då sjukdom och lång sjukskrivning, samt utförsäkring skapar ett ifrågasättande, så är självförtroendet inte alltid så där lysande. Det gör att det blir enklare att inte klä på sig på morgonen och gå ut genom dörren, man isolerar sig, trots att man har anmält sig till kurs, trots att man har bestämt en fikaväll med en grupp på t ex FB, etc. "Jag mår inte bra. Jag kommer nästa gång" typ...

Det skulle finnas medel och personer som

”hämtade” ut en, tog med oss på spårvagnen till kursen, visade omvärlden / samhället med ”friska” ögon. Kanske tog med oss ut och simmade, fick oss till sjukgymnasten, kom hem och hjälpte till att städa hos varandra (för det slutar man också med), åkte på matlag, fick oss att tappa bort apatin och den asociala biten som uppstår när man gått ensam i något / några år.

Alla har inte kraften att komma igång av egen maskin och jag undrar så varför ingen ser det som viktigt? Bara det, att man inte under FK:s ”rehabilitering” kommer iväg på eventuella behandlingar, nya uppslag till att få remiss till olika kliniker, etc för att snabba upp tillfrisknandet. När man är sjukskriven eller utförsäkrad har man inte råd med massage, floating, terapi, samtalsterapi, tandläkare, etc och det ligger inte i vårdcentralernas intresse att se till att den friskhets- och sociala rehabiliteringen sker hos oss. Jag har t o m blivit nekad samtal med kurator på vårdcentralen, då jag är en ”tärande patient”.

MIN BERÄTTELSE

LÅG ARBETSKAPACITET LÅGT VARDE

Inträngd i ett hörn, oönskad och värdelös... så har den nuvarande regeringens katastrofala förändringar fått mig att känna mig...

Förnedringen är total... att vara över 40 år och tvingas be mina äldre systrar och min gamla pensionerade mamma om hjälp med att betala räkningar och köpa mat är horribelt!

Första omgången jag var sjukskriven klarade jag mig helt okej. Det var mellan 2000-2005, då fick jag 80% hela tiden och det fanns inget idiotiskt tak i sjukförsäkringen. Nu är det helt annorlunda.

486 kr om dagen innan skatt, det är allt man är värd när man är arbetslös OCH sjukskriven. Om någon tror att man har mindre utgifter när man är sjuk så har de gravligt fel. Förutom det vanliga med hyra, el, CSN, lån osv så tillkommer kostnader för regelbundna läkarbesök och mediciner. Och maten är lika j-a dyr för mig som för alla andra. För närvarande har jag inte utrymme för minsta lilla i min budget och jag har knappt råd att köpa mat. Jag får förlita mig på att min familj kan och vill ge mig några hundralappar då och då så jag kan äta.

Under över ett år har jag regelbundet träffat en arbetsterapeut som har hjälpt mig ofantligt mycket med dagliga rutiner; nu kan jag inte träffa henne längre, för jag har inte råd.

Utmattningsdepression, eventuellt adhd och noll stresstålighet, depression som vår regering inte ens anser vara en sjukdom.

Min kamp för att försöka hitta positiva saker som gör att jag orkar med vardagen tar all min energi, att dessutom behöva kämpa för att överleva ekonomiskt är det sista jag behöver.

Är detta tacken för att jag och andra i min situation ”gått sönder” på grund av för höga krav och för hög press från våra arbetsgivare och vår omgivning??

Är vi inte längre människor? Människor som förtjänar att leva ett värdigt liv även om deras arbetskapacitet råkar vara lägre än 100 %?

MIN BERÄTTELSE

UTSLITEN KROPP INGET MISSBRUK

Jag blev alldeles andfådd när jag såg ”Berätta hur du har det”. Det betyder förhoppningsvis att nån läser. Så här är det: Har jobbat som undersköterska sen 1975. I början på 2000-talet råkade jag ut för början till diskbräck och hjärtinfarkt; i samma veva som Kommunals a-kassa blev så dyr, med den påföljd att jag gick ur facket efter alla dessa betalande år.

Blev till slut utförsäkrad och tvingades börja jobba igen: slet tappert något år och sen tog mina onda knän över. Sjukskrevs och under tiden snubblade jag på bussen och bröt lill- o ringfinger på höger hand! Trots två operationer så läkte fingrarna ihop fel, med nedsatthet som följd, kronisk.

Jag arbetade med senildementa och det var omöjligt nu pga handen. För att korta av slutar hela min stolta historia som undersköterska med att jag återigen utförsäkras från sjukpeng och från 30 oktober har jag försökt jobba några dagar i november 2011. Ej orkat med mina knän, sjukskrivits tom 5 februari 2012. Ingen inkomst sen 30 oktober utom några lönedagar november.

I slutet av januari 2012 fick jag besked från min tredje nya handläggare på FK, att man inte längre godtog onda knän eller skadade högerhänder utan nu skulle jag jämföras med övrig arbetsmarknad! Eller som han så: ”Det finns gott om jobb där man varken behöver friska knän eller fungerande höger hand”!

Min chef säger att om dom säger upp mig har jag fem dagars karens till a-kassan eller 20 om jag säger upp mig själv. Jag blir bostadslös i oktober 2011 och har levt på, min snart 90-åriga svärmor och bott på madrass i hennes vardagsrum. Men HON orkar inte längre, JAG orkar inte längre!

Min bror har lånat ut massor av matpengar till mig plus årshyra till en stuga jag och sambon bott i under maj till september. Nu vill hyresvärdarna ha tillbaka stället så ef-

ter sista juni är jag HELT utan bostad och inkomst! Efter 47 dagars karens skulle jag börja få Alfa-kasseersättning trodd jag, men efter massor av kompletteringar till Alfa får ja avslag!? Överklagar så gott jag kan, inget svar ännu.

Just nu sitter jag längst ute på Färingsö utan varken pengar till att ta ut min livsviktiga hjärt-, blodtrycks- eller magmedicin, ingen remsa att ta mig till stan, AF mm, utan får efter planering låna min sambos åkkort. Han är arbetslös med soc bidrag och måste till Jobbtorg varje dag! Vi har ingen el här, har inte pengar till surf med datorn eller kan ringa på mobilen?

Så har jag det! Och sist men inte minst jag har *inga* missbruksproblem nånsin, vad ska jag ta mig till?

Detta mail skrives via min mobil!

Vänligen

CS – Inskriften på AF, har sökt handläggare efter Alfas avslag, hon har ej svarat på mina mail!

MIN BERÄTTELSE

FOLK GÅR INTE LÄNGRE ATT TYSTA

De drabbades historia gick att ”dölja” fram till nu. Att använda detta avslöjande berättande tillför sanningen på ett sätt som saknas i vår historieskrivning. Tror att de styrande inte i full omfattning har förstått innebörden, det revolutionerande i denna tillgång till ordet även för de utsatta, och det kommer aldrig mer att gå att formulera makt-havarens egen oomkullrunneliga sanning – inte oemotsagd i alla fall!

Denna regering kommer att gå till historien som en av de medmänskligt sett mest inhumana i modern svensk historia. Grymheten behöver speglas. Berättelser styr vårt liv och jag är innerligt glad för att sanningen ska berättas. Det är tuftt, hårt och skitigt men så länge det finns starka människor som har insikt och agerar kan det bara bli bättre.

Jag önskar er innerligt lycka till – kan inte med ord beskriva hur mycket jag önskat att dessa berättelser ska börja gro och ta plats. Som A A Milne skriver i Nalle Puh (obs ej ordagrant återgivet) det finns inget ogräs när du har lärt att känna det – det finns bara blommor.

Att som utsatt och redan hjälpbehövande exponeras mot en oförstående omgivning underlättar säkert inte ens situation. Det kan vara det skyddet från andra som många gånger är själva hjälpen. Det kan man se även hos djur som skyddar sina svaga. Instinktivet tar de hand om varandra. Men så är de inte heller försvagade av att ständigt behöva översätta verkligheten i monetära termer (en variabel som inte förmår mäta

komplexa sammanhang – dvs det som händer i människors liv).

Berättelser behöver skrivas och liv beskrivas med de ord som fångar sanningen. Varje människas egen sanning. Min sanning är att det finns många människor vars liv innehåller styrkor som vi bara kan ana.

Det är denna utveckling, denna tillgång till sin egen styrka, avslöjandet, kännedomen, insikten hos individen som är det verkligt värdefulla hos oss. Ett värde som sällan eller aldrig tas upp. De som saknar insikten väljer att i stället trampa på dessa, vad de kallar ”svaga”.

Jag önskar er lycka till o är oändligt tacksam att vår värld kommit så långt att detta är möjligt.

MIN BERÄTTELSE VAR LYCKLIG, FRISK MED BRA ARBETE

Jag blev överkörd av en bil hösten 2000. Över benen, mest tog ena foten skada då hela fotleden krossades. Med fantastiskt duktiga läkare lyckades jag få behålla mitt ben och efter lång rehabilitering och flera operationer kan jag använda benet och även min mest skadade fot.

Då jag alltid varit en mycket aktiv och social tjej tvekade jag aldrig att kämpa stenhårt för att kunna komma tillbaka.

Arbetsträningar, rehabiliteringar, utbildningar – varvat med nya problem med mitt ben. Följen blev ännu mera utredningar, läkarundersökningar, mediciner och nya tidsbegränsade sjukbidrag.

Med flera års smärtor där varje steg skär som knivar och bränner som eld spred sig värken i kroppen. Jag har ofta hemskt ont i ryggen och ena höften. Alltid ont i nacken och ner i armarna.

Det är svårt att sova fast jag fick sömnbatter och är tvungen att ta Tramadol mot värken. Jag glömmer bort vad jag ska göra fast jag antecknar på lappar hela tiden.

Jag har försökt i så många år att komma tillbaka men varje steg framåt blir likaväl ett steg tillbaka, hur mycket jag än försöker.

Uppsägningen från mitt jobb drevs igenom i februari i år. Då var redan mina stämplingsdagar slut eftersom man är tvungen att använda dom när man blir utförsäkrad.

Jag har rasat ihop många gånger de här åren. All denna smärta, all besvikelse kunde tydligen knäcka den starkaste... Den knäckte mig, fast jag varit så stark och positiv som person. Panikångestattacker, depressioner och ångest. Mitt liv och väldigt många andras har gått, ursäktade men åt helvete.

Det är svårt att hålla tårarna tillbaka när jag nu sitter här och skriver. Snart tolv års kamp. Det hjälper inte hur mina läkare skri-

ver intygen. Försäkringskassan struntar i det. Hon från Karlskrona som utförsäkrade mig sa ”bara för att du blivit överkörd innan behöver väl inte det betyda att du är överkörd nu”.

Hon var så elak och cynisk och borde inte arbeta med människor alls. Jag bad henne be deras försäkringsläkare att titta på mitt ärende innan hon tog beslut. Då svarade hon ”Jag bedömer att det inte behövs”.

Hur kan hon veta det, undrar jag???

IKVÄLL SITTER JAG OCH SER PÅ ett stort bord fullt av pappershögar från läkare, försäkringskassa, arbetsförmedling, försäkringsbolag, psykologer med flera.

Hur ska jag gå vidare när inte tankarna fungerar längre av stressen? Jag kollapsar hemma bara jag varit en stund i affären. Känslan att vara misslyckad. Det var inte mitt fel, Reinfeldt. Det var en trafikolycka. Jag var lycklig, frisk och hade ett bra arbete. Livet ändrades på några sekunder. Är man statsminister borde man ha så pass mycket intelligens att man förstår det.

Jag har mist bägge mina föräldrar, de dog efter lång tids cancersjukdom. Mor i 50-årsåldern i bröstcancer och i våras min far i tarmcancer, på tröskeln till att bli pensionär. Mitt i mitt eget elände har jag hjälpt dom så gott jag kunnat. Jag har inga syskon.

Utan mina snälla hjälpsamma barn hade jag givit upp.

”Jag orkar inte mer, jag orkar inte själv, jag orkar inte vara utförsäkrad längre.”

Utförsäkrad och så kallat frisk fast jag ska göra en ny operation i min fotled så fort jag orkar beställa en tid. Oj, jag glömde en operation, den i ändtarmen nu till hösten. Det är ju bara en djup spricka, som inte kunnat läka på grund av all oro och dålig stressmage.

Det är svårt att sammanfatta 12 år här. Det kunde lätt blivit en bok.

Hat har aldrig varit min grej men jag hatar verkligen Alliansen.

Snälla Ni, hjälp oss andra som haft oturen att bli sjuka och arbetslösa.

MIN BERÄTTELSE ARBETSLÖSA VILL HA JOBB

Oron för min ekonomi har kraftigt försämrat min rehabilitering. Eftersom pengarna inte räcker till vardagens räkningar, har jag inte haft någon ro till att läka och påbörja rehabilitering. Hela mitt fokus har varit inriktat

på att lösa den akuta ekonomiska situationen genom att försöka finna ett betalt arbete. Naturligtvis finns det ingen som vill anställa någon som knappt orkar stå på benen.

Stressen som denna Moment 22-situation skapar ger inte någon förbättrad hälsa, utan leder till en negativ spiral. Rent ekonomiskt ser min vardag ut så här, bara för att nämna några exempel:

Pengarna räcker i dagsläget vissa månader (när t ex studielån eller andra större utgifter ska betalas samtidigt) inte ens till de vanliga räkningarna – jag blir numera fysiskt illamående när jag ska sätta mig att betala mina räkningar, något jag tidigare aldrig upplevt i mitt liv.

Jag kan inte köpa nya skor eller nya kläder, vilket gör att jag går i gamla och trasiga dito.

Jag har inte råd att fika med vänner, jag bär med mig kaffe och smörgåsar hemifrån vart jag än går.

Jag har inte råd att gå till frisören, vilket gör att jag skäms över mitt utseende.

Jag överväger emellanåt att försöka upprätthålla mitt alltmer uttunnade sociala liv genom att bjuda någon vän på middag, men inser snabbt att jag inte klarar den extra utgiften.

Jag cyklar och går fast jag många gånger inte orkar, jag har inte har råd till spårvagnstaxan.

DETTA LIV LEDER I ALLRA HÖGSTA GRAD TILL en utslagning. Jag kommer på sikt att bli tvungen till större förändringar, som är oåterkalleliga, vilket kommer att ge mig en väsentligt försämrad livskvalité resten av mitt liv. Det leder till en fullständig utklassning, som ytterligare kommer att försämma min psykiska hälsa.

Stressen från AF, hetsen att jag ska ut i arbete, plus bristen på stöd, oro för ekonomin har istället gjort att jag fastnat i mitt tillstånd.

AF administrerar bidrag och åtgärder – men hjälper inte arbetssökande med matchning till jobb!

Angående underlagsrapporten om samverkan mellan AF och FK kan jag berätta om på vilket sätt jag *inte* stötts av vare sig AF eller FK. AF har sedan dag 1 i Jobb- och utvecklingsgarantin, JOB, varit inriktad mot olika praktikplatser inom JOB, som naturligtvis inte leder till arbete – och inte mot verkliga arbeten.

Sedan jag blev sjukskriven och kommit i Fas3 har AF varit helt fokuserad på att administrera Fas3-placeringen. FK:s tjänsteman har jag träffat en gång, och vid detta enda tillfälle föreslog hon att jag skulle ansöka om sjukersättning. Jag vet inte hur ordet *rehabilitering* är applicerbart i min egen process. Det som fullständigt lyser med sin frånvaro i min icke-befintliga rehabiliteringskedja är någon form av psykologstöd. Jag känner mig fullständigt maktlöst övergiven i att inte kunna hitta ett arbete utifrån mina förutsättningar.

Slutligen hittade jag på egen hand ett kom-

munalt projekt som hjälper funktionshindrade att hitta arbeten, den första verkliga hjälp jag fått under en treårsperiod.

MÄNNISKOR ÄR OLIKA OCH FÖDS MED OLIKA förutsättningar. Det gäller inte bara de socioekonomiska förhållandena utan såväl de psykologiska och omhändertagande. En del har turen att få en god uppfostran och ett gott omhändertagande som fostrar dem till själv-tillit och sociala färdigheter. De skaffar sig en utbildning och får så småningom en anställning. En del av dem startar egen verksamhet.

De som inte fått en god uppväxt som gett dem en sund självkänsla, lyckas sämre på en arbetsmarknad som präglas av stor konkurrens. Är det rätt att dessa människor ska leva i fattigdom pga orsaker de inte styr över, och har små möjligheter att påverka? Arbetslivet idag är inte inkluderande för den som inte kan sälja sig själv – som en bra vara.

Människorna är desamma, det är samhället som har förändrats. Sjukskrivningarna går ner, kostnaderna för sjuk- och arbetslöshetsersättningarna minskar. Arbetslösheten minskar dock inte, det bollas med siffrorna. Befolkningen har ökat, och arbetslösheten har ökat. Ersättningsnivåerna har minskat. Ändå utreds socialförsäkringarna, och man vill hitta andra sätt att finansiera dem.

Egentligen bottnar detta i en ideologisk fråga som Johan Holstein i ett inlägg i Sveriges Radio P1 beskriver som att 'han inte har lust att betala uppehållet för en arbetslös skinhead i Skövde'. De rika har blivit girigare, mycket vill ha mer. De vill inte betala skatt och de vill framför allt inte betala kostnaderna för lata och arbetsovilliga människor som vill leva på samhällets bekostnad. Detta är utgångspunkten.

I början av 90-talet rusade sjukskrivningarna i höjden. Detta skedde när man började rationalisera och göra besparingar i olika verksamheter. I en ideologisk manöver började det talas om fusk med försäkringarna. Och detta har i dag lett till att man har hela fokus på att minska fusk – idag kallat *moral hazard*, dvs att minska risken för att människor överutnyttjar försäkringarna – att det blir så lönsamt att leva på bidrag att man förlorar incitamentet att arbeta.

Detta är såvitt jag vet antaganden utan underlag. Sannlikheten är stor att antalet fuskare är lika stor i alla kategorier. Ekobrottsroteln hos polisen säger sig ha mer att göra än någonsin. Riskkapitalister skattar inte för sina vinster från offentliga medlen. IT-brottsligheten växer. Skattemedel missbrukas i kommunala bolag. Det fuskas i byggbranschen och ROT-avdraget missbrukas. Alla brott ska naturligtvis beivras, men ingen vill avskaffa exempelvis ROT-avdraget för att det förekommer fusk i byggbranschen.

Fusk är inte en grund för att säga att socialförsäkringarna är felkonstruerade! Överfokuseringen på "moral hazard" vad gäller sjukförsäkringen får dessutom mer ödestigna konsekvenser än för andra verksamheter, eftersom det drabbar verkligt sjuka och utsatta.

Nej, enligt min mening handlar allt detta om starka nyliberala värden: Privatiserat är bäst. Staten ska ha ett minimalt inflytande över individens liv. Inga påtvingade försäkringar, de välbeställda vill själva ha möjlighet att på en fri marknad välja den försäkring som passar bäst.

Men det pågår f n även en gigantisk lobbyning för en annan nyliberal värdering: Att inte betala skatt – helst inte alls. De rika som klarar sig bra ser inte poängen med ett samhälle byggt på solidaritet och jämlikhet.

Detta är en förödande inställning för samhället i stort.

MITT RECEPT ÄR

Ett bra försörjningsstöd i grunden.

En arbetsförmedling som arbetar aktivt mot arbetsmarknaden, inte bara med att administrera åtgärder.

Ett stort utökad stöd från utbildade psykologer till en rimlig kostnad. Vi har massor av utbildade psykologer i Sverige, men vilka arbetslösa eller sjukskrivna har råd att betala 800-900 kr i timman för denna hjälp. Inför ett behovsprövat stöd till reducerad avgift – eller inkluderat i högkostnadsskyddet – för kvalificerat psykologstöd. Känslor av skam, skuld, värdelöshet, uppgivenhet, misslyckande mm som med få undantag följer på långvarig sjukskrivning och arbetslöshet kräver professionellt stöd och hjälp. "Psykologring" som en utveckling av Nationella hjälplinjen. Andra finansieringsformer, samarbete mellan psykologer. Handledda lokala samtalsgrupper, eftersom *ensambet*, enligt sociologerna i en av underlagsrapporterna är vanligt förekommande bland långtidsarbetslösa och långtidssjukskrivna, vilket jag verkligen tror är sant!

ARBETSLÖSA VILL HA JOBB – nationalekonomernas och politikernas fokusering på ersättningsnivåer som orsaken till om människor är sjuka eller arbetslösa är i grunden fel!

Likası denna fokusering på de arbetslösa i alla dessa rapporter om olika ekonomiska incitament. Inte på grundfrågan: *Fimns det några jobb???*

I rapporten *Svenskarnas syn på socialförsäkringarna Trygg, stöttande, tillitsfull?* skriver Stefan Svallfors: "Dessa skillnader i tillit mellan marginal och medel-Svensson, liksom de stora och växande klasskillnaderna i förtroendet för socialförsäkringarna, stämmer onekligen till eftertanke. Att de grupper som är mest beroende av socialförsäkringen har det lägsta förtroendet för att den faktiskt fungerar kan på ett vis ses som ett politiskt misslyckande. Om en av välfärdspolitikens viktigaste uppgifter är att garantera marknadssvaga grupper en dräglig tillvaro är det naturligtvis ett problem om många av dem inte anser att den klarar denna uppgift.

Ur ett annat perspektiv kan detta minskande förtroende ses som ett fördelaktigt utfall. Om avsikten med förändringarna i socialförsäkringssystemet varit att öka avståndet i levnadsstandard och trygghet mellan

de som arbetar och de som lever på ersättningar från välfärdsstaten, för att på detta vis stärka arbetsincitamenten, kan det naturligtvis ses som positivt att otryggheten ökat bland de marknadssvaga grupperna. I så måtto är det en lyckad politik vi ser resultat av i tillitstappet för socialförsäkringarna under 2000-talet."

AVSLUTNINGSVIS

vill vi inom *SocialAktion* rikta vårt varmas-tack tack alla som medverkat med sina berättelser i Onådiga luntan.

Med förhoppning att *Socialförsäkringsutredningen* tar till sig och väger in dessa erfarenheter i sitt betänkande.

Med förhoppning att även försäkringskassa, arbetsförmedling och kommunernas socialtjänster tar del av berättelserna och reflekterar över sin verksamhet och hur man bemöter de människor man har som uppdrag att hjälpa.

Media får gärna citera, avsikten är i sanning att berättelserna ska bli allmänt kända, men var vänlig uppe källa!

© SocialAktion/SocialPolitik
Hela Onådiga luntan inkl. uppdateringar finns att hämta på
www.socialaktion.nu
www.socialpolitik.com

SOCIAL AKTION.NU

SOCIAL
POLITIK

